ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟ Ή ΔΕΞΙΟ ΜΑΝΔΥΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 154
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2015

στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

1,5 ΕΥΡΩ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2015

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ 15 και 16 Νοεμβρίου στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Από το φως και την ελπίδα της εξέγερσης,
στην καταχνιά της παγκοσμιοποιημένης σκλαβιάς

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
15 Νοεμβρίου,
ώρα 6:30 μμ

ΔΕΥΤΕΡΑ
16 Νοεμβρίου,
ώρα 6:30 μμ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ 15 και 16 Νοεμβρίου στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Από το φως και την ελπίδα της εξέγερσης,
στην καταχνιά της παγκοσμιοποιημένης σκλαβιάς

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
15 Νοεμβρίου,
ώρα 6:30 μμ

ΘΕΜΑ: *Η «κρίση» και η εξαθλίωση των φτωχών, ο διεθνής πόλεμος και η διάλυση του «παλιού κόσμου»*

ΔΕΥΤΕΡΑ
16 Νοεμβρίου,
ώρα 6:30 μμ

ΘΕΜΑ: *Τάξη, Εξουσία και Κοινωνικός Ανταγωνισμός*
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ του νέου ομώνυμου βιβλίου, από την Αναρχική Αρχειοθήκη

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ταινιών και ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ, από τις 12 το μεσημέρι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Είναι προφανώς δύσκολο, τη «στιγμή» που οι εικόνες από τις σωρούς πνιγμένων παιδιών, κυρίως από την Συρία, πρωτοστατούν έξαφνα στην κυρίαρχη ειδησεογραφία να παραμερισθεί η συναισθηματική προσέγγιση του προσφυγικού «προβλήματος», στην οποία συντεταγμένα οδηγείται πλήθος ανθρώπων. Η συστηματική απαξία στην ανθρώπινη ζωή ξαφνικά δίνει την θέση της σε μια όψιμη «ευαισθησία» για τους ευάλωτους προσφυγικούς πληθυσμούς, που σαν ένα ορμητικό ποτάμι, κατακλύζουν τον ευρωπαϊκό χώρο.

Τα ευρωπαϊκά κράτη εμφανίζονται αιφνιδιασμένα και δήθεν διχασμένα ανάμεσα στους «σκληρούς», που ετοιμάζονται να κτίσουν φράκτες για τους «παρείσακτους» εισβολείς, και σε εκείνους που υπερασπίζονται τα περίφημα ευρωπαϊκά ιδεώδη, προοδευτικούς πολιτικούς τύπου Τσίπρα ή Ολάντ. Εδώ βέβαια, η αριστερή υποκρισία ξεπερνάει, όπως συνήθως, κάθε φαντασία. Η «δεύτερη φορά αριστερά» κυβέρνηση, που υποδέχθηκε μετά βαΐων και κλάδων τον γάλλο πρόεδρο, υπουργούς και εκπροσώπους επιχειρηματικών συμφερόντων, «ξέχασε», -στην φούρια της να κάνει ατελείωτους τεμενάδες στα εκ Παρισίων αφεντικά-, τον καίριο ρόλο, που έπαιξε το γαλλικό κράτος στην καταστροφή της Συρίας, την ευθύνη του για τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και τα εκατομμύρια πρόσφυγες. Η γεμάτη συμπονετικά λόγια για τους πρόσφυγες αριστερά, όχι μόνο υποκλίθηκε για μιαν ακόμη φορά σε έναν από τους κύριους υπεύθυνους μιας ακόμη ανθρωπιστικής «κρίσης», όπως αρέσκεται να αποκαλεί παρόμοιες καταστάσεις, αλλά έσπευσε να ανταλλάξει την πλήρη κάλυψη και αποδοχή των εγκλημάτων του γαλλικού εν προκειμένω κράτους με ορισμένα ψυχία πολιτικής αναγνώρισης και στήριξης.

Η υποκρισία δεν είναι απλά ένα αναπόσπαστο στοιχείο της πολιτικής είναι κάτι πολύ χειρότερο. Οι εξουσιαστές μπορούν και επιβάλλονται υποκρινόμενοι, γιατί έχουν την άνεση να το κάνουν λόγω της σιωπής και της αποδοχής που βρίσκουν από ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού χώρου. Και αυτό δεν μπορεί παρά να συμβαίνει, όταν -και μόνον όταν- η αριστερή διακυβέρνηση εξασφαλίζει ουσιαστικά την συναίνεση των πάσης φύσεως κινηματιών μέσω της αποδοχής της πολιτικής (και ιδεολογικής) εκπροσώπησής τους. Όλα αυτά βέβαια καλύπτονται με συνοπτικές πολιτικές διαδικασίες και πίσω από νεφελώδη συνθήματα του τύπου «είμαστε όλοι μετανάστες» και «πρόσφυγες καλώς ήλθατε», ενώ την ίδια ώρα η «δεύτερη φορά αριστερά» κυβέρνηση δηλώνει ξετσίπωτα ότι συμφώνησε να μετατρέψει τον ελλαδικό χώρο σε ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, όχι φυσικά για 50.000 πρόσφυγες, αλλά για εκατοντάδες χιλιάδες, που το μόνο που επιθυμούν είναι να διασχίσουν την χώρα στον δρόμο τους για την βόρεια Ευρώπη. Η αριστερά δεν αποτελεί ένα απλό ιδεολογικό δεκανίκι για τους σχεδιασμούς της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, αλλά την ατμομηχανή που οδηγεί ταχύτερα τα βαγόνια στον προορισμό τους. Είναι η ατμομηχανή που στον ελλαδικό χώρο καταστρέφει στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο -και με την πλέον απροσχημάτιστη ωμότητα- ό,τι είχε αφήσει όρθιο η προηγούμενη εξουσιαστική διαχείριση.

Το προσφυγικό ζήτημα, εξ άλλου, δεν αποτελεί, όπως δήθεν καμώνονται τα αριστερά σαΐνια, παράπλευρη απώλεια σ' ένα πόλεμο ή σε μια παγκόσμιου ενδιαφέροντος και συμμετοχής σύρραξη, αλλά επίσης και ζητούμενο. Οι πρόσφυγες δεν αποτελούν κάποιου είδους επαναστατικό υποκείμενο,

Ένας σοφός λαός!

«Δεν έμεινα πολύ έκπληκτος από τη νίκη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα... Και όταν η καμπάνια (του ΟΧΙ) κατευθύνθηκε προς μία ερώτηση που δεν υπήρχε στο κείμενο (της συμφωνίας), αλλά προς το αν οι Έλληνες θέλουν μια συμφωνία καλύτερη, πιο ευχάριστη, μου φάνηκε ότι ναι, από ό,τι φαίνεται μετά από τέτοιες εξηγήσεις, αναληθείς τελικά, ότι οι Έλληνες δεν είχαν άλλη επιλογή από το να ψηφίσουν ΟΧΙ. ***Όμως εξεπλάγην από το ποσοστό των Ελλήνων που ψήφισαν ΝΑΙ. Αν σας ρωτήσουμε, θέλετε να πληρώνετε περισσότερους φόρους, θέλετε να μειωθούν οι κατώτερες συντάξεις σας, να τεθούν υπό αμφισβήτηση οι συλλογικές σας συμβάσεις, είστε σύμφωνοι με τις μειώσεις των μισθών σας; Τί λαός! Δεν υπάρχει τόσο σοφός λαός που να λέει ΝΑΙ σε μια τέτοια σφαγή!***

(Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ στο ντοκυμανταίρ: *«Ελλάδα, η επόμενη μέρα»*)

Είναι ο ίδιος ο διαβόητος Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ, ο επί 20 χρόνια πρωθυπουργός μιας ανύπαρκτης χώρας, του μικροσκοπικού «Μεγάλου (!) Δουκάτου του Λουξεμβούργου», που με διάγγελμά του προς τον ελληνικό λαό πριν από τρεις μήνες ζητούσε την υπερψήφιση του ΝΑΙ, προσέξτε, με αντεστραμμένα όλα τα παραπάνω επιχειρήματα: Για να μην μειωθούν άλλο οι συντάξεις, για να μην πληρώσετε περισσότερους φόρους, για να μην χάσετε το ευρωπαϊκό «κεκτημένο» των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Ο Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ είναι τόσο διεφθαρμένος και αδίστακτος που έχει θορυβήσει, στο παρελθόν, την ευρωπαϊκή νομενκλατούρα, την εποχή που επέμενε ακόμα στους «τύπους». Άλλως τε το κρατίδιο στην καρδιά της

Τί λαός, τι σοφός λαός, είπε με περιφρόνηση ο Γιουνκέρ. Στο ντοκυμανταίρ δεν έχει το αλαζονικό ύφος των Δουκών με το οικοσύστημα της βοστρυχωτής περούκας και τις βαρύτιμες ρόμπες με δαντέλες απ' όπου ξεπροβάλλει χαριτωμένα το ποδαράκι με το γοβάκι και την ολόλευκη καλτσοδέτα. Περισσότερο μοιάζει με επιστήμονα που έχει εκπλαγεί από τα αποτελέσματα των πειραμάτων του. **Τα πειραματόζωα ξεπέρασαν τον εαυτό τους και δηλώνουν πρόθυμα για το επόμενο πείραμα.**

Το πρώτο από τα δέκα(!), ως τον Απρίλη του 2016, πακέτα εφαρμοστικών μέτρων, ψηφίστηκε πριν από λίγες μέρες. Ο ολοστρόγγυλος Νίκος ο Βούτσης, ο νέος πρόεδρος της Βουλής στην κυβέρνηση της «δευτερηφοράς» ενημέρωσε ότι *«δεν έχουμε πίεση από έξω, θα μπορούσαμε να πηγαίναμε και περισσότερες μέρες. Αυτό που τους ενδιέφερε είναι να είναι κατατεθειμένο το νομοσχέδιο».*

Δεν είστε υπερήφανοι; Οι Δανειστές επέτρεψαν στην βουλή να ψηφιστεί το νομοσχέδιο όχι σε μια μέρα, αλλά σε πέντε ολόκληρες μέρες, σε βαθμό να μην κοιτάζει κανείς το ρολόι του. Ανεμελιά!

Ο Νίκος ο Βούτσης θυμίζει -μιας και τον πιάσαμε- μπακάλη της παλιάς εποχής. Όποιος νεαρός δεν έχει δει μπακάλη ποτέ του, ελέω σουπερμάρκετ, ας κάνει έναν κόπο να δει τον Βούτση. Ας δει μετά και την ταινία «Ο μπακαλόγατος» για να μάθει πως έκανε καμάκι ο πονηρός μπακάλης στις δροσερές κοπελιές και τις φίλευε ατζούγιες και χαλβά χύμα για να τις έχει πελάτισσες και να τις χουφτώνει.

Οι συντάξεις θα πάνε περίπατο, από «μηδενική βάση» (δουλέψατε, δεν δουλέψατε, όλοι από 300 ευρώ) όπως τονίζει ο Κατρούγκαλος, ο εργατολόγος που σταδιοδρόμησε χάρη στο αντιμνημόνιο, μάλιστα συνέγραψε και βιβλίο για την αντισυνταγματικότητά του, αλλά δε βαριέσαι. Από μηδενική βάση και ο Κατρούγκαλος. Οι καταθέσεις, που για αυτές έγινε το σύστριγγλο το καλοκαίρι, πάνε και αυτές περίπατο από 1-1-2016. Και μην νομίζετε ότι τυχαία ανακοινώθηκε το σχέδιο για capital controls διαρκείας σε μισθωτούς και συνταξιούχους. Ό,τι έχει απομείνει από βιοτεχνία και μικρή επιχείρηση, θα εξοντωθεί εντός των επόμενων μηνών με τα θανατηφόρα φορολο-

Τα ευρωπαϊκά κράτη εμφανίζονται αιφνιδιασμένα και δήθεν διχασμένα ανάμεσα στους «σκληρούς», που ετοιμάζονται να κτίσουν φράκτες για τους «παρείσακτους» εισβολείς, και σε εκείνους που υπερασπίζονται τα περίφημα ευρωπαϊκά ιδεώδη, προοδευτικούς πολιτικούς τύπου Τσίπρα ή Ολάντ. Εδώ βέβαια, η αριστερή υποκρισία ξεπερνάει, όπως συνήθως, κάθε φαντασία. Η «δεύτερη φορά αριστερά» κυβέρνηση, που υποδέχθηκε μετά βαΐων και κλάδων τον γάλλο πρόεδρο, υπουργούς και εκπροσώπους επιχειρηματικών συμφερόντων, «ξέχασε», -στην φούρια της να κάνει ατελείωτους τεμενάδες στα εκ Παρισίων αφεντικά-, τον καίριο ρόλο, που έπαιξε το γαλλικό κράτος στην καταστροφή της Συρίας, την ευθύνη του για τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και τα εκατομμύρια πρόσφυγες. Η γεμάτη συμπονετικά λόγια για τους πρόσφυγες αριστερά, όχι μόνο υποκλίθηκε για μιαν ακόμη φορά σε έναν από τους κύριους υπεύθυνους μιας ακόμη ανθρωπιστικής «κρίσης», όπως αρέσκεται να αποκαλεί παρόμοιες καταστάσεις, αλλά έσπευσε να ανταλλάξει την πλήρη κάλυψη και αποδοχή των εγκλημάτων του γαλλικού εν προκειμένω κράτους με ορισμένα ψυχία πολιτικής αναγνώρισης και στήριξης.

Η υποκρισία δεν είναι απλά ένα αναπόσπαστο στοιχείο της πολιτικής είναι κάτι πολύ χειρότερο. Οι εξουσιαστές μπορούν και επιβάλλονται υποκρινόμενοι, γιατί έχουν την άνεση να το κάνουν λόγω της σιωπής και της αποδοχής που βρίσκουν από ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού χώρου. Και αυτό δεν μπορεί παρά να συμβαίνει, όταν -και μόνον όταν- η αριστερή διακυβέρνηση εξασφαλίζει ουσιαστικά την συναίνεση των πάσης φύσεως κινηματιών μέσω της αποδοχής της πολιτικής (και ιδεολογικής) εκπροσώπησής τους. Όλα αυτά βέβαια καλύπτονται με συνοπτικές πολιτικές διαδικασίες και πίσω από νεφελώδη συνθήματα του τύπου «είμαστε όλοι μετανάστες» και «πρόσφυγες καλώς ήλθατε», ενώ την ίδια ώρα η «δεύτερη φορά αριστερά» κυβέρνηση δηλώνει ξετσίπωτα ότι συμφώνησε να μετατρέψει τον ελλαδικό χώρο σε ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, όχι φυσικά για 50.000 πρόσφυγες, αλλά για εκατοντάδες χιλιάδες, που το μόνο που επιθυμούν είναι να διασχίσουν την χώρα στον δρόμο τους για την βόρεια Ευρώπη. Η αριστερά δεν αποτελεί ένα απλό ιδεολογικό δεκανίκι για τους σχεδιασμούς της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, αλλά την ατμομηχανή που οδηγεί ταχύτερα τα βαγόνια στον προορισμό τους. Είναι η ατμομηχανή που στον ελλαδικό χώρο καταστρέφει στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο -και με την πλέον απροσχημάτιστη ωμότητα- ό,τι είχε αφήσει όρθιο η προηγούμενη εξουσιαστική διαχείριση.

Το προσφυγικό ζήτημα, εξ άλλου, δεν αποτελεί, όπως δήθεν καμώνονται τα αριστερά σαΐνια, παράπλευρη απώλεια σ' ένα πόλεμο ή σε μια παγκόσμιου ενδιαφέροντος και συμμετοχής σύρραξη, αλλά επίσης και ζητούμενο. Οι πρόσφυγες δεν αποτελούν κάποιου είδους επαναστατικό υποκείμενο, δεν αποτελούν μια ομοιογενή πληθυσμιακά ομάδα, αλλά έναν «πληθυσμό», που του επιβάλλεται η βίαιη μετακίνηση και μάλιστα σε ορισμένο χρόνο και προς ορισμένους τόπους.

Η πρόσφατη προσφυγική «κρίση», όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο, αποδεικνύει ότι οι εξάρσεις ρατσισμού ή αντιρατσισμού είναι εύκολο να ελεγχθούν ή να πυροδοτηθούν κατά αριστερή ή άλλη πολιτική βούληση. Όπως επίσης αποδεικνύεται η γύμνια της ανθρωπιστικής κινηματικής προσέγγισης, όταν οι αριθμοί διογκώνονται σε τέτοιο βαθμό, αφού δεν βρίσκει απλά τα όριά της, αλλά μένει ακόμη και ιδεολογικά μετέωρη. Λόγου χάρη τα κινηματικά αιτήματα για «ανοικτά» σύνορα, από μόνα τους όχι μόνο δεν αποτελούν απελευθερωτικά προτάγματα, αλλά φαίνεται ενίοτε να συντάσσονται με τις στοχεύσεις ορισμένων σημαντικών παγκόσμιων «παικτών», που επιθυμούν «ελεύθερες» διελεύσεις προσφυγικών «ροών» προς συγκεκριμένες γεωγραφικές κατευθύνσεις. Οι λόγοι είναι πολλοί και όχι άγνωστοι.

Στην προκειμένη περίπτωση ο ξεριζωμός εκατομμυρίων ανθρώπων δεν είναι ένα αυτόνομο φαινόμενο, μια ουδέτερη κίνηση, που επιβάλλεται από τους κυρίαρχους για να περάσουν την ώρα τους ή επειδή έχουν σαδιστικές τάσεις. Είναι μέρος της συγκεκριμένης φάσης της ενοποιούμενης παγκοσμίως κυριαρχίας, πηγάζει από τον φλεγόμενο χώρο της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, όπου κυριολεκτικά ορίζεται η περίφημη Νέα Παγκόσμια

«Δεν έμεινα πολύ έκπληκτος από τη νίκη του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα... Και όταν η καμπάνια (του ΟΧΙ) κατευθύνθηκε προς μία ερώτηση που δεν υπήρχε στο κείμενο (της συμφωνίας), αλλά προς το αν οι Έλληνες θέλουν μια συμφωνία καλύτερη, πιο ευχάριστη, μου φάνηκε ότι ναι, από ό,τι φαίνεται μετά από τέτοιες εξηγήσεις, αναληθείς τελικά, ότι οι Έλληνες δεν είχαν άλλη επιλογή από το να ψηφίσουν ΟΧΙ. ***Όμως εξεπλάγην από το ποσοστό των Ελλήνων που ψήφισαν ΝΑΙ. Αν σας ρωτήσουμε, θέλετε να πληρώνετε περισσότερους φόρους, θέλετε να μειωθούν οι κατώτερες συντάξεις σας, να τεθούν υπό αμφισβήτηση οι συλλογικές σας συμβάσεις, είστε σύμφωνοι με τις μειώσεις των μισθών σας; Τί λαός! Δεν υπάρχει τόσο σοφός λαός που να λέει ΝΑΙ σε μια τέτοια σφαγή!***

(Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ στο ντοκυμανταίρ: *«Ελλάδα, η επόμενη μέρα»*)

Είναι ο ίδιος ο διαβόητος Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ, ο επί 20 χρόνια πρωθυπουργός μιας ανύπαρκτης χώρας, του μικροσκοπικού «Μεγάλου (!) Δουκάτου του Λουξεμβούργου», που με διάγγελμά του προς τον ελληνικό λαό πριν από τρεις μήνες ζητούσε την υπερψήφιση του ΝΑΙ, προσέξτε, με αντεστραμμένα όλα τα παραπάνω επιχειρήματα: Για να μην μειωθούν άλλο οι συντάξεις, για να μην πληρώσετε περισσότερους φόρους, για να μην χάσετε το ευρωπαϊκό «κεκτημένο» των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Ο Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ είναι τόσο διεφθαρμένος και αδίστακτος που έχει θορυβήσει, στο παρελθόν, την ευρωπαϊκή νομενκλατούρα, την εποχή που επέμενε ακόμα στους «τύπους». Άλλως τε το κρατίδιο στην καρδιά της Ευρώπης που διοικούσε, υπάρχει μόνο και μόνο για να ξεπλένονται «μαύρα ταμεία», για να γίνονται χωρίς μπελάδες οι «τριγωνικές συναλλαγές» και χίλιες άλλες «τίμιες» μεγαλοκομπίνες ανάμεσα σε κυβερνήσεις, πολυεθνικές, εφοπλιστές κ.τ.λ. Πρόκειται δηλαδή για επαγγελματία του είδους.

Στο ίδιο ντοκυμανταίρ **ο Γιουνκέρ εκφράζει τον θαυμασμό του για την κυβέρνηση Τσίπρα να περάσει μετά από ένα μήνα ένα κείμενο πολύ πιο σκληρό από αυτό που είχε απορρίψει ο ελληνικός λαός. «Αληθινό κατόρθωμα».**

Το savoir vivre είναι ο κώδικας συμπεριφοράς των υποτελών που έφεραν και επέβαλαν στην Ελλάδα οι Προστάτιδες Δυνάμεις. Ο δούλος οφείλει να κάνει υποκλίσεις, να μην σκουντά τους γύρω του, να ομιλεί με το «σεις και με το σας», κάτι παράξενα φερσίματα που κορόιδευε ο λαός. Προ πάντων, όφειλε να μά-

για το επόμενο πείραμα.

Το πρώτο από τα δέκα(!), ως τον Απρίλη του 2016, πακέτα εφαρμοστικών μέτρων, ψηφίστηκε πριν από λίγες μέρες. Ο ολοστρόγγυλος Νίκος ο Βούτσης, ο νέος πρόεδρος της Βουλής στην κυβέρνηση της «δευτερηφοράς» ενημέρωσε ότι *«δεν έχουμε πίεση από έξω, θα μπορούσαμε να πηγαίναμε και περισσότερες μέρες. Αυτό που τους ενδιέφερε είναι να είναι κατατεθειμένο το νομοσχέδιο».*

Δεν είστε υπερήφανοι; Οι Δανειστές επέτρεψαν στην βουλή να ψηφιστεί το νομοσχέδιο όχι σε μια μέρα, αλλά σε πέντε ολόκληρες μέρες, σε βαθμό να μην κοιτάζει κανείς το ρολόι του. Ανεμελιά!

Ο Νίκος ο Βούτσης θυμίζει -μιας και τον πιάσαμε- μπακάλη της παλιάς εποχής. Όποιος νεαρός δεν έχει δει μπακάλη ποτέ του, ελέω σουπερμάρκετ, ας κάνει έναν κόπο να δει τον Βούτση. Ας δει μετά και την ταινία «Ο μπακαλόγατος» για να μάθει πως έκανε καμάκι ο πονηρός μπακάλης στις δροσερές κοπελιές και τις φίλευε ατζούγιες και χαλβά χύμα για να τις έχει πελάτισσες και να τις χουφτώνει.

Οι συντάξεις θα πάνε περίπατο, από «μηδενική βάση» (δουλέψατε, δεν δουλέψατε, όλοι από 300 ευρώ) όπως τονίζει ο Κατρούγκαλος, ο εργατολόγος που σταδιοδρόμησε χάρη στο αντιμνημόνιο, μάλιστα συνέγραψε και βιβλίο για την αντισυνταγματικότητά του, αλλά δε βαριέσαι. Από μηδενική βάση και ο Κατρούγκαλος. Οι καταθέσεις, που για αυτές έγινε το σύστριγγλο το καλοκαίρι, πάνε και αυτές περίπατο από 1-1-2016. Και μην νομίζετε ότι τυχαία ανακοινώθηκε το σχέδιο για capital controls διαρκείας σε μισθωτούς και συνταξιούχους. Ό,τι έχει απομείνει από βιοτεχνία και μικρή επιχείρηση, θα εξοντωθεί εντός των επόμενων μηνών με τα θανατηφόρα φορολογικά μέτρα, τους εσωτερικούς περιορισμούς στην κίνηση κεφαλαίων και στις δημεύσεις από τις τράπεζες. Μήπως η Ελλάδα βρίσκεται de facto εκτός του ευρώ και πάμε ολοταχώς για το κατοχικό «διπλό» νόμισμα, το περίφημο σχέδιο «Σόιμπλε;» Έρχονται οι «1101»!

«Τι σοφός λαός!», κοροϊδεύει ο Γιουνκέρ. Κάποτε, στην ταραγμένη εποχή, τέλος του '40 αρχές του '50, οι έλληνες που ταξίδευαν στα ποντοπόρα πλοία, εισέπρατταν τον θαυμασμό πολλών ξένων ανθρώπων που είχαν ακούσει και είχαν διαβάσει πολλά για την αντίσταση στον Άξονα, την ίδια ώρα που οι ευρωπαϊκές χώρες έκαναν αγώνα δρόμου για να παραδώσουν τις σημαίες τους στον Χίτλερ. Το ΟΧΙ και η ποικιλόμορφη αντίσταση σχεδόν σε κάθε σπιθαμή του ελλαδικού χώρου, είχε συνεπάρει την διεθνή κοινή γνώμη.

Τώρα οι έλληνες νεομετανάστες μάς διηγούνται ότι έχουν να αντιμετωπίσουν, εκτός

αποδοχής που βρίσκουν από ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού χώρου. Και αυτό δεν μπορεί παρά να συμβαίνει, όταν -και μόνον όταν- η αριστερή διακυβέρνηση εξασφαλίζει ουσιαστικά την συναίνεση των πάσης φύσεως κινηματιών μέσω της αποδοχής της πολιτικής (και ιδεολογικής) εκπροσώπησής τους. Όλα αυτά βέβαια καλύπτονται με συνοπτικές πολιτικές διαδικασίες και πίσω από νεφελώδη συνθήματα του τύπου «είμαστε όλοι μετανάστες» και «πρόσφυγες καλώς ήλθατε», ενώ την ίδια ώρα η «δεύτερη φορά αριστερά» κυβέρνηση δηλώνει ξετσίπωτα ότι συμφώνησε να μετατρέψει τον ελλαδικό χώρο σε ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, όχι φυσικά για 50.000 πρόσφυγες, αλλά για εκατοντάδες χιλιάδες, που το μόνο που επιθυμούν είναι να διασχίσουν την χώρα στον δρόμο τους για την βόρεια Ευρώπη. Η αριστερά δεν αποτελεί ένα απλό ιδεολογικό δεκανίκι για τους σχεδιασμούς της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, αλλά την ατμομηχανή που οδηγεί ταχύτερα τα βαγόνια στον προορισμό τους. Είναι η ατμομηχανή που στον ελλαδικό χώρο καταστρέφει στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο -και με την πλέον απροσχημάτιστη ωμότητα- ό,τι είχε αφήσει όρθιο η προηγούμενη εξουσιαστική διαχείριση.

Το προσφυγικό ζήτημα, εξ άλλου, δεν αποτελεί, όπως δήθεν καμώνονται τα αριστερά σαΐνια, παράπλευρη απώλεια σ' ένα πόλεμο ή σε μια παγκόσμιου ενδιαφέροντος και συμμετοχής σύρραξη, αλλά επίσης και ζητούμενο. Οι πρόσφυγες δεν αποτελούν κάποιου είδους επαναστατικό υποκείμενο, δεν αποτελούν μια ομοιογενή πληθυσμιακά ομάδα, αλλά έναν «πληθυσμό», που του επιβάλλεται η βίαιη μετακίνηση και μάλιστα σε ορισμένο χρόνο και προς ορισμένους τόπους.

Η πρόσφατη προσφυγική «κρίση», όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο, αποδεικνύει ότι οι εξάρσεις ρατσισμού ή αντιρατσισμού είναι εύκολο να ελεγχθούν ή να πυροδοτηθούν κατά αριστερή ή άλλη πολιτική βούληση. Όπως επίσης αποδεικνύεται η γύμνια της ανθρωπιστικής κινηματικής προσέγγισης, όταν οι αριθμοί διογκώνονται σε τέτοιο βαθμό, αφού δεν βρίσκει απλά τα όριά της, αλλά μένει ακόμη και ιδεολογικά μετέωρη. Λόγου χάρη τα κινηματικά αιτήματα για «ανοικτά» σύνορα, από μόνα τους όχι μόνο δεν αποτελούν απελευθερωτικά προτάγματα, αλλά φαίνεται ενίοτε να συντάσσονται με τις στοχεύσεις ορισμένων σημαντικών παγκόσμιων «παικτών», που επιθυμούν «ελεύθερες» διελεύσεις προσφυγικών «ροών» προς συγκεκριμένες γεωγραφικές κατευθύνσεις. Οι λόγοι είναι πολλοί και όχι άγνωστοι.

Στην προκειμένη περίπτωση ο ξεριζωμός εκατομμυρίων ανθρώπων δεν είναι ένα αυτόνομο φαινόμενο, μια ουδέτερη κίνηση, που επιβάλλεται από τους κυρίαρχους για να περάσουν την ώρα τους ή επειδή έχουν σαδιστικές τάσεις. Είναι μέρος της συγκεκριμένης φάσης της ενοποιούμενης παγκοσμίως κυριαρχίας, πηγάζει από τον φλεγόμενο χώρο της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, όπου κυριολεκτικά ορίζεται η περίφημη Νέα Παγκόσμια Τάξη. Στοιχείο της παραμένει ο διαμελισμός και η αποσύνθεση του «παλαιού κόσμου» και η κατασκευή πολλαπλών σημείων «μηδέν», όπου η ιστορία και η κουλτούρα ολόκληρων πληθυσμών που βρίσκονταν σε αλληλεπίδραση παρ' όλη την πρωθύστερη στυγνή κυριαρχική επιβολή, γίνονται σκόνη, με την προκάλυψη των «παραφρόνων» του ISIS.

Εκατομμύρια πρόσφυγες γίνονται δεκτοί με την προοπτική της πλήρους ενσωμάτωσης σύμφωνα και με τις προτροπές της Μέρκελ, και άλλοι τόσοι θα χαρακτηριστούν «παρείσακτοι» και θα διωχθούν σαν τέτοιοι. Τέλος, αποδείχθηκε για μιαν ακόμη φορά πως η πραγματικότητα της κοινωνικής αλληλεγγύης ξεπερνά κατά πολύ τα κινηματικά στερεότυπά και προπάντων είναι ειλικρινά ανιδιοτελής, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Νοέμβριος 2015

(Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ στο ντοκυμανταίρ: *«Ελλάδα, η επόμενη μέρα»*)

Είναι ο ίδιος ο διαβόητος Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ, ο επί 20 χρόνια πρωθυπουργός μιας ανύπαρκτης χώρας, του μικροσκοπικού «Μεγάλου (!) Δουκάτου του Λουξεμβούργου», που με διάγγελμά του προς τον ελληνικό λαό πριν από τρεις μήνες ζητούσε την υπερψήφιση του ΝΑΙ, προσέξτε, με αντεστραμμένα όλα τα παραπάνω επιχειρήματα: Για να μην μειωθούν άλλο οι συντάξεις, για να μην πληρώσετε περισσότερους φόρους, για να μην χάσετε το ευρωπαϊκό «κεκτημένο» των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Ο Ζαν Κλωντ Γιουνκέρ είναι τόσο διεφθαρμένος και αδίστακτος που έχει θορυβήσει, στο παρελθόν, την ευρωπαϊκή νομενκλατούρα, την εποχή που επέμενε ακόμα στους «τύπους». Άλλως τε το κρατίδιο στην καρδιά της Ευρώπης που διοικούσε, υπάρχει μόνο και μόνο για να ξεπλένονται «μαύρα ταμεία», για να γίνονται χωρίς μπελάδες οι «τριγωνικές συναλλαγές» και χίλιες άλλες «τίμιες» μεγαλοκομπίνες ανάμεσα σε κυβερνήσεις, πολυεθνικές, εφοπλιστές κ.τ.λ. Πρόκειται δηλαδή για επαγγελματία του είδους.

Στο ίδιο ντοκυμανταίρ **ο Γιουνκέρ εκφράζει τον θαυμασμό του για την κυβέρνηση Τσίπρα να περάσει μετά από ένα μήνα ένα κείμενο πολύ πιο σκληρό από αυτό που είχε απορρίψει ο ελληνικός λαός. «Αληθινό κατόρθωμα».**

Το savoir vivre είναι ο κώδικας συμπεριφοράς των υποτελών που έφεραν και επέβαλαν στην Ελλάδα οι Προστάτιδες Δυνάμεις. Ο δούλος οφείλει να κάνει υποκλίσεις, να μην σκουντά τους γύρω του, να ομιλεί με το «σεις και με το σας», κάτι παράξενα φερσίματα που κορόιδευε ο λαός. Προ πάντων, όφειλε να μάθει να σκέφτεται με το μυαλό των αφεντών του, να πιθηκίζει ό,τι δήποτε το ξενόφερτο, να μάθει να ντρέπεται για αυτό που ήταν και να γίνει «άλλος».

Ατυχώς, οι Ευρωπαίοι αφέντες που έχουν άγαρμπα, αυθάδικα φερσίματα, το savoir vivre δεν τους αφορά. Κανείς δεν εκτιμά τις δουλικές συμπεριφορές, αλλά η ευρωπαϊκή διπλωματία φαίνεται να ικανοποιεί τα σαδιστικά της ένστικτα με το να φτύνει κατάμουτρα τους αχθοφόρους της όταν τελειώσει η δουλειά.

Βούτση. Ας δει μετά και την ταινία «Ο μπακαλόγατος» για να μάθει πως έκανε καμάκι ο πονηρός μπακάλης στις δροσερές κοπελιές και τις φίλευε ατζούγιες και χαλβά χύμα για να τις έχει πελάτισσες και να τις χουφτώνει.

Οι συντάξεις θα πάνε περίπατο, από «μηδενική βάση» (δουλέψατε, δεν δουλέψατε, όλοι από 300 ευρώ) όπως τονίζει ο Κατρούγκαλος, ο εργατολόγος που σταδιοδρόμησε χάρη στο αντιμνημόνιο, μάλιστα συνέγραψε και βιβλίο για την αντισυνταγματικότητά του, αλλά δε βαριέσαι. Από μηδενική βάση και ο Κατρούγκαλος. Οι καταθέσεις, που για αυτές έγινε το σύστριγγλο το καλοκαίρι, πάνε και αυτές περίπατο από 1-1-2016. Και μην νομίζετε ότι τυχαία ανακοινώθηκε το σχέδιο για capital controls διαρκείας σε μισθωτούς και συνταξιούχους. Ό,τι έχει απομείνει από βιοτεχνία και μικρή επιχείρηση, θα εξοντωθεί εντός των επόμενων μηνών με τα θανατηφόρα φορολογικά μέτρα, τους εσωτερικούς περιορισμούς στην κίνηση κεφαλαίων και στις δημεύσεις από τις τράπεζες. Μήπως η Ελλάδα βρίσκεται de facto εκτός του ευρώ και πάμε ολοταχώς για το κατοχικό «διπλό» νόμισμα, το περίφημο σχέδιο «Σόιμπλε;» Έρχονται οι «1101!»

«Τι σοφός λαός!», κοροϊδεύει ο Γιουνκέρ. Κάποτε, στην ταραγμένη εποχή, τέλος του '40 αρχές του '50, οι έλληνες που ταξίδευαν στα ποντοπόρα πλοία, εισέπρατταν τον θαυμασμό πολλών ξένων ανθρώπων που είχαν ακούσει και είχαν διαβάσει πολλά για την αντίσταση στον Άξονα, την ίδια ώρα που οι ευρωπαϊκές χώρες έκαναν αγώνα δρόμου για να παραδώσουν τις σημαίες τους στον Χίτλερ. Το ΟΧΙ και η ποικιλόμορφη αντίσταση σχεδόν σε κάθε σπιθαμή του ελλαδικού χώρου, είχε συνεπάρει την διεθνή κοινή γνώμη.

Τώρα οι έλληνες νεομετανάστες μάς διηγούνται ότι έχουν να αντιμετωπίσουν, εκτός των άλλων, την κοροϊδία των ξένων. Πολλοί ντρέπονται αβάσταχτα και ορκίζονται, δαγκώνοντας τα χείλια, να μην ξαναπατήσουν ποτέ στην πατρίδα τους. Δεν έχουν και τόσο άδικο, εδώ που τα λέμε.

Κάποια στιγμή, όταν αποφασίσουν οι Δανειστές να ξεφορτωθούν τον Τσίπρα και την παρέα του, ίσως να μάθουμε απο τον Γιουνκέρ πως τα είχαν συμφωνήσει όλα πριν από τον Γενάρη του 2015, ώστε να φύγει ο ξοφλημένος Σαμαράς και να ανέβει ο Τσίπρας,

συνέχεια στη σελ. 4

Η «ΝΕΑ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΟΥ «ΚΟΣΜΟΥ»...

Πριν από περίπου έναν χρόνο στις 24 Οκτωβρίου 2014, ο Πούτιν καλούσε από το βήμα της συνεδρίασης της διεθνούς Λέσχης Βαλντάι στο Σότσι την διεθνή κοινότητα σε μια Νέα Παγκόσμια Τάξη για να αντιμετωπιστούν τα «προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί» επικρίνοντας τις ΗΠΑ για την κατάρρευση του συστήματος της διεθνούς ασφάλειας. Ο Πούτιν υπογράμμισε ότι οι ΗΠΑ ως ηγεμονική δύναμη, δεν κατάφεραν να σηκώσουν το βάρος μιας μονοπολικής παγκόσμιας τάξης, αφού αυτό το ασταθές οικοδόμημα έδειξε την αδυναμία του να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά σοβαρές καταστάσεις, όπως περιφερειακές συρράξεις, τρομοκρατία, διακίνηση ναρκωτικών, θρησκευτικό φανατισμό, σωβινισμό και νεοναζισμό.

«Στην ουσία, ο μονοπολικός κόσμος είναι ένα ανάλογο της δικτατορίας, και σε βάρος των ανθρώπων, και σε βάρος των χωρών», τόνισε ο Πούτιν, ενώ πρόσθεσε ακόμη ότι ουδείς μπορεί να εγγυηθεί πως το υπάρχον σύστημα παγκόσμιας και περιφερειακής ασφάλειας είναι ικανό να προστατεύσει τον κόσμο από καταστροφικά γεγονότα.

Είναι φανερό, ότι η κοινά αποδεκτή «λύση» δεν θα μπορούσε να βρίσκεται στην απόλυτη επιβολή ενός ή έστω περισσότερων εμπλεκομένων μερών, αλλά στον από κοινού προσδιορισμό των εξελίξεων που αφορούν την «Νέα Μέση Ανατολή» και όχι μόνο. «Χαμένοι» θα υπάρξουν; Και βέβαια θα υπάρξουν.

Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα με μια σειρά. Οι «γκρίζες» περιοχές που αφορούν ζώνες «ακυβερνησίας» ή «ιερού» πολέμου, δεν αποτελούν «κουκίδες» του παγκόσμιου χάρτη, αλλά σήμερα εκτείνονται κατά μήκος ολόκληρου του μουσουλμανικού κόσμου, ξεκινώντας από την Λιβύη, την Αίγυπτο, την Υεμένη, την Γάζα, τον Λίβανο, το Ιράκ, την Συρία, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, την Νιγηρία, το Μαλί, την Σομαλία και το Σουδάν, ενώ θα πρέπει να σημειώσουμε και τον μακροχρόνιο εμφύλιο στο Κογκό και τις επιπτώσεις που συνεχίζει να έχει σε γειτονικές χώρες.

Κράτη όπως η Λιβύη, και η Συρία αποσυντίθενται σύμφωνα με μακροχρόνιους σχεδιασμούς σημαντικών τμημάτων της παγκόσμιας κυριαρχίας, οικονομικής και πολιτικής, (βλ. ΗΠΑ, Γαλλίας, Βρετανίας κ.ά.), ενώ σε πολλές περιπτώσεις οι (ενδο)θρησκευτικές και φυλετικές διαιρέσεις επανέρχονται στο προσκήνιο για να διευθετήσουν πρόσκαιρα (;) το κενό της εθνικής διακυβέρνησης που

2001, αξιωματούχος του υπουργείου άμυνας τού είχε αναφέρει την ύπαρξη απόρρητου εγγράφου από το Πεντάγωνο, στο οποίο περιγράφεται λεπτομερώς η πολιτική των ΗΠΑ για αλλαγή καθεστώτος σε επτά χώρες μέσα στην επόμενη πενταετία: η αρχή θα γινόταν με το Ιράκ, έπειτα με τη Συρία και το Λίβανο, για να ακολουθήσει η Λιβύη, η Σομαλία, το Σουδάν και να τελειώσει η επιχείρηση με το Ιράν. Όσον αφορά το τελευταίο, η συμφωνία που έκλεισε με την Δύση για τα πυρηνικά και το οικονομικό «άνοιγμα» που ετοιμάζεται να κάνει, δείχνουν ότι η ευελιξία στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς δεν λείπει, αντίθετα αποτελεί την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος.

Το 2012, ο υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας Laurent Fabius, εκ των αρχιτεκτόνων της γαλλικής επέμβασης στην Λιβύη, αναλαμβάνει να πείσει τους έτερους αξιωματούχους των ευρωπαϊκών κρατών να εξοπλίσουν τους αντάρτες παραβλέποντας το εμπάργκο όπλων, που είχε επιβάλλει η ίδια η ΕΕ και να σπεύσουν να αναγνωρίσουν την Εθνική Συμμαχία των Συριακών Επαναστατικών Αντιπολιτευτικών Δυνάμεων, που δημιουργήθηκε στη Ντόχα του Κατάρ με χρηματοδότηση των κρατών του Κόλπου.

Στην εκστρατεία εξοπλισμού των τζιχαντιστών της Αλ-Κάιντα συμμετέχει και η Μεγάλη Βρετανία, ενώ σύμφωνα με έγγραφα που έδωσε στην δημοσιότητα το WikiLeaks μεταξύ των ετών 2006 και 2010, οι ΗΠΑ ξόδεψαν πάνω από δώδεκα εκατομμύρια δολάρια για να προκαλέσουν και να ενισχύσουν αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στην Συρία

σχημα ότι δεν μπορούσε να προχωρήσει χωρίς την σχετική έγκριση του αμερικανικού Κογκρέσου και ενώ ήδη είχαν αρχίσει οι δημοσιογραφικές αποκαλύψεις για την συνδρομή Τούρκων και Σαουδαράβων ώστε να φθάσει το Σαρίν στα κατάλληλα χέρια.

μιας μονοπολικής παγκόσμιας τάξης, αφού αυτό το ασταθές οικοδόμημα έδειξε την αδυναμία του να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά σοβαρές καταστάσεις, όπως περιφερειακές συρράξεις, τρομοκρατία, διακίνηση ναρκωτικών, θρησκευτικό φανατισμό, σωβινισμό και νεοναζισμό.

«Στην ουσία, ο μονοπολικός κόσμος είναι ένα ανάλογο της δικτατορίας, και σε βάρος των ανθρώπων, και σε βάρος των χωρών», τόνισε ο Πούτιν, ενώ πρόσθεσε ακόμη ότι ουδείς μπορεί να εγγυηθεί πως το υπάρχον σύστημα παγκόσμιας και περιφερειακής ασφάλειας είναι ικανό να προστατεύσει τον κόσμο από καταστροφικά γεγονότα.

Είναι φανερό, ότι η κοινά αποδεκτή «λύση» δεν θα μπορούσε να βρίσκεται στην απόλυτη επιβολή ενός ή έστω περισσότερων εμπλεκομένων μερών, αλλά στον από κοινού προσδιορισμό των εξελίξεων που αφορούν την «Νέα Μέση Ανατολή» και όχι μόνο. «Χαμένοι» θα υπάρξουν; Και βέβαια θα υπάρξουν.

Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα με μια σειρά. Οι «γκρίζες» περιοχές που αφορούν ζώνες «ακυβερνησίας» ή «ιερού» πολέμου, δεν αποτελούν «κουκίδες» του παγκόσμιου χάρτη, αλλά σήμερα εκτείνονται κατά μήκος ολόκληρου του μουσουλμανικού κόσμου, ξεκινώντας από την Λιβύη, την Αίγυπτο, την Υεμένη, την Γάζα, τον Λίβανο, το Ιράκ, την Συρία, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, την Νιγηρία, το Μαλί, την Σομαλία και το Σουδάν, ενώ θα πρέπει να σημειώσουμε και τον μακροχρόνιο εμφύλιο στο Κογκό και τις επιπτώσεις που συνεχίζει να έχει σε γειτονικές χώρες.

Κράτη όπως η Λιβύη, και η Συρία αποσυντίθενται σύμφωνα με μακροχρόνιους σχεδιασμούς σημαντικών τμημάτων της παγκόσμιας κυριαρχίας, οικονομικής και πολιτικής, (βλ. ΗΠΑ, Γαλλίας, Βρετανίας κ.ά.), ενώ σε πολλές περιπτώσεις οι (ενδο)θρησκευτικές και φυλετικές διαιρέσεις επανέρχονται στο προσκήνιο για να διευθετήσουν πρόσκαιρα (;) το κενό της εθνικής διακυβέρνησης που «χάθηκε».

Όπως παρατηρεί μεταξύ άλλων ο Χένρι Κίσσινγκερ στο βιβλίο του Παγκόσμια Τάξη, *«στον απόηχο της επανάστασης ή της αλλαγής καθεστώτος, απουσία μιας καινούργιας ηγεσίας η νομιμότητα της οποίας θα γίνει αποδεκτή από μια καθοριστική πλειοψηφία του πληθυσμού, ένα πλήθος ανόμοιων ομάδων θα εξακολουθήσουν να εμπλέκονται σε ανοικτές συγκρούσεις με όσους θεωρούν αντιπάλους στην διεκδίκηση της εξουσίας. Η υπάρχουσα κεντρική κυβέρνηση ενδέχεται να αποδειχθεί απρόθυμη ή ανήμπορη να αποκαταστήσει την εξουσία της στις παραμεθόριες περιοχές ή να επιβληθεί σε μη κρατικές οντότητες, όπως η Χεζμπολάχ, η αλ-Κάιντα, το Ισλαμικό κράτος και οι Ταλιμπάν. Αυτό έχει ήδη συμβεί στο Ιράκ, στην Λιβύη και, σε επικίνδυνο βαθμό, στο Πακιστάν.* ***Η κατάσταση σε ορισμένα κράτη με την μορφή που έχουν στην παρούσα φάση ίσως***

απόρρητου εγγράφου από το Πεντάγωνο, στο οποίο περιγράφεται λεπτομερώς η πολιτική των ΗΠΑ για αλλαγή καθεστώτος σε επτά χώρες μέσα στην επόμενη πενταετία: η αρχή θα γινόταν με το Ιράκ, έπειτα με τη Συρία και το Λίβανο, για να ακολουθήσει η Λιβύη, η Σομαλία, το Σουδάν και να τελειώσει η επιχείρηση με το Ιράν. Όσον αφορά το τελευταίο, η συμφωνία που έκλεισε με την Δύση για τα πυρηνικά και το οικονομικό «άνοιγμα» που ετοιμάζεται να κάνει, δείχνουν ότι η ευελιξία στους κυριαρχικούς σχεδιασμούς δεν λείπει, αντίθετα αποτελεί την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος.

Το 2012, ο υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας Laurent Fabius, εκ των αρχιτεκτόνων της γαλλικής επέμβασης στην Λιβύη, αναλαμβάνει να πείσει τους έτερους αξιωματούχους των ευρωπαϊκών κρατών να εξοπλίσουν τους αντάρτες παραβλέποντας το εμπάργκο όπλων, που είχε επιβάλλει η ίδια η ΕΕ και να σπεύσουν να αναγνωρίσουν την Εθνική Συμμαχία των Συριακών Επαναστατικών Αντιπολιτευτικών Δυνάμεων, που δημιουργήθηκε στη Ντόχα του Κατάρ με χρηματοδότηση των κρατών του Κόλπου.

Στην εκστρατεία εξοπλισμού των τζιχαντιστών της Αλ-Κάιντα συμμετέχει και η Μεγάλη Βρετανία, ενώ σύμφωνα με έγγραφα που έδωσε στην δημοσιότητα το WikiLeaks μεταξύ των ετών 2006 και 2010, οι ΗΠΑ ξόδεψαν πάνω από δώδεκα εκατομμύρια δολάρια για να προκαλέσουν και να ενισχύσουν αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στην Συρία (ένα μεγάλο μέρος των χρημάτων αυτών δόθηκαν στο Κίνημα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης με έδρα το Λονδίνο, οργάνωση που λειτούργησε δορυφορικό κανάλι με σημαντικό ρόλο στην προπαγάνδιση των διαμαρτυριών του 2010 και 2011).

Έτσι το γαλλικό, το βρετανικό, το τουρκικό κράτος και οι ΗΠΑ καθώς και χώρες του Κόλπου, όπως το Κατάρ και η Σαουδική Αραβία, χρηματοδότησαν και χρηματοδοτούν την συγκρότηση και τον εξοπλισμό, του «Ελεύθερου Συριακού Στρατού» από τα σπλάχνα του οποίου προέρχονται οι τζιχαντιστές του Μετώπου Al-Nusrah παρακλάδι της Αλ Κάιντα στη Συρία, που σύμφωνα και με την Washington Post εξελίχθηκαν γρήγορα στην πιο πετυχημένη και αποτελεσματική δύναμη των ανταρτών στον συριακό εμφύλιο. Είχαν μάλιστα την ιδέα να μεταφερθεί σημαντικό μέρος του οπλοστασίου του Καντάφι εκτός Λιβύης για να εξοπλιστούν οι τζιχαντιστές του μετώπου Al

σχημα ότι δεν μπορούσε να προχωρήσει χωρίς την σχετική έγκριση του αμερικανικού Κογκρέσου και ενώ ήδη είχαν αρχίσει οι δημοσιογραφικές αποκαλύψεις για την συνδρομή Τούρκων και Σαουδαράβων ώστε να φθάσει το Σαρίν στα κατάλληλα χέρια.

Ένα χρόνο αργότερα, το ισλαμικό κράτος κάνει την εμφάνισή του και σταδιακά καταλαμβάνει σημαντικά εδάφη σε Ιράκ και Συρία ενώ συνεργαζόμενες τζιχαντιστικές ομάδες διατηρούν ακόμη βάση στην Λιβύη στην κεντρική παράκτια πόλη Σύρτη, την στιγμή που οι διαπραγματευτικές διαδικασίες για μια μελλοντική κυβέρνηση ενότητας με μεσολαβητή τον ΟΗΕ βαδίζουν με ρυθμούς χελώνας.

Στην Συρία, τόσο στις **κεντρικές περιοχές της χώρας, το «Ισλαμικό Κράτος» όσο και στο βορειοδυτικό τμήμα τα παρακλάδια της Αλ-Κάιντα προωθούνταν συνεχώς πριν την πρόσφατη ρωσική επέμβαση. Οι οργανώσεις «Μέτωπο Αλ-Νούσρα», «Στρατός της Κατάκτησης», «Λίβα Σουχάντα Αλ-Ισλάμ», καθώς και άλλες μικρότερες ομάδες, αλλά και ο «Ελεύθερος Συριακός Στρατός», έφθασαν εντός της επαρχίας της Λαττάκειας, και απείλησαν με κατάληψη όλη την περιοχή των Αλαουιτών,**

Αλλά, ας πάρουμε τα πράγματα με μια σειρά. Οι «γκρίζες» περιοχές που αφορούν ζώνες «ακυβερνησίας» ή «ιερού» πολέμου, δεν αποτελούν «κουκίδες» του παγκόσμιου χάρτη, αλλά σήμερα εκτείνονται κατά μήκος ολόκληρου του μουσουλμανικού κόσμου, ξεκινώντας από την Λιβύη, την Αίγυπτο, την Υεμένη, την Γάζα, τον Λίβανο, το Ιράκ, την Συρία, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, την Νιγηρία, το Μαλί, την Σομαλία και το Σουδάν, ενώ θα πρέπει να σημειώσουμε και τον μακροχρόνιο εμφύλιο στο Κογκό και τις επιπτώσεις που συνεχίζει να έχει σε γειτονικές χώρες.

Κράτη όπως η Λιβύη, και η Συρία αποσυντίθενται σύμφωνα με μακροχρόνιους σχεδιασμούς σημαντικών τμημάτων της παγκόσμιας κυριαρχίας, οικονομικής και πολιτικής, (βλ. ΗΠΑ, Γαλλίας, Βρετανίας κ.ά.), ενώ σε πολλές περιπτώσεις οι (ενδο)θρησκευτικές και φυλετικές διαιρέσεις επανέρχονται στο προσκήνιο για να διευθετήσουν πρόσκαιρα (;) το κενό της εθνικής διακυβέρνησης που «χάθηκε».

Όπως παρατηρεί μεταξύ άλλων ο Χένρι Κίσσινγκερ στο βιβλίο του Παγκόσμια Τάξη, *«στον απόηχο της επανάστασης ή της αλλαγής καθεστώτος, απουσία μιας καινούργιας ηγεσίας η νομιμότητα της οποίας θα γίνει αποδεκτή από μια καθοριστική πλειοψηφία του πληθυσμού, ένα πλήθος ανόμοιων ομάδων θα εξακολουθήσουν να εμπλέκονται σε ανοικτές συγκρούσεις με όσους θεωρούν αντιπάλους στην διεκδίκηση της εξουσίας. Η υπάρχουσα κεντρική κυβέρνηση ενδέχεται να αποδειχθεί απρόθυμη ή ανήμπορη να αποκαταστήσει την εξουσία της στις παραμεθόριες περιοχές ή να επιβληθεί σε μη κρατικές οντότητες, όπως η Χεζμπολάχ, η αλ-Κάιντα, το Ισλαμικό κράτος και οι Ταλιμπάν. Αυτό έχει ήδη συμβεί στο Ιράκ, στην Λιβύη και, σε επικίνδυνο βαθμό, στο Πακιστάν. **Η κατάσταση σε ορισμένα κράτη με την μορφή που έχουν στην παρούσα φάση ίσως δεν μπορεί να τεθεί υπό έλεγχο χωρίς την προσφυγή σε μεθόδους διακυβέρνησης ή εξασφάλισης της κοινωνικής συνοχής τις οποίες οι Αμερικάνοι απορρίπτουν ως παράνομες**»*.

Το 2007 ο στρατηγός Wesley Clark σε **ομιλία που έδωσε στο Σαν Φρανσίσκο** αναφέρθηκε σε μια συζήτηση που είχε το 1991 με τον τότε αναπληρωτή υπουργό άμυνας των ΗΠΑ Paul Wolfowitz και οποίος του είπε ότι το Πεντάγωνο έχει εκπονήσει σχέδιο επέμβασης στη Μέση Ανατολή σ' ένα ορίζοντα δεκαετίας με στόχο την αλλαγή καθεστώτος στο Ιράκ, τη Συρία και το Ιράν. Ο Clark πρόσθεσε ακόμη ότι έξι εβδομάδες μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη σης στην Λιβύη, αναλαμβάνει να πείσει τους έτερους αξιωματούχους των ευρωπαϊκών κρατών να εξοπλίσουν τους αντάρτες παραβλέποντας το εμπάργκο όπλων, που είχε επιβάλλει η ίδια η ΕΕ και να σπεύσουν να αναγνωρίσουν την Εθνική Συμμαχία των Συριακών Επαναστατικών Αντιπολιτευτικών Δυνάμεων, που δημιουργήθηκε στη Ντόχα του Κατάρ με χρηματοδότηση των κρατών του Κόλπου.

Στην εκστρατεία εξοπλισμού των τζιχαντιστών της Αλ-Κάιντα συμμετέχει και η Μεγάλη Βρετανία, ενώ σύμφωνα με έγγραφα που έδωσε στην δημοσιότητα το WikiLeaks μεταξύ των ετών 2006 και 2010, οι ΗΠΑ ξόδεψαν πάνω από δώδεκα εκατομμύρια δολάρια για να προκαλέσουν και να ενισχύσουν αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στην Συρία (ένα μεγάλο μέρος των χρημάτων αυτών δόθηκαν στο Κίνημα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης με έδρα το Λονδίνο, οργάνωση που λειτούργησε δορυφορικό κανάλι με σημαντικό ρόλο στην προπαγάνδιση των διαμαρτυριών του 2010 και 2011).

Έτσι το γαλλικό, το βρετανικό, το τουρκικό κράτος και οι ΗΠΑ καθώς και χώρες του Κόλπου, όπως το Κατάρ και η Σαουδική Αραβία, χρηματοδότησαν και χρηματοδοτούν την συγκρότηση και τον εξοπλισμό, του «Ελεύθερου Συριακού Στρατού» από τα σπλάχνα του οποίου προέρχονται οι τζιχαντιστές του Μετώπου Al-Nusrah παρακλάδι της Αλ Κάιντα στη Συρία, που σύμφωνα και με την Washington Post εξελίχθηκαν γρήγορα στην πιο πετυχημένη και αποτελεσματική δύναμη των ανταρτών στον συριακό εμφύλιο. Είχαν μάλιστα την ιδέα να μεταφερθεί σημαντικό μέρος του οπλοστασίου του Καντάφι εκτός Λιβύης για να εξοπλιστούν οι τζιχαντιστές του μετώπου Al Nusrah.

Και επειδή οι ηθικοί ενδοιασμοί είναι σχετικοί, όπως εν ολίγοις ομολογεί με κάθε ευκαιρία και η παλιά καραβάνα ο Κίσσινγκερ, τον Αύγουστο του 2013 στο προάστειο Ghouta κοντά στην Δαμασκό εκδηλώνεται μια από τις χειρότερες επιθέσεις εκ μέρους των τζιχαντιστών της Al Nusrah που χρησιμοποιούν χημικό αέριο Σαρίν με αποτέλεσμα την δολοφονία με φρικτό τρόπο 1.000 ανθρώπων μεταξύ των οποίων 300 παιδιά.

Ο Ομπάμα παρ' ότι αρχικά δηλώνει έτοιμος για επέμβαση, στην συνέχεια αλλάζει γνώμη με το πρόσχημα ότι δεν μπορούσε να προχωρήσει χωρίς την σχετική έγκριση του αμερικανικού Κογκρέσου και ενώ ήδη είχαν αρχίσει οι δημοσιογραφικές αποκαλύψεις για την συνδρομή Τούρκων και Σαουδαράβων ώστε να φθάσει το Σαρίν στα κατάλληλα χέρια.

Ένα χρόνο αργότερα, το ισλαμικό κράτος κάνει την εμφάνιση του και σταδιακά καταλαμβάνει σημαντικά εδάφη σε Ιράκ και Συρία ενώ συνεργαζόμενες τζιχαντιστικές ομάδες διατηρούν ακόμη βάση στην Λιβύη στην κεντρική παράκτια πόλη Σύρτη, την στιγμή που οι διαπραγματευτικές διαδικασίες για μια μελλοντική κυβέρνηση ενότητας με μεσολαβητή τον ΟΗΕ βαδίζουν με ρυθμούς χελώνας.

Στην Συρία, τόσο στις **κεντρικές περιοχές της χώρας, το «Ισλαμικό Κράτος» όσο και στο βορειοδυτικό τμήμα τα παρακλάδια της Αλ-Κάιντα προωθούνταν συνεχώς πριν την πρόσφατη ρωσική επέμβαση. Οι οργανώσεις «Μέτωπο Αλ-Νούσρα», «Στρατός της Κατάκτησης», «Λίβα Σουχάντα Αλ-Ισλάμ», καθώς και άλλες μικρότερες ομάδες, αλλά και ο «Ελεύθερος Συριακός Στρατός», έφθασαν εντός της επαρχίας της Λαττάκειας, και απείλησαν με κατάληψη όλη την περιοχή των Αλαουιτών, όπου βρίσκεται και η ρωσική ναυτική βάση στην Ταρτούς.**

Όπως είπαμε ο ISIS ενισχύθηκε με την πλήρη υποστήριξη των ΗΠΑ, και του τουρκικού κράτους, που επέτρεψε σε χιλιάδες εθελοντές από την Δύση και την Ασία να μεταβούν στα στρατόπεδα εκπαίδευσης του στο Ιράκ, ενώ επίσης διευκόλυνε με κάθε τρόπο την μετακίνηση εκατοντάδων ξένων ειδικών που διαχειρίζονται τις υποδομές των πετρελαιοπηγών, τις οποίες έχει καταλάβει ο ISIS και οι οποίες τού απο-

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2 - (ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ)

διότι **μόνο μια αριστερή κυβέρνηση θα μπορούσε να ολοκληρώσει το σχέδιο των ευρωπαίων συνεταίρων**. Υπομονή, λοιπόν, ως το νέο ντοκυμανταίρ.

Η ιστορία δύο γελοίων

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ο γάλλος πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ (Hollande = Ολλανδός) είναι το πιο γελοίο υποκείμενο που έχει περάσει από την γαλλική πολιτική σκηνή. Τα έχει κάνει τόσο μαντάρα που για πρώτη φορά τέθηκε στα σοβαρά το ζήτημα να παραιτηθεί πριν από τις προεδρικές εκλογές του 2017. Δεν έγινε κάτι τέτοιο, για λόγους συνταγματικής τάξης, αλλά και για να μην τρωθεί το γαλλικό «πρεστίζ». Αν όμως γινόταν τελικά, θα ήταν ο πρώτος πρόεδρος που θα έφευγε εν μέσω θητείας.

Ακόμα και η εμφάνιση του είναι κωμική και θυμίζει τον «ισοβίτη του Αρκά». Αυτός ο Μορφονιός στο μόνο που έχει διακριθεί είναι στις απίθανες ερωτικές περιπέτειες με τοπ-μόντελς και άλλες σαγηνευτικές υπάρξεις. Η εξουσία, βλέπετε, είναι το ισχυρότερο αφροδισιακό. Η δημοφιλία του στη Γαλλία δεν ξεπερνά το 20% και οι πάντες τον θεωρούν ως τον χειρότερο που πέρασε ποτέ από τον προεδρικό θώκο.

Στο ΕυρωΕνωσιακό οικοσύστημα είναι γνωστός ως ο «πλασιέ» της Μέρκελ. Οι γάλλοι, ακόμα και οι ψηφοφόροι του, δεν του συγχωρούν ότι κατάντησε τη Γαλλία, υποχείριο της Γερμανίας και τον παρομοιάζουν με τον Νταλαντιέ που επίσης κρατούσε υποχωρητική στάση απέναντι στον Χίτλερ. Θεωρούν ότι με τα καμώματά του προσβάλλει την «γαλλικότητα», για την οποία οι γάλλοι δεν σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους. Θυμούνται την γαλλική επανάσταση, αλλά δεν ξεχνούν και την Αυτοκρατορία...

Ως «πλασιέ» της Μέρκελ, πάσαρε στον Τσίπρα το «Μνημόνιο ΙΙΙ», δήθεν κάτω από τη μύτη του Σόιμπλε, ενώ εδώ τα κανάλια πανηγύριζαν για την «σωτήρια παρέμβαση Ολάντ».

Το δεύτερο σκέλος της γελοιότητας λέγεται Τσίπρας. Ο έλληνας πρωθυπουργός Τσίπρας είναι απλώς ο γνωστός μας ο Τσίπρας. Στο ντεμπούτο του στο εξωτερικό έγινε ρεζίλι των σκυλιών στις ΗΠΑ, κρατούσαν την κοιλιά τους από τα γέλια οι εκπρόσωποι των hedge funds στο ίδρυμα του Μπιλάρα του Κλίντον, γέλασε και η υφήλιος με την θλιβερή οικογενειακή φωτογράφιση των Τσίπρας' με τους Ομπάμας'.

Ο «πλασιέ» του Μνημονίου ΙΙΙ, ο «Ολλανδός», σκέφτηκε ότι θα ήταν καλή ιδέα να δει τί γίνεται στην Ελλάδα και πως τα περνά αυτό το αστείο υποκείμενο που είδε καναδυό φορές στις συνόδους κορυφής. Ο Τσίπρας, που τρελαίνεται για δεξιώσεις και ψάχνει αφορμή να μιλήσει με τα σπαστά αγγλικούλια

Quiz: **Βρείτε τον Αλέξιο Τσίπρα.** *(Η φωτογραφία είναι από την τελευταία σύνοδο κορυφής για το μεταναστευτικό 25-10-2015).*

και φωτογραφίες από λιμάνια, αεροδρόμια και τον Αστέρα Βουλιαγμένης με πηχιαίους τίτλους **VENDU** (ΠΩΛΗΘΗΚΕ) τόσα εκατομμύρια και **Á VENDRE** (ΘΑ ΠΩΛΗΘΕΙ). (Τα ενσταντανέ δημοσίευσε, από το Παρίσι, η δημοσιογράφος Μαρία Δεναξά στον προσωπικό της λογαριασμό, από όπου τα είδαμε έμπλεοι υπερηφάνειας).

Είπαμε, το τάκτ είναι για τους δούλους.

Καλώς ήρθατε στο Νέο Νταχάου!

Ακόμα μια «έντιμη διαπραγμάτευση» για την κυβέρνηση της «δεύτερης φοράς», αυτή τη φορά σε σχέση με το μεταναστευτικό-προσφυγικό ζήτημα. Η Γερμανία αξίωσε ορθά-κοφτά να γίνει ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης για 50.000, τουλάχιστον, μετανάστες και πρόσφυγες, σαν μια πόλη, για να καταλάβουμε την τάξη μεγέθους. Εκεί θα φυλακίζονται άνθρωποι που για κανέναν λόγο δεν θέλουν να μείνουν στην Ελλάδα. Μάλιστα οι καλοκουρδισμένοι Γερμανοί, που σκέφτονται ακόμα και τις λεπτομέρειες, έδωσαν το ελεύθερο στην

πρώην πρωθυπουργού Κοέλιο υπέστη ήττα και δεν μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση, παρ' ότι βγήκε πρώτο κόμμα, αποφάσισε να διορίσει ξανά πρωθυπουργό τον Κοέλιο, επικεφαλής μειοψηφίας στη βουλή. Την πρωτοφανή αυτήν κίνηση την συνόδευσε με τις κάτωθι δηλώσεις.

«Στα 40 χρόνια δημοκρατίας, καμμία κυβέρνηση στην Πορτογαλία δεν εξαρτήθηκε από την υποστήριξη αντι-Ευρωπαϊκών δυνάμεων, δηλαδή δυνάμεων που διακηρύσσουν ότι θα καταργήσουν τη Συνθήκη της Λισαβώνας, το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, καθώς επίσης να διαλύσουν τη νομισματική ένωση και να βγάλουν την Πορτογαλία από το ευρώ, επιπρόσθετα της απαίτησής τους για διάλυση του ΝΑΤΟ».

Αν ενθυμείστε υπάρχουν και ανάλογες δηλώσεις του Παυλόπουλου, προεκλογικώς, ότι θα φτάσει στο όριο της νομιμότητας για να υπάρχει φιλο-ευρωπαϊκή κυβέρνηση...

Αγλάισμα σοφίας Σαράντου Καργάκου

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Quiz: Βρείτε τον Αλέξιο Τσίπρα. *(Η φωτογραφία είναι από την τελευταία σύνοδο κορυφής για το μεταναστευτικό 25-10-2015).*

λοίο υποκείμενο που έχει περάσει από την γαλλική πολιτική σκηνή. Τα έχει κάνει τόσο μαντάρα που για πρώτη φορά τέθηκε στα σοβαρά το ζήτημα να παραιτηθεί πριν από τις προεδρικές εκλογές του 2017. Δεν έγινε κάτι τέτοιο, για λόγους συνταγματικής τάξης, αλλά και για να μην τρωθεί το γαλλικό «πρεστίζ». Αν όμως γινόταν τελικά, θα ήταν ο πρώτος πρόεδρος που θα έφευγε εν μέσω θητείας.

Ακόμα και η εμφάνιση του είναι κωμική και θυμίζει τον «ισοβίτη του Αρκά». Αυτός ο Μορφονιός στο μόνο που έχει διακριθεί είναι στις απίθανες ερωτικές περιπέτειες με τοπ-μόντελς και άλλες σαγηνευτικές υπάρξεις. Η εξουσία, βλέπετε, είναι το ισχυρότερο αφροδισιακό. Η δημοφιλία του στη Γαλλία δεν ξεπερνά το 20% και οι πάντες τον θεωρούν ως τον χειρότερο που πέρασε ποτέ από τον προεδρικό θώκο.

Στο ΕυρωΕνωσιακό οικοσύστημα είναι γνωστός ως ο «πλασιέ» της Μέρκελ. Οι γάλλοι, ακόμα και οι ψηφοφόροι του, δεν του συγχωρούν ότι κατάντησε τη Γαλλία, υποχείριο της Γερμανίας και τον παρομοιάζουν με τον Νταλαντιέ που επίσης κρατούσε υποχωρητική στάση απέναντι στον Χίτλερ. Θεωρούν ότι με τα καμώματά του προσβάλλει την «γαλλικότητα», για την οποία οι γάλλοι δεν σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους. Θυμούνται την γαλλική επανάσταση, αλλά δεν ξεχνούν και την Αυτοκρατορία...

Ως «πλασιέ» της Μέρκελ, πάσαρε στον Τσίπρα το «Μνημόνιο ΙΙΙ», δήθεν κάτω από τη μύτη του Σόιμπλε, ενώ εδώ τα κανάλια πανηγύριζαν για την «σωτήρια παρέμβαση Ολάντ».

Το δεύτερο σκέλος της γελοιότητας λέγεται Τσίπρας. Ο έλληνας πρωθυπουργός Τσίπρας είναι απλώς ο γνωστός μας ο Τσίπρας. Στο ντεμπούτο του στο εξωτερικό έγινε ρεζίλι των σκυλιών στις ΗΠΑ, κρατούσαν την κοιλιά τους από τα γέλια οι εκπρόσωποι των hedge funds στο ίδρυμα του Μπιλάρα του Κλίντον, γέλασε και η υφήλιος με την θλιβερή οικογενειακή φωτογράφιση των Τσίπρας' με τους Ομπάμας'.

Ο «πλασιέ» του Μνημονίου ΙΙΙ, ο «Ολλανδός», σκέφτηκε ότι θα ήταν καλή ιδέα να δει τί γίνεται στην Ελλάδα και πως τα περνά αυτό το αστείο υποκείμενο που είδε καναδυό φορές στις συνόδους κορυφής. Ο Τσίπρας, που τρελαίνεται για δεξιώσεις και ψάχνει αφορμή να μιλήσει με τα σπαστά αγγλικούλια του, σημαιοστόλισε την Αθήνα, έστρωσε κόκκινα χαλιά, μπάντες να γκαρίζουν (κυριολεκτικώς) τον εθνικό ύμνο, «βατράχια» να αποδίδουν τιμές (τί καμάρι να σε λένε βάτραχο...). Ο Τσίπρας λικνιζόταν δεξιά αριστερά και κοίταζε τον ουρανό, όταν η μπάντα παιάνιζε την «Μασσαλιώτιδα».

Μετά ακολούθησαν τα ειδικά ρεζιλίκια. Χάριν μιας απροσδιόριστης αίσθησης ότι είναι καλό πράμα να είσαι μορφωμένος, η κυβέρνηση της «δευτερηφοράς» αριστερά θεώρησε ότι πρέπει, ακόμα και με το ζόρι, να ανακηρύξουν τον Ολάντ, επίτιμο διδάκτορα του αρχαιότερου πανεπιστημίου της χώρας, του Καποδιστριακού. Σύσσωμη η πολιτική και πολιτειακή ηγεσία, στρατηγοί

και φωτογραφίες από λιμάνια, αεροδρόμια και τον Αστέρα Βουλιαγμένης με πηχιαίους τίτλους **VENDU** (ΠΩΛΗΘΗΚΕ) τόσα εκατομμύρια και **Á VENDRE** (ΘΑ ΠΩΛΗΘΕΙ). (Τα ενσταντανέ δημοσίευσε, από το Παρίσι, η δημοσιογράφος Μαρία Δεναξά στον προσωπικό της λογαριασμό, από όπου τα είδαμε έμπλεοι υπερηφάνειας).

Είπαμε, το τάκτ είναι για τους δούλους.

Καλώς ήρθατε στο Νέο Νταχάου!

Ακόμα μια «έντιμη διαπραγμάτευση» για την κυβέρνηση της «δεύτερης φοράς», αυτή τη φορά σε σχέση με το μεταναστευτικό-προσφυγικό ζήτημα. Η Γερμανία αξίωσε ορθά-κοφτά να γίνει ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης για 50.000, τουλάχιστον, μετανάστες και πρόσφυγες, σαν μια πόλη, για να καταλάβουμε την τάξη μεγέθους. Εκεί θα φυλακίζονται άνθρωποι που για κανέναν λόγο δεν θέλουν να μείνουν στην Ελλάδα. Μάλιστα οι καλοκουρδισμένοι Γερμανοί, που σκέφτονται ακόμα και τις λεπτομέρειες, έδωσαν το ελεύθερο στην κυβέρνηση Τσίπρα να διαλέξει πώς θα το ονομάσει, ανάμεσα σε δύο επιλογές, «Νέο Νταχάου» και «Νέο Άουσβιτς».

Σύμφωνα με το συριζαίικο Έπος, η πλευρά Τσίπρα σήκωσε κεφάλι, διαφώνησε, και αποφάσισε να διαπραγματευτεί έντιμα. Και ιδού τα αποτελέσματα: 100.000 μετανάστες θα φυλακιστούν στα Βαλκάνια, από τους οποίους οι 50.000 στην Ελλάδα. Δεν είναι υπέροχοι;

Αναλυτικά, το φοβερό αγόρι δεσμεύτηκε να φυλακιστούν στα υφιστάμενα Νταχάου 30.000 χιλιάδες ενώ –ΘΕΕ και ΚΥΡΙΕ- άλλοι 20.000 να εγκατασταθούν με... επιδότηση ενοικίου!!! Το οποίο, σε ελεύθερη μετάφραση, σημαίνει: «Δώσε μας λεφτά, κυρά Ευρώπη και θα φυλακίσουμε όσους θέλετε. Θα τους φυλακίσουμε όλους! Η ηπειρωτική Ελλάδα θα γίνει πρότυπη φυλακή, ο Όλυμπος

πρώην πρωθυπουργού Κοέλιο υπέστη ήττα και δεν μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση, παρ' ότι βγήκε πρώτο κόμμα, αποφάσισε να διορίσει ξανά πρωθυπουργό τον Κοέλιο, επικεφαλής μειοψηφίας στη βουλή. Την πρωτοφανή αυτήν κίνηση την συνόδευσε με τις κάτωθι δηλώσεις.

«Στα 40 χρόνια δημοκρατίας, καμμία κυβέρνηση στην Πορτογαλία δεν εξαρτήθηκε από την υποστήριξη αντι-Ευρωπαϊκών δυνάμεων, δηλαδή δυνάμεων που διακηρύσσουν ότι θα καταργήσουν τη Συνθήκη της Λισαβώνας, το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, καθώς επίσης να διαλύσουν τη νομισματική ένωση και να βγάλουν την Πορτογαλία από το ευρώ, επιπρόσθετα της απαίτησής τους για διάλυση του ΝΑΤΟ».

Αν ενθυμείστε υπάρχουν και ανάλογες δηλώσεις του Παυλόπουλου, προεκλογικώς, ότι θα φτάσει στο όριο της νομιμότητας για να υπάρχει φιλο-ευρωπαϊκή κυβέρνηση...

Αγλάισμα σοφίας Σαράντου Καργάκου

Ο Σαράντος ο Καργάκος δεν είναι από αυτούς που χρειάζονται συστάσεις. Η ολόσωμη φωτογραφία `που έχει στο προσωπικό του «σάιτ» (που θυμίζει αυστηρό γυμνασιάρχη του '60 στις αξέχαστες ταινίες με την Αλίκη Βουγιουκλάκη που την κυνηγάει για να την χαστουκίσει) και τα χειρόγραφα αποφθέγματά του, που κοσμούν την εξαίρετον αυτή ιστοσελίδα, είναι ενδεικτικά στοιχεία για την ιδέα που τρέφει για τον εαυτό του.

Μην τον φοβείστε όμως. Ψηλαφείστε τον. Δεν έχει αγκάθια ο Σαράντος ο Καργάκος. Λέει ακριβώς τα ίδια με όλους τους άλλους, φιλελεύθερους, αριστερούς, δεξιούς, χρυσαυγίτες κ.τ.λ. Για παράδειγμα, τις προάλλες, δήλωσε το εξής σε μια εκπομπή: *«παρά την οικονομική κρίση, η Ελλάδα είναι πρώτη στην*

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 154
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ.

νά το 20% και οι πάντες τον θεωρούν ως τον χειρότερο που πέρασε ποτέ από τον προεδρικό θώκο.

Στο ΕυρωΕνωσιακό οικοσύστημα είναι γνωστός ως ο «πλασιέ» της Μέρκελ. Οι γάλλοι, ακόμα και οι ψηφοφόροι του, δεν του συγχωρούν ότι κατάντησε τη Γαλλία, υποχείριο της Γερμανίας και τον παρομοιάζουν με τον Νταλαντιέ που επίσης κρατούσε υποχωρητική στάση απέναντι στον Χίτλερ. Θεωρούν ότι με τα καμώματά του προσβάλλει την «γαλλικότητα», για την οποία οι γάλλοι δεν

λέγεται Τσίπρας. Ο έλληνας πρωθυπουργός Τσίπρας είναι απλώς ο γνωστός μας ο Τσίπρας. Στο ντεμπούτο του στο εξωτερικό έγινε ρεζίλι των σκυλιών στις ΗΠΑ, κρατούσαν την κοιλιά τους από τα γέλια οι εκπρόσωποι των hedge funds στο ίδρυμα του Μπιλάρα του Κλίντον, γέλασε και η υφήλιος με την θλιβερή οικογενειακή φωτογράφιση των Τσίπρας' με τους Ομπάμας'.

Ο «πλασιέ» του Μνημονίου ΙΙΙ, ο «Ολλανδός», σκέφτηκε ότι θα ήταν καλή ιδέα να δει τί γίνεται στην Ελλάδα και πώς τα περνά αυτό το αστείο υποκείμενο που είδε καναδυό φορές στις συνόδους κορυφής. Ο Τσίπρας, που τρελαίνεται για δεξιώσεις και ψάχνει αφορμή να μιλήσει με τα σπαστά αγγλικούλια του, σημαιοστόλισε την Αθήνα, έστρωσε κόκκινα χαλιά, μπάντες να γκαρίζουν (κυριολεκτικώς) τον εθνικό ύμνο, «βατράχια» να αποδίδουν τιμές (τί καμάρι να σε λένε βάτραχο...). Ο Τσίπρας λικνιζόταν δεξιά αριστερά και κοίταζε τον ουρανό, όταν η μπάντα παιάνιζε την «Μασσαλιώτιδα».

Μετά ακολούθησαν τα ειδικά ρεζιλίκια. Χάριν μιας απροσδιόριστης αίσθησης ότι είναι καλό πράμα να είσαι μορφωμένος, η κυβέρνηση της «δευτερηφοράς» αριστερά θεώρησε ότι πρέπει, ακόμα και με το ζόρι, να ανακηρύξουν τον Ολάντ, επίτιμο διδάκτορα του αρχαιότερου πανεπιστημίου της χώρας, του Καποδιστριακού. Σύσσωμη η πολιτική και πολιτειακή ηγεσία, στρατηγοί και δεσποτάδες. Τι είναι αυτά τα πράγματα; Τιμήστε τον Ολάντ με πέντε «αιθέριες» δίμετρες υπάρξεις στο κάτω-κάτω (έχει ειδικές απαιτήσεις στο ύψος ο Ολάντ).

Όλα ωραία στην Αθήνα. Η Γαλλική κρατική τηλεόραση βέβαια, την ώρα που αγκάλιαζε ο Ολάντ τον Τσίπρα έδειχνε τη σκηνή με λεζάντα **«Η Γαλλία βγήκε για ψώνια» (La France fait son marché)**

Είπαμε, το τάκτ είναι για τους δούλους.

Καλώς ήρθατε στο Νέο Νταχάου!

Ακόμα μια «έντιμη διαπραγμάτευση» για την κυβέρνηση της «δεύτερης φοράς», αυτή τη φορά σε σχέση με το μεταναστευτικό-προσφυγικό ζήτημα. Η Γερμανία αξίωσε ορθά-κοφτά να γίνει ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης για 50.000, τουλάχιστον, μετανάστες και πρόσφυγες, σαν μια πόλη, για να καταλάβουμε την τάξη μεγέθους. Εκεί θα φυλακίζονται άνθρωποι που για κανέναν λόγο δεν θέλουν να μείνουν στην Ελλάδα. Μάλιστα οι καλοκουρδισμένοι Γερμανοί, που σκέφτονται ακόμα και τις λεπτομέρειες, έδωσαν το ελεύθερο στην κυβέρνηση Τσίπρα να διαλέξει πώς θα το ονομάσει, ανάμεσα σε δύο επιλογές, «Νέο Νταχάου» και «Νέο Άουσβιτς».

Σύμφωνα με το συριζαίικο Έπος, η πλευρά Τσίπρα σήκωσε κεφάλι, διαφώνησε, και αποφάσισε να διαπραγματευτεί έντιμα. Και ιδού τα αποτελέσματα: 100.000 μετανάστες θα φυλακιστούν στα Βαλκάνια, από τους οποίους οι 50.000 στην Ελλάδα. Δεν είναι υπέροχοι;

Αναλυτικά, το φοβερό αγόρι δεσμεύτηκε να φυλακιστούν στα υφιστάμενα Νταχάου 30.000 χιλιάδες ενώ -ΘΕΕ και ΚΥΡΙΕ- άλλοι 20.000 να εγκατασταθούν με... επιδότηση ενοικίου!!! Το οποίο, σε ελεύθερη μετάφραση, σημαίνει: «Δώσε μας λεφτά, κυρά Ευρώπη και θα φυλακίσουμε όσους θέλετε. Θα τους φυλακίσουμε όλους! Η ηπειρωτική Ελλάδα θα γίνει πρότυπη φυλακή, ο Όλυμπος θα γίνει το καταφύγιο των νέων θεών της παγκόσμιας εξουσίας, θα σας φτιάξουμε και Νταβός, θα σας φτιάξουμε και Σιβηρία. Τί αριστεροί είμαστε στο κάτω-κάτω;»

Ο ρόλος του Προεδρικού αξιώματος στις σύγχρονες δημοκρατίες.

Ο Πορτογάλος πρόεδρος της Δημοκρατίας Καβάκο Σίλβα, μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων στις βουλευτικές εκλογές στις οποίες το κόμμα του

κυβέρνηση στην Πορτογαλία δεν εξαρτήθηκε από την υποστήριξη αντι-Ευρωπαϊκών δυνάμεων, δηλαδή δυνάμεων που διακηρύσσουν ότι θα καταργήσουν τη Συνθήκη της Λισαβώνας, το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, καθώς επίσης να διαλύσουν τη νομισματική ένωση και να βγάλουν την Πορτογαλία από το ευρώ, επιπρόσθετα της απαιτήσής τους για διάλυση του ΝΑΤΟ».

Αν ενθυμείστε υπάρχουν και ανάλογες δηλώσεις του Παυλόπουλου, προεκλογικώς, ότι θα φτάσει στο όριο της νομιμότητας για να υπάρχει φιλο-ευρωπαϊκή κυβέρνηση...

Αγλάισμα σοφίας Σαράντου Καργάκου

Ο Σαράντος ο Καργάκος δεν είναι από αυτούς που χρειάζονται συστάσεις. Η ολόσωμη φωτογραφία που έχει στο προσωπικό του «σάιτ» (που θυμίζει αυστηρό γυμνασιάρχη του '60 στις αξέχαστες ταινίες με την Αλίκη Βουγιουκλάκη που την κυνηγάει για να την χαστουκίσει) και τα χειρόγραφα αποφθέγματά του, που κοσμούν την εξαίρετον αυτή ιστοσελίδα, είναι ενδεικτικά στοιχεία για την ιδέα που τρέφει για τον εαυτό του.

Μην τον φοβείστε όμως. Ψηλαφείστε τον. Δεν έχει αγκάθια ο Σαράντος ο Καργάκος. Λέει ακριβώς τα ίδια με όλους τους άλλους, φιλελεύθερους, αριστερούς, δεξιούς, χρυσαυγίτες κ.τ.λ. Για παράδειγμα, τις προάλλες, δήλωσε το εξής σε μια εκπομπή: «*παρά την οικονομική κρίση, η Ελλάδα είναι πρώτη στην Ευρώπη σε παιδική παχυσαρκία*», για να συμπληρώσει με διδασκαλικό στόμφο: «*ενδιαφερόμαστε πιο πολύ για την κανονική από όσο για την πνευματική τροφή*».

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 154
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

συνέχεια από τη σελ. 3 - (Η «ΝΕΑ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ» ...)

φέρουν τεράστια έσοδα. Το τουρκικό κράτος παρείχε ακόμη τους απαραίτητους εδαφικούς διαδρόμους για τον ανεφοδιασμό του ISIS και για νοσηλεία των τραυματιών του, ενώ παράλληλα διώκει τους κούρδους αντάρτες που κρύβονται στο ιρακινό κουρδιστάν και έχουν σημαντική πρόσβαση σε ενεργειακές πηγές της περιοχής. Το Ιράκ, όπως είναι γνωστό, διαθέτει τα τρίτα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο.

Από την ιρακινή πλευρά, το Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και στο Λεβάντε (ΙΚΙΛ, ISIS) ελέγχει μεγάλο μέρος της επαρχίας της ερήμου Άνμπαρ και εκτεταμένα τμήματα της Φαλούτζα, και ενώ έχει καταλάβει και τη Μοσούλη, έχει παρουσία και στην άλλη πλευρά των συνόρων, στην καρδιά του συριακού βορρά, από το Αμπού Καμάλ έως τη Ράκκα και το Χαλέπι.

Αλλά και ο Λίβανος αποτελούσε βάση ανεφοδιασμού για τους Σύρους αντάρτες, μέχρι τουλάχιστον την ανακατάληψη του Καλαμούν και του Κάστρου των Ιπποτών από το συριακό καθεστώς, τον Μάιο του 2014, ενώ προηγουμένως χρειάστηκε οι μαχητές της λιβανέζικης Χεζμπολάχ να παρέμβουν δυναμικά τον Μάιο του 2013 στη μάχη του Κουσέρ, όταν οι πιστοί του συριακού καθεστώτος έχαναν έδαφος.

Στη Συρία, οι σιίτες τζιχαντιστές (η λιβανική Χεζμπολάχ, η ιρακινή Ασαΐμπ Αχλ Αλ-Χακ) μάχονται εναντίον σουνιτών τζιχαντιστών. Το Μέτωπο Al-Nusrah, συνδεδεμένο με την Αλ Κάιντα, όπως είδαμε, συγκροτήθηκε στις αρχές του 2012 υπό τις διαταγές του Αμπού Μοχάμετ Αλ-Ζουλανί, όμως ο επικεφαλής των Ιρακινών τζιχαντιστών, Αμπού Μπακρ Αλ-Μπαγκντατί, ανακοίνωσε τη δημιουργία του ΙΚΙΛ πυροδοτώντας έτσι μια ανηλεή μάχη μεταξύ των δύο τζιχαντιστικών κλάδων, μετά το ξέσπασμα της οποίας ο επικεφαλής της Αλ Κάιντα Αϋμάν Αλ-Ζαουάχρι ανακοίνωσε, χωρίς ιδιαίτερα αποτελέσματα, τη διάλυση του ΙΚΙΛ.

Έτσι, μυριάδες ένοπλες, λιγότερο ή περισσότερο συνεργαζόμενες, τζιχαντιστικές ομάδες βρίσκονται αντιμέτωπες με το συριακό καθεστώς, ενώ εμπλέ-

σης, ενώ στα συρολιβανικά σύνορα αναπτύσσεται σημαντική στρατιωτική δύναμη της Χεζμπολάχ. Το ρωσικό κράτος επίσης ανακοινώνει την ανάπτυξη δύναμης ρώσων αλεξιπτωτιστών στην Αίγυπτο,

(όπου τζιχαντιστές συνεχίζουν τις επιθέσεις στην Χερσόνησο του Σινά, αλλά και στην κοιλάδα και το δέλτα του Νείλου) για να συμμετάσχουν σε ρωσοαιγυπτιακή αντιτρομοκρατική άσκηση, αλλά και την παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων κατά μήκος των νότιων συνόρων του Τατζικιστάν για την αντιμετώπιση τζιχαντιστικής οργάνωσης συνδεδεμένης με το Ισλαμικό Κράτος σε γειτονική επαρχία του Αφγανιστάν. Θα υπενθυμίσουμε ότι το 15% του πληθυσμού της ρώσικης επικράτειας είναι μουσουλμάνοι, ενώ υπολογίζονται σε 3.000 οι τζιχαντιστές από την Ρωσία που βρίσκονται ανάμεσα στους μαχητές του

την Ρωσία». Η *Wall Street Journal* στις 30/9 έγραψε ότι «Οι ρώσικες αεροπορικές επιδρομές χτύπησαν βάσεις τζιχαντιστών που είχαν στηριχθεί από την CIA», ενώ ο Dr Paul Craig Roberts, συνεργάτης της *Wall Street Journal*, σημειώνει ότι «Ο Πούτιν υπογραμμίζει την νομιμότητα της ρώσικης επέμβασης στην Συρία, που είναι αίτημα της συριακής κυβέρνησης. Αντιτίθεται ...στην παρέμβαση στην Συρία των κυβερνήσεων της Ουάσιγκτον και της Γαλλίας, η οποία παραβιάζει την εθνική κυριαρχία της Συρίας με αυθαίρετη και παράνομη στρατιωτική επέμβαση».

Δεν χωρά, λοιπόν αμφιβολία ότι εκτός των άλλων διευθετείται και η «διάσταση» λόγου χάρη μεταξύ αμερικανικού Πενταγώνου και Λευκού Οίκου καθώς και πανίσχυρων υπερεθνικών κυριαρχικών κέντρων για τον τρόπο διευθέτησης μιας παγκόσμιας «κρίσης», στην οποία κυριολεκτικά μετέχουν σχεδόν όλες οι κυριαρχικές δυνάμεις με κάθε τρόπο, προσπαθώντας να ενισχύσουν την θέση τους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων που παραμένει ανοικτό...

Οι «αφανείς» παίκτες, όπως το Ισραήλ, έχουν εξίσου τεταμένη την προσοχή τους και εμπλέκονται άμεσα σε κάθε κίνηση που μεταβάλλει τα «δεδομένα», την ίδια στιγμή που το «ξεχασμένο» παλαιστινιακό επανέρχεται στην φλεγόμενη σκηνή της «Νέας Μέσης Ανατολής»...

Το «παιχνίδι» έχει μεταφερθεί μέσω του προσφυγικού ζητήματος και στο ευρωπαϊκό έδαφος, όπου αναστέλλεται εκτάκτως η Συνθήκη Σένγκεν, ενισχύονται οι ρατσιστικές διαθέσεις σημαντικών τμημάτων των ευρωπαϊκών πληθυσμών, την ίδια στιγμή που η «ενσωμάτωση» των βίαια μετακινούμενων πληθυσμών εξελίσσεται στην κατεύθυνση και στους στόχους της συντριβής της ιδιαιτερότητας και της ιστορίας κάθε πληθυσμιακής ομάδας.

Συσπείρωση Αναρχικών

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή

της περιοχής. Το Ιράκ, όπως είναι γνωστό, διαθέτει τα τρίτα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο.

Από την ιρακινή πλευρά, το Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και στο Λεβάντε (ΙΚΙΛ, ISIS) ελέγχει μεγάλο μέρος της επαρχίας της ερήμου Άνμπαρ και εκτεταμένα τμήματα της Φαλούτζα, και ενώ έχει καταλάβει και τη Μοσούλη, έχει παρουσία και στην άλλη πλευρά των συνόρων, στην καρδιά του συριακού βορρά, από το Αμπού Καμάλ έως τη Ράκκα και το Χαλέπι.

Αλλά και ο Λίβανος αποτελούσε βάση ανεφοδιασμού για τους Σύρους αντάρτες, μέχρι τουλάχιστον την ανακατάληψη του Καλαμούν και του Κάστρου των Ιπποτών από το συριακό καθεστώς, τον Μάιο του 2014, ενώ προηγουμένως χρειάστηκε οι μαχητές της λιβανέζικης Χεζμπολάχ να παρέμβουν δυναμικά τον Μάιο του 2013 στη μάχη του Κουσέρ, όταν οι πιστοί του συριακού καθεστώτος έχαναν έδαφος.

Στη Συρία, οι σιίτες τζιχαντιστές (η λιβανική Χεζμπολάχ, η ιρακινή Ασαΐμπ Αχλ Αλ-Χακ) μάχονται εναντίον σουνιτών τζιχαντιστών. Το Μέτωπο Al-Nusrah, συνδεδεμένο με την Αλ Κάιντα, όπως είδαμε, συγκροτήθηκε στις αρχές του 2012 υπό τις διαταγές του Αμπού Μοχάμετ Αλ-Ζουλανί, όμως ο επικεφαλής των Ιρακινών τζιχαντιστών, Αμπού Μπακρ Αλ-Μπαγκντατί, ανακοίνωσε τη δημιουργία του ΙΚΙΛ πυροδοτώντας έτσι μια ανηλεή μάχη μεταξύ των δύο τζιχαντιστικών κλάδων, μετά το ξέσπασμα της οποίας ο επικεφαλής της Αλ Κάιντα Αϋμάν Αλ-Ζαουάχρι ανακοίνωσε, χωρίς ιδιαίτερα αποτελέσματα, τη διάλυση του ΙΚΙΛ.

Έτσι, μυριάδες ένοπλες, λιγότερο ή περισσότερο συνεργαζόμενες, τζιχαντιστικές ομάδες βρίσκονται αντιμέτωπες με το συριακό καθεστώς, ενώ εμπλέκονται άμεσα ή έμμεσα περιφερειακά κράτη όπως το τουρκικό, το Ιράν, το Ιράκ, η Λιβύη, η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ.

Η υπερσυγκέντρωση ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων στην Συρία, όπου διατηρείται ρωσική ναυτική βάση στην Ταρτούς, ξεκίνησε ήδη από τον Ιούλιο για να κλιμακωθεί στα τέλη Αυγούστου με την μεταφορά τεθωρακισμένων οχημάτων μεταφοράς προσωπικού, με την κατασκευή νέας στρατιωτικής βάσης νότια της Λαττάκειας, την μεταφορά προκατασκευασμένων οικημάτων για περίπου 1.000 στρατιώτες, κινητού πύργου εναέριας κυκλοφορίας, ενώ συριακές φιλοκυβερνητικές εφημερίδες κατέγραφαν την παροχή δορυφορικών εικόνων εκ μέρους της Ρωσίας προς τις δυνάμεις του Άσαντ. Μέχρι τα μέσα Σεπτεμβρίου εκατοντάδες ρώσοι πεζοναύτες, έξι υπερσύγχρονα άρματα μάχης, ελικόπτερα και πυροβόλα ενισχύουν συνεχώς τις ρώσικες στρατι-

(όπου τζιχαντιστές συνεχίζουν τις επιθέσεις στην Χερσόνησο του Σινά, αλλά και στην κοιλάδα και το δέλτα του Νείλου) για να συμμετάσχουν σε ρωσοαιγυπτιακή αντιτρομοκρατική άσκηση, αλλά και την παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων κατά μήκος των νότιων συνόρων του Τατζικιστάν για την αντιμετώπιση τζιχαντιστικής οργάνωσης συνδεδεμένης με το Ισλαμικό Κράτος σε γειτονική επαρχία του Αφγανιστάν. Θα υπενθυμίσουμε ότι το 15% του πληθυσμού της ρώσικης επικράτειας είναι μουσουλμάνοι, ενώ υπολογίζονται σε 3.000 οι τζιχαντιστές από την Ρωσία που βρίσκονται ανάμεσα στους μαχητές του Ισλαμικού κράτους προερχόμενοι κυρίως από τον Βόρειο Καύκασο.

Θα σημειώσουμε, τέλος, την αποστολή κινέζικου αεροπλανοφόρου στην περιοχή, αλλά και τις άριστες σινοϊρανικές σχέσεις. Η ρώσικη κάθοδος δεν μπορεί παρά να νοείται πλέον ως εκείνη η κίνηση που «εμφάνισε» στην παγκόσμια κυριαρχική οθόνη ένα συνασπισμό που ξεπερνάει τα όρια μιας υπερδύναμης.

Οι σφοδρές επιθέσεις, λοιπόν, με αεροπορικούς βομβαρδισμούς εκ μέρους του ρωσικού κράτους, που παραμέρισαν το ουκρανικό ζήτημα εστιάζοντας το διεθνές ενδιαφέρον στην Μέση Ανατολή, είναι φανερό ότι είναι μέρος ενός συνολικότερου σχεδίου που αφορά την επόμενη φάση στην διευθέτηση της ανασυγκρότησης της «Νέας Μέσης Ανατολής» ως κέντρου της Ευρασίας στην οποία συμμετέχουν κράτη, όπως περιγράψαμε αλλά και σημαντικοί κυ-

Συρία των κυβερνήσεων της Ουάσιγκτον και της Γαλλίας, η οποία παραβιάζει την εθνική κυριαρχία της Συρίας με αυθαίρετη και παράνομη στρατιωτική επέμβαση».

Δεν χωρά, λοιπόν αμφιβολία ότι εκτός των άλλων διευθετείται και η «διάσταση» λόγου χάρη μεταξύ αμερικανικού Πενταγώνου και Λευκού Οίκου καθώς και πανίσχυρων υπερεθνικών κυριαρχικών κέντρων για τον τρόπο διευθέτησης μιας παγκόσμιας «κρίσης», στην οποία κυριολεκτικά μετέχουν σχεδόν όλες οι κυριαρχικές δυνάμεις με κάθε τρόπο, προσπαθώντας να ενισχύσουν την θέση τους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων που παραμένει ανοικτό...

Οι «αφανείς» παίκτες, όπως το Ισραήλ, έχουν εξίσου τεταμένη την προσοχή τους και εμπλέκονται άμεσα σε κάθε κίνηση που μεταβάλλει τα «δεδομένα», την ίδια στιγμή που το «ξεχασμένο» παλαιστινιακό επανέρχεται στην φλεγόμενη σκηνή της «Νέας Μέσης Ανατολής»...

Το «παιχνίδι» έχει μεταφερθεί μέσω του προσφυγικού ζητήματος και στο ευρωπαϊκό έδαφος, όπου αναστέλλεται εκτάκτως η Συνθήκη Σένγκεν, ενισχύονται οι ρατσιστικές διαθέσεις σημαντικών τμημάτων των ευρωπαϊκών πληθυσμών, την ίδια στιγμή που η «ενσωμάτωση» των βίαια μετακινούμενων πληθυσμών εξελίσσεται στην κατεύθυνση και στους στόχους της συντριβής της ιδιαιτερότητας και της ιστορίας κάθε πληθυσμιακής ομάδας.

Συσπείρωση Αναρχικών

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται

βουν δυναμικά τον Μάιο του 2013 στη μάχη του Κουσέρ, όταν οι πιστοί του συριακού καθεστώτος έχαναν έδαφος.

Στη Συρία, οι σιίτες τζιχαντιστές (η λιβανική Χεζμπολάχ, η ιρακινή Ασαΐμπ Αχλ Αλ-Χακ) μάχονται εναντίον σουνιτών τζιχαντιστών. Το Μέτωπο Al-Nusrah, συνδεδεμένο με την Αλ Κάιντα, όπως είδαμε, συγκροτήθηκε στις αρχές του 2012 υπό τις διαταγές του Αμπού Μοχάμετ Αλ-Ζουλανί, όμως ο επικεφαλής των Ιρακινών τζιχαντιστών, Αμπού Μπακρ Αλ-Μπαγκντατί, ανακοίνωσε τη δημιουργία του ΙΚΙΛ πυροδοτώντας έτσι μια ανηλεή μάχη μεταξύ των δύο τζιχαντιστικών κλάδων, μετά το ξέσπασμα της οποίας ο επικεφαλής της Αλ Κάιντα Αϋμάν Αλ-Ζαουάχρι ανακοίνωσε, χωρίς ιδιαίτερα αποτελέσματα, τη διάλυση του ΙΚΙΛ.

Έτσι, μυριάδες ένοπλες, λιγότερο ή περισσότερο συνεργαζόμενες, τζιχαντιστικές ομάδες βρίσκονται αντιμέτωπες με το συριακό καθεστώς, ενώ εμπλέκονται άμεσα ή έμμεσα περιφερειακά κράτη όπως το τουρκικό, το Ιράν, το Ιράκ, η Λιβύη, η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ.

Η υπερσυγκέντρωση ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων στην Συρία, όπου διατηρείται ρωσική ναυτική βάση στην Ταρτούς, ξεκίνησε ήδη από τον Ιούλιο για να κλιμακωθεί στα τέλη Αυγούστου με την μεταφορά τεθωρακισμένων οχημάτων μεταφοράς προσωπικού, με την κατασκευή νέας στρατιωτικής βάσης νότια της Λαττάκειας, την μεταφορά προκατασκευασμένων οικημάτων για περίπου 1.000 στρατιώτες, κινητού πύργου εναέριας κυκλοφορίας, ενώ συριακές φιλοκυβερνητικές εφημερίδες κατέγραφαν την παροχή δορυφορικών εικόνων εκ μέρους της Ρωσίας προς τις δυνάμεις του Άσαντ. Μέχρι τα μέσα Σεπτεμβρίου εκατοντάδες ρώσοι πεζοναύτες, έξι υπερσύγχρονα άρματα μάχης, ελικόπτερα και πυροβόλα ενισχύουν συνεχώς τις ρώσικες στρατιωτικές δυνάμεις, οι οποίες πλέον συνοδεύονται και από ρώσικα πολεμικά πλοία του στόλου της Μαύρης Θάλασσας, που διεξάγουν προγραμματισμένες ασκήσεις ανοικτά των συριακών ακτών που διαρκούν μέχρι και το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου, ενώ ρώσοι στρατιωτικοί σύμβουλοι μεταβαίνουν στις πόλεις Homs και Slinfah, την στιγμή που επίσης ρωσικές δυνάμεις ξεκινούν τις εργασίες επέκτασης του αγροτικού αεροδρομίου Hamidiyah, στο νότιο τμήμα της επαρχίας Ταρτούς.

Στην Jablah οι ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις ενώνονται με τουλάχιστον 1.000 ιρανούς πεζοναύτες και στρατιώτες των Φρουρών της Επανάστα-

(όπου τζιχαντιστές συνεχίζουν τις επιθέσεις στην Χερσόνησο του Σινά, αλλά και στην κοιλάδα και το δέλτα του Νείλου) για να συμμετάσχουν σε ρωσοαιγυπτιακή αντιτρομοκρατική άσκηση, αλλά και την παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων κατά μήκος των νότιων συνόρων του Τατζικιστάν για την αντιμετώπιση τζιχαντιστικής οργάνωσης συνδεδεμένης με το Ισλαμικό Κράτος σε γειτονική επαρχία του Αφγανιστάν. Θα υπενθυμίσουμε ότι το 15% του πληθυσμού της ρώσικης επικράτειας είναι μουσουλμάνοι, ενώ υπολογίζονται σε 3.000 οι τζιχαντιστές από την Ρωσία που βρίσκονται ανάμεσα στους μαχητές του Ισλαμικού κράτους προερχόμενοι κυρίως από τον Βόρειο Καύκασο.

Θα σημειώσουμε, τέλος, την αποστολή κινέζικου αεροπλανοφόρου στην περιοχή, αλλά και τις άριστες σινοϊρανικές σχέσεις. Η ρώσικη κάθοδος δεν μπορεί παρά να νοείται πλέον ως εκείνη η κίνηση που «εμφάνισε» στην παγκόσμια κυριαρχική οθόνη ένα συνασπισμό που ξεπερνάει τα όρια μιας υπερδύναμης.

Οι σφοδρές επιθέσεις, λοιπόν, με αεροπορικούς βομβαρδισμούς εκ μέρους του ρωσικού κράτους, που παραμέρισαν το ουκρανικό ζήτημα εστιάζοντας το διεθνές ενδιαφέρον στην Μέση Ανατολή, είναι φανερό ότι είναι μέρος ενός συνολικότερου σχεδίου που αφορά την επόμενη φάση στην διευθέτηση της ανασυγκρότησης της «Νέας Μέσης Ανατολής» ως κέντρου της Ευρασίας στην οποία συμμετέχουν κράτη, όπως περιγράψαμε αλλά και σημαντικοί κυριαρχικοί συνασπισμοί.

Είναι επίσης εύκολα κατανοητό ότι η ρωσική επέμβαση δεν ήταν απλά αναμενόμενη από τα διάφορα κέντρα εξουσίας στις ΗΠΑ, αφού σημαντικοί εξουσιαστικοί κύκλοι εκθειάζουν την ρώσικη επέμβαση και προπαγανδίζουν την συνεννόηση και την κοινή δράση.

Η δημοκρατική Γερουσιαστής, Dianne Feinstein δήλωσε ότι «η ρωσική επέμβαση στην Συρία μπορεί να θεωρηθεί ως θετική εξέλιξη», συμπληρώνοντας ότι το κλειδί είναι να νικηθεί ο ISIS και, στην συνέχεια, να γίνουν εκλογές στην χώρα, καταλήγοντας ότι «Οι ΗΠΑ πρέπει να συνεργαστούν με

που το «ξεχασμένο» παλαιστινιακό επανέρχεται στην φλεγόμενη σκηνή της «Νέας Μέσης Ανατολής»...

Το «παιχνίδι» έχει μεταφερθεί μέσω του προσφυγικού ζητήματος και στο ευρωπαϊκό έδαφος, όπου αναστέλλεται εκτάκτως η Συνθήκη Σένγκεν, ενισχύονται οι ρατσιστικές διαθέσεις σημαντικών τμημάτων των ευρωπαϊκών πληθυσμών, την ίδια στιγμή που η «ενσωμάτωση» των βίαια μετακινούμενων πληθυσμών εξελίσσεται στην κατεύθυνση και στους στόχους της συντριβής της ιδιαιτερότητας και της ιστορίας κάθε πληθυσμιακής ομάδας.

Συσπείρωση Αναρχικών

* Όταν στέλνετε **ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανένός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

Αυτός ο νέος κόσμος των «οικονομικών κινήτρων» βασίστηκε σε μια πλάνη. Η πείνα και το κέρδος δεν είναι εγγενώς πιο «οικονομικές» απ' ό,τι η αγάπη ή το μίσος, η περηφάνια ή η προκατάληψη. Κανένα ανθρώπινο κίνητρο δεν είναι καθαυτό οικονομικό. Δεν μπορεί να υπάρξει πραγματικά μια sui generis οικονομική εμπειρία με την ίδια έννοια που ο άνθρωπος μπορεί να έχει μια θρησκευτική, αισθητική ή σεξουαλική εμπειρία. Αυτές οι τελευταίες γεννούν κίνητρα που σε γενικές γραμμές αποσκοπούν στην πρόκληση παρόμοιων εμπειριών. Όσον αφορά την υλική παραγωγή, οι όροι αυτοί δεν έχουν αυταπόδεικτη σημασία.

(KARL POLANYI,
Η απαρχαιωμένη αγοραία νοοτροπία μας)

Old Copper Complex:

Δεν υπάκουαν όλες οι εποχές στους νόμους της αγοράς και του κέρδους

Ο όρος Old Copper Complex αφορά τις αρχαίες Ιθαγενείς βορειοαμερικάνικες κοινωνίες, που ανέπτυξαν ευρέως την χρήση του χαλκού, πριν την επίσημα ονομαζόμενη Εποχή του Χαλκού στην περιοχή, πριν δηλαδή τη συστηματική χρήση του. Εμφανίστηκε στις δυτικές Μεγάλες Λίμνες, που διέθεταν καθαρό χαλκό σε ποσόστωση 99%. Τελικά, 7.000 ή 6.000 χρόνια πριν από σήμερα (περίπου 5-4.000 Παλαιά Χρονολογία) έμαθαν να σφυρηλατούν τον χαλκό σε φύλλα και να φτιάχνουν από αυτόν εργαλεία. Σύμφωνα με στοιχεία, τα πιο πρώιμα χρονολογημένα χάλκινα αντικείμενα προέρχονται από το 7.800 Π.Χ. Ωστόσο, το ενδιαφέρον είναι ότι 3.000 χρόνια πριν από σήμερα, περιόρισαν την χρήση του αποκλειστικά στην κατασκευή κοσμημάτων. Το Old Copper Complex ολοκληρώθηκε ως ανθρώπινη κουλτούρα περίπου στο 1.000 Π.Χ.

Οι περισσότεροι μελετητές αποδίδουν αυτή την επιλογή στην εμφάνιση σύνθετων κοινωνιών. Εδώ, όμως, αξίζει να σταθούμε και να σκεφτούμε κάτι πολύ σημαντικό. Κάποιος θα εντυπωσιαστεί από το πόσο πρώιμα μερικές ινδιάνικες φυλές ανέπτυξαν την χρήση κι επεξεργασία του χαλκού. Κάποιοι θα επιμείνουν στην απόφασή τους να περιορίσουν τελικά την χρήση του υλικού στην κατασκευή κοσμημάτων. Εμείς θα συνεξετάσουμε και τα δύο μαζί, προκειμένου να σκεφτούμε τη φύση της επιλογής αυτής.

γεωγραφικό φάσμα της Βόρειας Αμερικής, κάτι που δηλώνει την ύπαρξη εμπορικών δικτύων υψηλού επιπέδου. Ωστόσο, δεν πρόκειται για εμπορικές συναλλαγές με σύγχρονους ή, έστω, με λίγο προγενέστερους όρους, μιας και δεν διέθεταν νόμισμα. Οπότε το «εμπόριό» τους είχε την μορφή ανταλλαγών, κάτι που διατήρησαν και οι πολύ μεταγενέστερες ινδιά-

απομακρυνόταν με λίθινα σφυριά από διορίτη και λίθινες σμίλες από διάφορα σκληρά πετρώματα.

Ο χαλκός αυτός χρησιμοποιούνταν για να παρασκευαστούν αιχμές βελών, εργαλεία, μαχαίρια, τσεκούρια, σουβλιά, αγκίστρια και κοσμήματα. Πιθανότατα σφυρηλατούσαν τον χαλκό σε φύλα κι έπειτα, ανάλογα με αυτό που επρόκειτο να φτιάξουν, τον

εμπειριών. Όσον αφορά την υλική παραγωγή, οι όροι αυτοί δεν έχουν ανταπόδεικτη σημασία.

(KARL POLANYI,
Η απαρχαιωμένη αγοραία νοοτροπία μας)

Δεν υπάκουαν όλες οι εποχές στους νόμους της αγοράς και του κέρδους

Ο όρος Old Copper Complex αφορά τις αρχαίες ιθαγενείς βορειοαμερικάνικες κοινωνίες, που ανέπτυξαν ευρέως την χρήση του χαλκού, πριν την επίσημα ονομαζόμενη Εποχή του Χαλκού στην περιοχή, πριν δηλαδή τη συστηματική χρήση του. Εμφανίστηκε στις δυτικές Μεγάλες Λίμνες, που διέθεταν καθαρό χαλκό σε ποσόστωση 99%. Τελικά, 7.000 ή 6.000 χρόνια πριν από σήμερα (περίπου 5-4.000 Παλαιά Χρονολογία) έμαθαν να σφυρηλατούν τον χαλκό σε φύλλα και να φτιάχνουν από αυτόν εργαλεία. Σύμφωνα με στοιχεία, τα πιο πρώιμα χρονολογημένα χάλκινα αντικείμενα προέρχονται από το 7.800 Π.Χ. Ωστόσο, το ενδιαφέρον είναι ότι 3.000 χρόνια πριν από σήμερα, περιόρισαν την χρήση του αποκλειστικά στην κατασκευή κοσμημάτων. Το Old Copper Complex ολοκληρώθηκε ως ανθρώπινη κουλτούρα περίπου στο 1.000 Π.Χ.

Οι περισσότεροι μελετητές αποδίδουν αυτή την επιλογή στην εμφάνιση σύνθετων κοινωνιών. Εδώ, όμως, αξίζει να σταθούμε και να σκεφτούμε κάτι πολύ σημαντικό. Κάποιος θα εντυπωσιαστεί από το πόσο πρώιμα μερικές ινδιάνικες φυλές ανέπτυξαν την χρήση κι επεξεργασία του χαλκού. Κάποιοι θα επιμείνουν στην απόφασή τους να περιορίσουν τελικά την χρήση του υλικού στην κατασκευή κοσμημάτων. Εμείς θα συνεξετάσουμε και τα δύο μαζί, προκειμένου να σκεφτούμε τη φύση της επιλογής αυτής.

Η περιοχή που βρίσκεται στην Άνω Χερσόνησο του Michigan, που αποτελείται από την χερσόνησο Keweenaw, είναι από τις πλουσιότερες σε κοιτάσματα χαλκού. Μάλιστα, ακόμη και στις μέρες μας θεωρείται ένα εκ των πλουσιοτέρων κοιτασμάτων χαλκού στον πλανήτη. Καταλαμβάνει το σύνολο της χερσονήσου Keweenaw, 50 μίλια ΒΔ της λίμνης Superior. Η εγκατάσταση ανθρώπων στην Keweenaw συνδέεται, φυσικά, με την ευρύτερη εγκατάσταση των ανθρώπων στην ήπειρο της Αμερικής. Η πλέον γνωστή κι αποδεκτή θεωρία για την κατοίκηση της Αμερικής μάς γνωστοποιεί ότι στην ύστερη παγετώνεια περίοδο χαμήλωσε η στάθμη των ωκεανών, με αποτέλεσμα να έρθει στην επιφάνεια μια χερσαία «γέφυρα», που μετέτρεψε τον Βερίγγειο πορθμό σε διαβατή γη. Οι πρώτοι ιθαγενείς αμερικάνοι κινήθηκαν νότια, μέσω ενός διαδρόμου ελεύθερου από παγετώνες. Μέχρι, λοιπόν, το 4.000 Π.Χ. όλη η Βόρεια Αμερική είχε κατοικηθεί. Τα παλαιότερα αρχαι-

το «εμπόριό» τους είχε την μορφή ανταλλαγών, κάτι που διατήρησαν και οι πολύ μεταγενέστερες ινδιάνικες φυλές των πεδιάδων.

Αν απομακρυνθούμε από τη σύγχρονη γεωγραφία, συντεθειμένη από τη σύγχρονή της γεωπολιτική που εδραίωσε ο χρόνος και η εξουσία και δούμε έναν χάρτη των ινδιάνικων φυλών, θα ήταν όπως η εικόνα που παραθέτουμε, επισημαίνοντας την εν λόγω περιοχή. Οι ινδιάνοι βέβαια δεν είχαν την αντίληψη ενός χάρτη, διότι για αυτούς ο κόσμος ευρύτερα κι ο γενέθλιος τόπος-πατρίδα ειδικότερα δεν είχαν σύνορα. Είχε ωστόσο σημάδια, που άφηνε η φύση κι οι μετακινήσεις τους, οι εγχάρακτες μνήμες τους στο σώμα της γης, οι κυνηγότοποι, οι τάφοι των προγόνων τους.

Η χρήση του χαλκού πιθανότατα θα ξεκίνησε από την τυχαία ανακάλυψη του επιπλέοντος χαλκού, μετά την λήξη της παγετώδους φάσης, που είχε προηγηθεί. Ο χαλκός αυτός δεν απαιτούσε προσπάθεια, για να αποσπαστεί και, όπως ήδη ανεφέρθη, βρισκόταν

τατα σφυρηλατούσαν τον χαλκό σε φύλα κι έπειτα, ανάλογα με αυτό που επρόκειτο να φτιάξουν, τον μορφοποιούσαν. Δεν υπάρχουν στοιχεία για εκκαμίνευση, τήξη και χύτευση χαλκού σε καλούπια. Εκτιμάται ότι θα χρειάζονταν 10.000 άνθρωποι και 1.000 χρόνια, προκειμένου να αναπτυχθεί μια τέτοια εκτεταμένη χρήση, καθώς και η ομολογουμένως προχωρημένη τεχνογνωσία, όπως εντοπίστηκε στην περιοχή Keweenaw. Εκτιμάται ότι συνολικά αποσπάστηκαν σχεδόν 700 εκατομμύρια κιλά χαλκού από τους ανθρώπους αυτούς. Βαθμηδόν, ωστόσο, πριν κλείσει ο κύκλος του Old Copper Complex, ο χαλκός χρησιμοποιείτο όλο και περισσότερο για την κατασκευή κοσμημάτων και ευρύτερων αντικειμένων «κοινωνικού κύρους».

Δεν γνωρίζουμε ακριβώς ποιες φυλές ζούσαν εκείνη την περίοδο στην περιοχή. Οι ινδιάνοι Ojibwe, γνωστοί περισσότερο ως Chippewa, εγκαταστάθηκαν εκεί κατά τον 16ο αιώνα. Δηλαδή πολύ αργότερα από την εποχή που ήκμασε η κουλτούρα του

από αυτόν εργαλεία. Σύμφωνα με στοιχεία, τα πιο πρώιμα χρονολογημένα χάλκινα αντικείμενα προέρχονται από το 7.800 Π.Χ. Ωστόσο, το ενδιαφέρον είναι ότι 3.000 χρόνια πριν από σήμερα, περιόρισαν την χρήση του αποκλειστικά στην κατασκευή κοσμημάτων. Το Old Copper Complex ολοκληρώθηκε ως ανθρώπινη κουλτούρα περίπου στο 1.000 Π.Χ.

Οι περισσότεροι μελετητές αποδίδουν αυτή την επιλογή στην εμφάνιση σύνθετων κοινωνιών. Εδώ, όμως, αξίζει να σταθούμε και να σκεφτούμε κάτι πολύ σημαντικό. Κάποιος θα εντυπωσιαστεί από το πόσο πρώιμα μερικές ινδιάνικες φυλές ανέπτυξαν την χρήση κι επεξεργασία του χαλκού. Κάποιοι θα επιμείνουν στην απόφασή τους να περιορίσουν τελικά την χρήση του υλικού στην κατασκευή κοσμημάτων. Εμείς θα συνεξετάσουμε και τα δύο μαζί, προκειμένου να σκεφτούμε τη φύση της επιλογής αυτής.

Η περιοχή που βρίσκεται στην Άνω Χερσόνησο του Michigan, που αποτελείται από την χερσόνησο Keweenaw, είναι από τις πλουσιότερες σε κοιτάσματα χαλκού. Μάλιστα, ακόμη και στις μέρες μας θεωρείται ένα εκ των πλουσιοτέρων κοιτασμάτων χαλκού στον πλανήτη. Καταλαμβάνει το σύνολο της χερσονήσου Keweenaw, 50 μίλια ΒΔ της λίμνης Superior. Η εγκατάσταση ανθρώπων στην Keweenaw συνδέεται, φυσικά, με την ευρύτερη εγκατάσταση των ανθρώπων στην ήπειρο της Αμερικής. Η πλέον γνωστή κι αποδεκτή θεωρία για την κατοίκηση της Αμερικής μάς γνωστοποιεί ότι στην ύστερη παγετώνεια περίοδο χαμήλωσε η στάθμη των ωκεανών, με αποτέλεσμα να έρθει στην επιφάνεια μια χερσαία «γέφυρα», που μετέτρεψε τον Βερίγγειο πορθμό σε διαβατή γη. Οι πρώτοι ιθαγενείς αμερικάνοι κινήθηκαν νότια, μέσω ενός διαδρόμου ελεύθερου από παγετώνες. Μέχρι, λοιπόν, το 4.000 Π.Χ. όλη η Βόρεια Αμερική είχε κατοικηθεί. Τα παλαιότερα αρχαιολογικά ευρήματα του Keweenaw ανέρχονται στο 8.000 Π.Χ. Τα παλαιότερα χάλκινα τεχνουργήματα είναι ελαφρώς νεότερα κι ανέρχονται στο 7.800 Π.Χ, κάτι που δηλώνει πως οι άνθρωποι βρίσκονταν ήδη στην περιοχή λίγο μετά την παγετώνεια περίοδο. Δεν χωρά αμφιβολία πως καταπιάστηκαν με την χρήση του χαλκού σχεδόν αμέσως μετά την εκεί εγκατάσταση τους, μιας και το μέταλλο βρισκόταν σε υπεραφθονία, ακόμη και σε ό,τι αφορά τα επιφανειακά του κοιτάσματα. Εργαλεία και λοιπά αντικείμενα από τις εξορύξεις έχουν βρεθεί σε όλο το

το «εμπόριό» τους είχε την μορφή ανταλλαγών, κάτι που διατήρησαν και οι πολύ μεταγενέστερες ινδιάνικες φυλές των πεδιάδων.

Αν απομακρυνθούμε από τη σύγχρονη γεωγραφία, συντεθειμένη από τη σύγχρονή της γεωπολιτική που εδραίωσε ο χρόνος και η εξουσία και δούμε έναν χάρτη των ινδιάνικων φυλών, θα ήταν όπως η εικόνα που παραθέτουμε, επισημαίνοντας την εν λόγω περιοχή. Οι ινδιάνοι βέβαια δεν είχαν την αντίληψη ενός χάρτη, διότι για αυτούς ο κόσμος ευρύτερα κι ο γενέθλιος τόπος-πατρίδα ειδικότερα δεν είχαν σύνορα. Είχε ωστόσο σημάδια, που άφηνε η φύση κι οι μετακινήσεις τους, οι εγχάρακτες μνήμες τους στο σώμα της γης, οι κυνηγότοποι, οι τάφοι των προγόνων τους.

Η χρήση του χαλκού πιθανότατα θα ξεκίνησε από την τυχαία ανακάλυψη του επιπλέοντος χαλκού, μετά την λήξη της παγετώδους φάσης, που είχε προηγηθεί. Ο χαλκός αυτός δεν απαιτούσε προσπάθεια, για να αποσπαστεί και, όπως ήδη ανεφέρθη, βρισκόταν σε ιδιαίτερα μεγάλες ποσότητες στη γύρω περιοχή. Η εξόρυξη του χαλκού γινόταν με την χρήση βασικών λίθινων εργαλείων για την ανασκαφή μεγάλων τάφρων, ορυγμάτων και ρηχών φρεατίων, που έφταναν σε βάθος μέχρι και τα τριάντα πόδια, αλλά συχνά και ρηχότερα. Όταν τέλειωναν με έναν λάκκο, απλώς εγκατέλειπαν τα εργαλεία τους και έφευγαν. Για να αποσπάσουν μια μάζα χαλκού, άναβαν φωτιά και στη συνέχεια έριχναν κρύο νερό, ώστε να σπάσουν το πέτρωμα, εκμεταλλευόμενοι το φυσικό φαινόμενο της συστολής-διαστολής. Έπειτα, ο χαλκός τατα σφυρηλατούσαν τον χαλκό σε φύλα κι έπειτα, ανάλογα με αυτό που επρόκειτο να φτιάξουν, τον μορφοποιούσαν. Δεν υπάρχουν στοιχεία για εκκαμίνευση, τήξη και χύτευση χαλκού σε καλούπια. Εκτιμάται ότι θα χρειάζονταν 10.000 άνθρωποι και 1.000 χρόνια, προκειμένου να αναπτυχθεί μια τέτοια εκτεταμένη χρήση, καθώς και η ομολογουμένως προχωρημένη τεχνογνωσία, όπως εντοπίστηκε στην περιοχή Keweenaw. Εκτιμάται ότι συνολικά αποσπάστηκαν σχεδόν 700 εκατομμύρια κιλά χαλκού από τους ανθρώπους αυτούς. Βαθμηδόν, ωστόσο, πριν κλείσει ο κύκλος του Old Copper Complex, ο χαλκός χρησιμοποιείτο όλο και περισσότερο για την κατασκευή κοσμημάτων και ευρύτερων αντικειμένων «κοινωνικού κύρους».

Δεν γνωρίζουμε ακριβώς ποιες φυλές ζούσαν εκείνη την περίοδο στην περιοχή. Οι ινδιάνοι Ojibwe, γνωστοί περισσότερο ως Chippewa, εγκαταστάθηκαν εκεί κατά τον 16ο αιώνα. Δηλαδή πολύ αργότερα από την εποχή που ήκμασε η κουλτούρα του Old Copper Complex. Ωστόσο, στη μυθολογία τους αναφέρονται σε ισχυρά πλάσματα, τα οποία ζούσαν κάτω από το νερό, που ονομάζονταν *manitou* και θεωρούνταν ότι ήλεγχαν τον χαλκό κι άλλους φυσικούς πόρους. Αυτοί οι *manitou* αντιμετωπίζονταν ως προέκταση του ανθρώπινου κοινωνικού κόσμου. Το ανθρώπινο και το υπερφυσικό προσπαθούσαν να επηρεάσουν το ένα το άλλο, μέσω της τελετουργίας και της ανταλλαγής κι ο χαλκός αποτελούσε το μέσο. Πίστευαν ότι η δύναμη βρισκόταν μέσα στο ίδιο το μέταλλο, το οποίο αντιμετωπιζόταν ως φάρ-

μακο που έφερνε ευημερία, υγεία και καλή ζωή. Τον φορούσαν ως μαγικό φυλακτό και τον τοποθετούσαν συχνά στους τάφους των παιδιών.

Κι όπως ήταν αναμενόμενο, το 1842 οι ινδιάνοι Ojibwe εξαναγκάστηκαν με την βία να «παραχωρήσουν» τα 30.000 τετραγωνικά μίλια της πατρίδας τους στο κράτος των Η.Π.Α., συμπεριλαμβανομένης της χερσονήσου Keweenaw. Την επόμενη κιόλας χρονιά -οποία πρωτοτυπία!- χιλιάδες έποικοι, οσφραινόμενοι κέρδος, κατέκλυσαν την περιοχή από άκρη σε άκρη. Η εξόρυξη χαλκού με την χρήση σύγχρονων μέσων «απογείωσε» την συνολικά παραγομένη ποσότητα. Από το 1845 έως το 1847, αποτέλεσε την πρώτη περιοχή των Η.Π.Α. σε παραγωγή χαλκού. Οι εξορύξεις συνεχίστηκαν αδιάκοπα μέχρι το 1960. Στις μέρες μας το μόνο που έχει απομείνει «όρθιο» από τον «πυρετό του χαλκού» είναι οι εγκαταλελειμμένες πόλεις-φαντάσματα των λευκών μεταλλωρύχων, να κρατούν «συντροφιά» στο ξεκοιλιασμένο κουφάρι της Γης.

Αξίζει εδώ να σταθούμε σε μερικές σκέψεις. Πρώτα από όλα, γεννάται εύλογα το ερώτημα: για ποιον λόγο οι ομάδες αυτές ανθρώπων αποφάσισαν να περιορίσουν την χρήση του χαλκού σε κάποια αντικείμενα κύρους; Μια πρώτη ερμηνεία, ενδεχομένως, είναι ότι η εν λόγω επιλογή οφειλόταν στο ό,τι τον θεωρούσαν πολύτιμο, ως υλικό καθαυτό, για να τον χρησιμοποιήσουν στην κατασκευή καθημερινών αντικειμένων. Άλλωστε, αν δεν είχαν χυτεύσει τον χαλκό, δεν θα ήταν σε θέση να τον αναμίξουν και να τον μετατρέψουν σε ισχυρότερο υλικό, χάρη στα κράματα. Ως εκ τούτου, τα εργαλεία τους, φτιαγμένα από ατόφιο χαλκό κι όχι από κράματά του, δεν διέθεταν αξιοσημείωτη σκληρότητα κι ανθεκτικότητα.

Υπάρχει, όμως, και το ζήτημα της επιλογής να μην προχωρήσουν σε ένα επόμενο στάδιο, αλλά να στρέψουν το ενδιαφέρον τους σε πιο δημιουργικές δραστηριότητες από την αναβάθμιση, επί παραδείγματι, των ποιοτικών τους χαρακτηριστικών στην μάχη, με την χρήση χάλκινων όπλων. Άλλωστε, οι μεταγενέστεροι μύθοι συνέδεσαν τον χαλκό όχι με τον πόλεμο και τον θάνατο, αλλά με την υγεία και την χρησιμότητά του ως φυλαχτού.

Δική μας άποψη είναι ότι αν πράγματι επιθυμούμε να κάνουμε ένα σημαντικό βήμα στην εξέταση

άλλους λαούς, που το τραγούδι της εσωτερικής τους αφήγησης τούς έσωσε από τα δίχτυα της ιστορίας, αποτέλεσε την συμπύκνωση όλων των δεινών. Ενδεχομένως, λοιπόν, επέλεξαν συνειδητά να απομακρυνθούν από το σχήμα γνώση-εξέλιξη και να προχωρήσουν στο μονοπάτι γνώση-αυτογνωσία-εμβάθυνση.

Τα όπλα, όπως κι όλα τα άλλα αντικείμενα, μπορεί να έχουν την αξία που τους δίνουμε. Σε κάποιες κοινωνίες, όπως οι δικές μας, παίζουν πρωτεύοντα ρόλο. Σε άλλες, ίσως κι αμελητέο. **Το συμφέρον δεν είναι πανανθρώπινο χαρακτηριστικό, όπως κάποιοι επιμένουν να πιστεύουμε. Ούτε η επιβίωση κι η εξυπνάδα ταυτίζονται με την επιδίωξή του, όπως κάποιοι άλλοι ισχυρίζονται. Η αλληλεγγύη, η αλληλοκατανόηση κι ο σεβασμός, η σοφία που προσφέρει η γνώση μιας συνολικής απελευθερωτικής ζωής, απαλλαγμένης από το περιττό και σε διαρκή αλληλεπίδραση με τη φύση, είναι επίσης στοιχεία όχι αυτονόητα σε όλους τους ανθρώπους. Είναι,**

Λανς συνεχίζει:

Όταν ο λευκός αρχηγός άφησε όλα τα λεφτά του στη γη και έδειξε πόσα θα μας έδινε για να υπογράψουμε τη συμφωνία, ο αρχηγός μας πήρε μια χούφτα λάσπη, έφτιαξε μια μπάλα και την έβαλε στη φωτιά. «Δώσε μου τώρα μερικά από τα λεφτά σου, θα τα βάλουμε στη φωτιά, δίπλα στη λάσπη, αυτό που θα καεί γρηγορότερα έχει τη μικρότερη αξία».

Ο λευκός αρχηγός απάντησε: «τα χρήματά μου θα καούν πιο γρήγορα, γιατί είναι φτιαγμένα από χαρτί, δεν μπορούμε να κάνουμε αυτό που προτείνεις».

Τότε ο αρχηγός μας έβαλε το χέρι στην τσέπη της ζώνης του και έβγαλε ένα μικρό σακουλάκι με άμμο, το έδωσε στο λευκό αρχηγό και είπε: «Δώσε μου τα χρήματά σου να τα μετρήσω. Εσύ μέτρησε τους κόκκους της άμμου. Αυτό που θα μετρηθεί πιο γρήγορα είναι το πιο λίγο».

Ο λευκός αρχηγός πήρε τη σακούλα, έχυσε την άμμο στο χέρι του, την κοίταξε και είπε: «Δεν πρόκειται να ζήσω τόσο πολύ, για να μπορέσω να τη με-

από άκρη σε άκρη. Η εξόρυξη χαλκού με την χρήση σύγχρονων μέσων «απογείωσε» την συνολικά παραγομένη ποσότητα. Από το 1845 έως το 1847, αποτέλεσε την πρώτη περιοχή των Η.Π.Α. σε παραγωγή χαλκού. Οι εξορύξεις συνεχίστηκαν αδιάκοπα μέχρι το 1960. Στις μέρες μας το μόνο που έχει απομείνει «όρθιο» από τον «πυρετό του χαλκού» είναι οι εγκαταλελειμμένες πόλεις-φαντάσματα των λευκών μεταλλωρύχων, να κρατούν «συντροφιά» στο ξεκοιλιασμένο κουφάρι της Γης.

Αξίζει εδώ να σταθούμε σε μερικές σκέψεις. Πρώτα από όλα, γεννάται εύλογα το ερώτημα: για ποιον λόγο οι ομάδες αυτές ανθρώπων αποφάσισαν να περιορίσουν την χρήση του χαλκού σε κάποια αντικείμενα κύρους; Μια πρώτη ερμηνεία, ενδεχομένως, είναι ότι η εν λόγω επιλογή οφειλόταν στο ό,τι τον θεωρούσαν πολύτιμο, ως υλικό καθαυτό, για να τον χρησιμοποιήσουν στην κατασκευή καθημερινών αντικειμένων. Άλλωστε, αν δεν είχαν χυτεύσει τον χαλκό, δεν θα ήταν σε θέση να τον αναμίξουν και να τον μετατρέψουν σε ισχυρότερο υλικό, χάρη στα κράματα. Ως εκ τούτου, τα εργαλεία τους, φτιαγμένα από ατόφιο χαλκό κι όχι από κράματά του, δεν διέθεταν αξιοσημείωτη σκληρότητα κι ανθεκτικότητα.

Υπάρχει, όμως, και το ζήτημα της επιλογής να μην προχωρήσουν σε ένα επόμενο στάδιο, αλλά να στρέψουν το ενδιαφέρον τους σε πιο δημιουργικές δραστηριότητες από την αναβάθμιση, επί παραδείγματι, των ποιοτικών τους χαρακτηριστικών στην μάχη, με την χρήση χάλκινων όπλων. Άλλωστε, οι μεταγενέστεροι μύθοι συνέδεσαν τον χαλκό όχι με τον πόλεμο και τον θάνατο, αλλά με την υγεία και την χρησιμότητά του ως φυλαχτού.

Δική μας άποψη είναι ότι αν πράγματι επιθυμούμε να κάνουμε ένα σημαντικό βήμα στην εξέταση των ανθρώπινων δραστηριοτήτων και των ιχνών που αυτές αφήνουν, θα ήταν καλό να προσπαθούμε ν' απαλλαγούμε από τις προκαταλήψεις της καθεστηκυίας πολιτισμένης σκέψης. **Η υπερσυσσώρευση πολιτισμού, ως άλλη πανώλη, στον πλανήτη κι η επιβολή σταθερών, παγκόσμιων κι ενιαίων μέτρων για τα πάντα, επιχειρεί να καταπιεί κάθε διαφορετικότητα και ποικιλομορφία.** Μέσα από το παράδειγμα του Old Copper Complex μπορούμε να προσεγγίσουμε μια άλλη μορφή σκέψης. Αυτή που με πολύ απλό και χιουμοριστικό τρόπο περιγράφει η ταινία *Κι οι θεοί τρελάθηκαν.*

Ότι δηλαδή, αυτό που για κάποιους είναι λογική εξέλιξη, για άλλους είναι πρόβλημα, άχθος, κατάρα που προσπαθούν να αποτινάξουν από πάνω τους. **Ό,τι για τη δυτική αντίληψη της ιστορίας είναι πολιτισμός, εξέλιξη, αυτονόητη συνέπεια, για**

άλλους λαούς, που το τραγούδι της εσωτερικής τους αφήγησης τούς έσωσε από τα δίχτυα της ιστορίας, αποτέλεσε την συμπύκνωση όλων των δεινών. Ενδεχομένως, λοιπόν, επέλεξαν συνειδητά να απομακρυνθούν από το σχήμα γνώση-εξέλιξη και να προχωρήσουν στο μονοπάτι γνώση-αυτογνωσία-εμβάθυνση.

Τα όπλα, όπως κι όλα τα άλλα αντικείμενα, μπορεί να έχουν την αξία που τους δίνουμε. Σε κάποιες κοινωνίες, όπως οι δικές μας, παίζουν πρωτεύοντα ρόλο. Σε άλλες, ίσως κι αμελητέο. **Το συμφέρον δεν είναι πανανθρώπινο χαρακτηριστικό, όπως κάποιοι επιμένουν να πιστεύουμε. Ούτε η επιβίωση κι η εξυπνάδα ταυτίζονται με την επιδίωξή του, όπως κάποιοι άλλοι ισχυρίζονται. Η αλληλεγγύη, η αλληλοκατανόηση κι ο σεβασμός, η σοφία που προσφέρει η γνώση μιας συνολικής απελευθερωτικής ζωής, απαλλαγμένης από το περιττό και σε διαρκή αλληλεπίδραση με τη φύση, είναι επίσης στοιχεία όχι αυτονόητα σε όλους τους ανθρώπους. Είναι, όμως, μια επιλογή.**

Το να ακούμε ή όχι τη φύση μας είναι επιλογή, το να επιδιώκουμε ή όχι μια συνολική και πολυδιάστατη ζωή, αποφεύγοντας το περιττό κι ενισχύοντας το ουσιώδες, το να καλλιεργούμε την ψυχική μας ισορροπία είναι επιλογές. Για να επιλέξουμε, όμως, χρειάζεται πρώτα να έχουμε μια συνολική κι όχι θρυμματισμένη εικόνα για τον κόσμο. Η ελευθερία μας προϋποθέτει να είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε τον πλούτο του κόσμου και να φωτίσουμε τις πτυχές του, που θα μας φέρουν πιο κοντά στην αλήθεια μας.

Κι επειδή η ανθρωπότητα έχει φτάσει σε μεγάλο βαθμό να θεωρεί την οικονομία της αγοράς, το ελεύθερο εμπόριο, την παγκοσμιοποίηση και την αξία του χρήματος αυταπόδεικτες αλήθειες κι αναπόφευκτα γεγονότα, ας θυμηθούμε μια τελείως διαφορετική θεώρηση της ζωής:

Λανς συνεχίζει:

Όταν ο λευκός αρχηγός άφησε όλα τα λεφτά του στη γη και έδειξε πόσα θα μας έδινε για να υπογράψουμε τη συμφωνία, ο αρχηγός μας πήρε μια χούφτα λάσπη, έφτιαξε μια μπάλα και την έβαλε στη φωτιά. «Δώσε μου τώρα μερικά από τα λεφτά σου, θα τα βάλουμε στη φωτιά, δίπλα στη λάσπη, αυτό που θα καεί γρηγορότερα έχει τη μικρότερη αξία».

Ο λευκός αρχηγός απάντησε: «τα χρήματά μου θα καούν πιο γρήγορα, γιατί είναι φτιαγμένα από χαρτί, δεν μπορούμε να κάνουμε αυτό που προτείνεις».

Τότε ο αρχηγός μας έβαλε το χέρι στην τσέπη της ζώνης του και έβγαλε ένα μικρό σακουλάκι με άμμο, το έδωσε στο λευκό αρχηγό και είπε: «Δώσε μου τα χρήματά σου να τα μετρήσω. Εσύ μέτρησε τους κόκκους της άμμου. Αυτό που θα μετρηθεί πιο γρήγορα είναι το πιο λίγο».

Ο λευκός αρχηγός πήρε τη σακούλα, έχυσε την άμμο στο χέρι του, την κοίταξε και είπε: «Δεν πρόκειται να ζήσω τόσο πολύ, για να μπορέσω να τη μετρήσω, ενώ εσύ μπορείς να τα μετρήσεις γρήγορα».

«Τότε», είπε ο αρχηγός μας, «η γη είναι πιο πολύτιμη από τα χρήματά σου. Είναι αιώνια. Δεν μπορεί να καταστραφεί από τις φλόγες της φωτιάς. Όσο λάμπει ο ήλιος και το νερό κυλάει, αυτή η γη θα δίνει ζωή στους ανθρώπους και τα ζώα. Δεν μπορούμε να πουλήσουμε τη ζωή των ζώων και των ανθρώπων, γι' αυτό δεν μπορούμε να πουλήσουμε τη γη μας. Δημιουργήθηκε από το Μεγάλο Πνεύμα και δεν μπορούμε να την πουλήσουμε, γιατί δε μας ανήκει. Μπορείς να μετρήσεις τα χρήματά σου και να τα κάψεις σε όσο χρόνο χρειάζεται ένα βουβάλι να στρίψει το κεφάλι του, αλλά μόνο το Μεγάλο Πνεύμα μπορεί να μετρήσει τους κόκκους της άμμου και το χορτάρι αυτών των λιβαδιών. Θα σου προσφέρουμε με χαρά, σαν δώρο, ό,τι μπορείς να μεταφέρεις, αλλά τη γη μας ποτέ.

σύντροφοι για την

αντικειμένων. Άλλωστε, αν δεν είχαν χυτεύσει τον χαλκό, δεν θα ήταν σε θέση να τον αναμίξουν και να τον μετατρέψουν σε ισχυρότερο υλικό, χάρη στα κράματα. Ως εκ τούτου, τα εργαλεία τους, φτιαγμένα από ατόφιο χαλκό κι όχι από κράματά του, δεν διέθεταν αξιοσημείωτη σκληρότητα κι ανθεκτικότητα.

Υπάρχει, όμως, και το ζήτημα της επιλογής να μην προχωρήσουν σε ένα επόμενο στάδιο, αλλά να στρέψουν το ενδιαφέρον τους σε πιο δημιουργικές δραστηριότητες από την αναβάθμιση, επί παραδείγματι, των ποιοτικών τους χαρακτηριστικών στην μάχη, με την χρήση χάλκινων όπλων. Άλλωστε, οι μεταγενέστεροι μύθοι συνέδεσαν τον χαλκό όχι με τον πόλεμο και τον θάνατο, αλλά με την υγεία και την χρησιμότητά του ως φυλαχτού.

Δική μας άποψη είναι ότι αν πράγματι επιθυμούμε να κάνουμε ένα σημαντικό βήμα στην εξέταση των ανθρώπινων δραστηριοτήτων και των ιχνών που αυτές αφήνουν, θα ήταν καλό να προσπαθούμε ν' απαλλαγούμε από τις προκαταλήψεις της καθεστηκυίας πολιτισμένης σκέψης. **Η υπερσυσσώρευση πολιτισμού, ως άλλη πανώλη, στον πλανήτη κι η επιβολή σταθερών, παγκόσμιων κι ενιαίων μέτρων για τα πάντα, επιχειρεί να καταπιεί κάθε διαφορετικότητα και ποικιλομορφία.** Μέσα από το παράδειγμα του Old Copper Complex μπορούμε να προσεγγίσουμε μια άλλη μορφή σκέψης. Αυτή που με πολύ απλό και χιουμοριστικό τρόπο περιγράφει η ταινία *Κι οι θεοί τρελάθηκαν*.

Ότι δηλαδή, αυτό που για κάποιους είναι λογική εξέλιξη, για άλλους είναι πρόβλημα, άχθος, κατάρα που προσπαθούν να αποτινάξουν από πάνω τους. **Ό,τι για τη δυτική αντίληψη της ιστορίας είναι πολιτισμός, εξέλιξη, αυτονόητη συνέπεια, για ιστορίας, αποτέλεσε την συμπύκνωση όλων των δεινών.** Ενδεχομένως, λοιπόν, επέλεξαν συνειδητά να απομακρυνθούν από το σχήμα γνώση-εξέλιξη και να προχωρήσουν στο μονοπάτι γνώση-αυτογνωσία-εμβάθυνση.

Τα όπλα, όπως κι όλα τα άλλα αντικείμενα, μπορεί να έχουν την αξία που τους δίνουμε. Σε κάποιες κοινωνίες, όπως οι δικές μας, παίζουν πρωτεύοντα ρόλο. Σε άλλες, ίσως κι αμελητέο. **Το συμφέρον δεν είναι πανανθρώπινο χαρακτηριστικό, όπως κάποιοι επιμένουν να πιστεύουμε. Ούτε η επιβίωση κι η εξυπνάδα ταυτίζονται με την επιδίωξή του, όπως κάποιοι άλλοι ισχυρίζονται. Η αλληλεγγύη, η αλληλοκατανόηση κι ο σεβασμός, η σοφία που προσφέρει η γνώση μιας συνολικής απελευθερωτικής ζωής, απαλλαγμένης από το περιττό και σε διαρκή αλληλεπίδραση με τη φύση, είναι επίσης στοιχεία όχι αυτονόητα σε όλους τους ανθρώπους. Είναι, όμως, μια επιλογή.**

Το να ακούμε ή όχι τη φύση μας είναι επιλογή, το να επιδιώκουμε ή όχι μια συνολική και πολυδιάστατη ζωή, αποφεύγοντας το περιττό κι ενισχύοντας το ουσιώδες, το να καλλιεργούμε την ψυχική μας ισορροπία είναι επιλογές. Για να επιλέξουμε, όμως, χρειάζεται πρώτα να έχουμε μια συνολική κι όχι θρυμματισμένη εικόνα για τον κόσμο. Η ελευθερία μας προϋποθέτει να είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε τον πλούτο του κόσμου και να φωτίσουμε τις πτυχές του, που θα μας φέρουν πιο κοντά στην αλήθεια μας.

Κι επειδή η ανθρωπότητα έχει φτάσει σε μεγάλο βαθμό να θεωρεί την οικονομία της αγοράς, το ελεύθερο εμπόριο, την παγκοσμιοποίηση και την αξία του χρήματος αυταπόδεικτες αλήθειες κι αναπόφευκτα γεγονότα, ας θυμηθούμε μια τελείως διαφορετική θεώρηση της ζωής:

Ο Μπάφαλο Τσάιλντ Λονγκ Λανς από τη φυλή των Μπλάκφουτ, περιγράφει την πρώτη του επαφή με το χρήμα. Με την επιστροφή τους στον χειμερινό τους καταυλισμό, συνάντησαν λευκούς, που τους έδιναν χρήματα προκειμένου να αγοράσουν τη γη τους. Τους συμβούλευαν, μάλιστα, να μάθουν να χρησιμοποιούν το χρήμα στο εξής. Οι Μπλάκφουτ, βλέποντας πάνω στα μονοδόλαρα την εικόνα ενός φαλακρού ανθρώπου, τα ονόμασαν «γυμνά κεφάλια». Κι ο Μπάφαλο Τσάιλντ Λονγκ *στη γη και έδειξε πόσα θα μας έδινε για να υπογράψουμε τη συμφωνία, ο αρχηγός μας πήρε μια χούφτα λάσπη, έφτιαξε μια μπάλα και την έβαλε στη φωτιά. «Δώσε μου τώρα μερικά από τα λεφτά σου, θα τα βάλουμε στη φωτιά, δίπλα στη λάσπη, αυτό που θα καεί γρηγορότερα έχει τη μικρότερη αξία».*

Ο λευκός αρχηγός απάντησε: «τα χρήματά μου θα καούν πιο γρήγορα, γιατί είναι φτιαγμένα από χαρτί, δεν μπορούμε να κάνουμε αυτό που προτείνεις».

Τότε ο αρχηγός μας έβαλε το χέρι στην τσέπη της ζώνης του και έβγαλε ένα μικρό σακουλάκι με άμμο, το έδωσε στο λευκό αρχηγό και είπε: «Δώσε μου τα χρήματά σου να τα μετρήσω. Εσύ μέτρησε τους κόκκους της άμμου. Αυτό που θα μετρηθεί πιο γρήγορα είναι το πιο λίγο».

Ο λευκός αρχηγός πήρε τη σακούλα, έχυσε την άμμο στο χέρι του, την κοίταξε και είπε: «Δεν πρόκειται να ζήσω τόσο πολύ, για να μπορέσω να τη μετρήσω, ενώ εσύ μπορείς να τα μετρήσεις γρήγορα».

«Τότε», είπε ο αρχηγός μας, «η γη είναι πιο πολύτιμη από τα χρήματά σου. Είναι αιώνια. Δεν μπορεί να καταστραφεί από τις φλόγες της φωτιάς. Όσο λάμπει ο ήλιος και το νερό κυλάει, αυτή η γη θα δίνει ζωή στους ανθρώπους και τα ζώα. Δεν μπορούμε να πουλήσουμε τη ζωή των ζώων και των ανθρώπων, γι' αυτό δεν μπορούμε να πουλήσουμε τη γη μας. Δημιουργήθηκε από το Μεγάλο Πνεύμα και δεν μπορούμε να την πουλήσουμε, γιατί δε μας ανήκει. Μπορείς να μετρήσεις τα χρήματά σου και να τα κάψεις σε όσο χρόνο χρειάζεται ένα βουβάλι να στρίψει το κεφάλι του, αλλά μόνο το Μεγάλο Πνεύμα μπορεί να μετρήσει τους κόκκους της άμμου και το χορτάρι αυτών των λιβαδιών. Θα σου προσφέρουμε με χαρά, σαν δώρο, ό,τι μπορείς να μεταφέρεις, αλλά τη γη μας ποτέ.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικά κείμενα:

Joshua T. Schnell, *A History of Copper Mining by Native Peoples in Michigan's Keweenaw Peninsula*

William Marder (2005), *Indians in the Americas: the untold story.*

Λαρ Πέρσον, *Άκου, Λευκέ! Διηγήσεις και ομιλίες Ινδιάνων στους κατακτητές (1470-1976).*

ΠΙΣΩ... ΟΛΟΤΑΧΩΣ!!!

Η ζωή στο μέλλον κάποτε φάνταζε ονειρική, με αυτοματισμούς, γυαλιστερές επιφάνειες και... λαστέξ στολές. Τώρα, μοιάζει ολοένα και περισσότερο με απειλή. Όπως πολύ σωστά είπε ο **Ray Bradbury (1920-2012), αμερικανός συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας: «Οι άνθρωποι μού ζητούν να προβλέψω το μέλλον. Ενώ εγώ απλά προσπαθώ να το εμποδίσω.»**

Μας προετοιμάζουν για μια μελλοντική ζωή μέσα σε τεχνητές συνθήκες. Η ζωή σε άλλους πλανήτες ή σε έρημα μέρη της γης μπορεί να έχει πολλά οφέλη για τους εξουσιαστές. Και μόνο η απομάκρυνση από τον φυσιολογικό τρόπο ζωής μάς μεταμορφώνει σιγά-σιγά σε ρομποτάκια. Έως ότου τα πραγματικά ρομποτάκια να πάρουν τη θέση μας...

Για του λόγου το αληθές, ακολουθούν οι παρακάτω ειδήσεις, που δημοσιεύτηκαν πρόσφατα και υπερτονίζουν τις «θετικές» πτυχές διάφορων αφύσικων νεωτερικών επιτευγμάτων.

Αρκεί να σκεφτούμε πόσα άλλα προετοιμάζουν, που δεν τα διαρρέουν στον τύπο. Στο χέρι μας είναι να διώξουμε τον φουτουριστικό εφιάλτη πριν μας μετατρέψει σε πίξελ, ολογράμματα ή ανθρώπους με βραχιολάκια και διακόπτη ον/οφ.

ΜΑΡΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η αμερικανική εταιρεία General Electric και η ιαπωνική Mirai Inc δημιούργησαν ένα εργοστάσιο υδροπονικής παραγωγής μαρουλιού που αναπτύσσεται υπό το φως 17.500 λαμπτήρων LED, που μιμούνται τις ακτίνες του ήλιου προδοτώντας την φωτοσύνθεση. Χρησιμοποιούν το λευκό φως για να μιμηθούν το φως της μέρας, το οποίο «κινείται» καθώς κυλάνε οι ώρες παραπέμποντας στις φάσεις του ήλιου στον ουρανό και το μοβ φως για να μιμηθούν τις φυσικές συνθήκες που επικρατούν κατά τη διάρκεια της νύχτας.

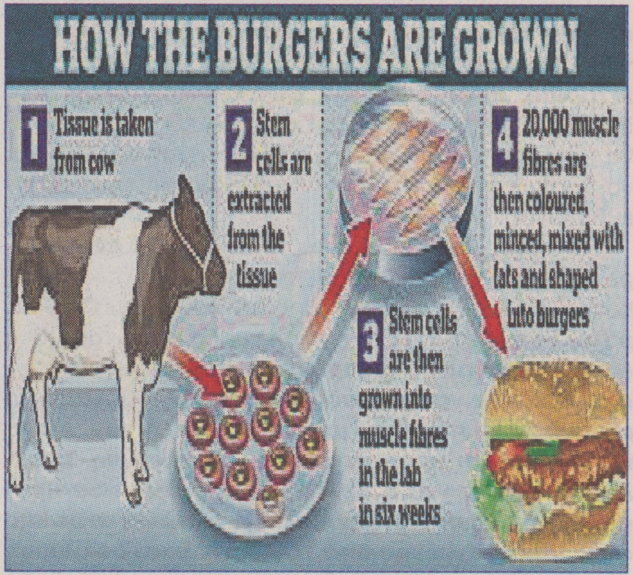
Το εργαστήριο-εργοστάσιο βρίσκεται στην Ιαπωνία, στην πόλη Τοχόκου, στην περιφέρεια Μιγιάγκι. Σαν ιδέα ξεκίνησε με σκοπό την ανάκαμψη της βιομηχανίας (και τη γενικότερη επιχειρηματική ανάπτυξη) της περιοχής Τοχόκου, η οποία είχε υποστεί τεράστιες ζημιές κατά τον μεγάλο σεισμό του 2011.

Η δυνατότητα παραγωγής του αγγίζει περίπου τα 10.000 μαρούλια την ημέρα και έχει ως στόχο την επέκταση σε παραγωγικό επίπεδο. Το πρόγραμμα επιλέχθηκε από το υπουργείο Οικονομικών, Εμπορίου και Βιομηχανίας της περιφέρειας Τοχόκου, ως «σχέδιο έρευνας και ανάπτυξης για τη δημιουργία

«Στόχος μας ήταν η δημιουργία ενός συστήματος ικανού να εφαρμοστεί σε ευρεία κλίμακα και να συμβάλλει στη σταθερή πηγή τροφής», υποστηρίζει ο γενικός διευθυντής της GE Lighting Ασίας. Για την ώρα, βρίσκονται σε εξέλιξη παρόμοιες απόπειρες στο Χονγκ Κονγκ και τηνρωσική Άπω Ανατολή. Με την κλιματική αλλαγή, τη ρύπανση του περιβάλλοντος και τα διάφορα εμπάργκο να στοιχίζουν δισεκατομμύρια σε αγροτικές «απώλειες», ενδεχομένως μια τέτοια λύση θα μπορούσε να αποφέρει έσοδα για τις εταιρείες. Μια ακόμη απόπειρα ελέγχου της τροφής από λίγους ισχυρούς, θα πούμε εμείς, καθώς ο απλός άνθρωπος θα χάνει τα μυστικά της επιβίωσης και θα εκτιμάει όλο και λιγότερο το φαγητό που χωρίς ιδιαίτερο κόπο φτάνει στο πιάτο του.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ

Οι Ολλανδοί επιστήμονες που έχουν πρωτοπορήσει στην δημιουργία κρέατος στο εργαστήριό τους, δήλωσαν ότι σε πέντε περίπου χρόνια το κρέας τους θα σερβίρεται ως χάρμπουργκερ στα καταστήματα. Τα αποφεύγαμε που τα αποφεύγαμε κάτι τέτοια, τώρα θα τα βλέπουμε και θα τρέχουμε. Δεν ξέρουμε αν θα ξεφεύγουμε, βέβαια, γιατί ικανοί εί-

και να τους βάλουν πόδια για να μας κυνηγάνε

ριακού κρέατος, χωρίς να αποκλείει ότι θα χρησιμοποιήσει ακόμη και την τρισδιάστατη εκτύπωσή του γι' αυτό!

ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΗ ΡΟΜΠΟΤ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ/ΦΙΛΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η κοινωνία μας εξελίσσεται σε μια ατομικιστική κοινωνία αποτελούμενη από μονάδες, χωρίς συνοχή μεταξύ τους. Η μοναξιά είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας. Μια ακόμη θλιβερή τεχνολογική ανακάλυψη έρχεται να καλύψει την ανάγκη του ανθρώπου για κοινωνικοποίηση: πρόκειται για το ρομπότ-φίλο. Ταυτόχρονα, όμως, απομακρύνει τον κάτοχο από κάθε ελπίδα σύναψης σχέσης με άλλους ανθρώπους, ανταλλαγής ιδεών, αλληλεγγύης και δημιουργίας... σε «φυσιολογικά» πλαίσια.

Το πρωτότυπο ρομπότ, ύψους 1,21 εκ. και βάρους 28 κιλών, ονομάζεται Pepper και είναι το ανθρωποειδές ρομπότ της ιαπωνικής εταιρείας SoftBank Robotics Corp, το οποίο ανταποκρίνεται στα ανθρώπινα συναισθήματα. Υπόσχεται να γίνει ο πιο πιστός φίλος του κατόχου του. Η τιμή του στην ιαπωνική αγορά είναι 1.400 ευρώ περίπου και η διάθεση του ξεκίνησε στις 20 Ιουνίου. Σύμφωνα με την κατασκευάστρια εταιρεία το ρομπότ ξεπούλησε μέσα σε μόλις ένα λεπτό.

Το ανθρωποειδές ρομπότ είναι σχεδιασμένο ώστε να «διαβάζει» τα συναισθήματα των γύρω του και να αναγνωρίζει τον τόνο της φωνής και τις εκφράσεις του προσώπου των οικείων του. Πάνω από όλα, όμως, «*προσπαθεί να κάνει τον ιδιοκτήτη του ευτυχισμένο*», αναφέρει η εταιρεία.

Με τη βοήθεια καμερών, αισθητήρων αφής, επιταχυνσιόμετρου και άλλων αισθητήρων σε ρόλο «ενός νευρικού δικτύου», ο Pepper είναι σε θέση να δημιουργεί τον δικό του συναισθηματικό κόσμο. Σύμφωνα με εκπροσώπους της κατασκευάστριας εταιρείας, δεν πρόκειται για ρομπότ εργασίας, αλλά για ένα ρομπότ που έχει δημιουργηθεί για να κάνει συντροφιά σε μοναχικά άτομα. Για την ώρα ομιλεί την αγγλική, τη γαλλική, την ιαπωνική και την ισπανική γλώσσα, ενώ σε λίγους μήνες αναμένεται να ομιλεί και άλλες γλώσσες, αλλά και να διανθίσει τη συλλογή με τις 200 ήδη υπάρχουσες δυνατότητές του.

Η εταιρεία στοχεύει στην παραγωγή 1.000 ανθρω-

σε έρημα μέρη της γης μπορεί να έχει πολλά οφέλη για τους εξουσιαστές. Και μόνο η απομάκρυνση από τον φυσιολογικό τρόπο ζωής μάς μεταμορφώνει σιγά-σιγά σε ρομποτάκια. Έως ότου τα πραγματικά ρομποτάκια να πάρουν τη θέση μας...

Για του λόγου το αληθές, ακολουθούν οι παρακάτω ειδήσεις, που δημοσιεύτηκαν πρόσφατα και υπερτονίζουν τις «θετικές» πτυχές διάφορων αφύσικων νεωτερικών επιτευγμάτων.

Αρκεί να σκεφτούμε πόσα άλλα προετοιμάζουν, που δεν τα διαρρέουν στον τύπο. Στο χέρι μας είναι να διώξουμε τον φουτουριστικό εφιάλτη πριν μας μετατρέψει σε πίξελ, ολογράμματα ή ανθρώπους με βραχιολάκια και διακόπτη ον/οφ.

ΜΑΡΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η αμερικανική εταιρεία General Electric και η ιαπωνική Mirai Inc δημιούργησαν ένα εργοστάσιο υδροπονικής παραγωγής μαρουλιού που αναπτύσσεται υπό το φως 17.500 λαμπτήρων LED, που μιμούνται τις ακτίνες του ήλιου πυροδοτώντας την φωτοσύνθεση. Χρησιμοποιούν το λευκό φως για να μιμηθούν το φως της μέρας, το οποίο «κινείται» καθώς κυλάνε οι ώρες παραπέμποντας στις φάσεις του ήλιου στον ουρανό και το μοβ φως για να μιμηθούν τις φυσικές συνθήκες που επικρατούν κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Το εργαστήριο-εργοστάσιο βρίσκεται στην Ιαπωνία, στην πόλη Τοχόκου, στην περιφέρεια Μιγιάγκι. Σαν ιδέα ξεκίνησε με σκοπό την ανάκαμψη της βιομηχανίας (και τη γενικότερη επιχειρηματική ανάπτυξη) της περιοχής Τοχόκου, η οποία είχε υποστεί τεράστιες ζημιές κατά τον μεγάλο σεισμό του 2011.

Η δυνατότητα παραγωγής του αγγίζει περίπου τα 10.000 μαρούλια την ημέρα και έχει ως στόχο την επέκταση σε παραγωγικό επίπεδο. Το πρόγραμμα επιλέχθηκε από το υπουργείο Οικονομικών, Εμπορίου και Βιομηχανίας της περιφέρειας Τοχόκου, ως «σχέδιο έρευνας και ανάπτυξης για τη δημιουργία νέων επιχειρήσεων μέσω της ενσωμάτωσης υπολογιστικών συστημάτων».

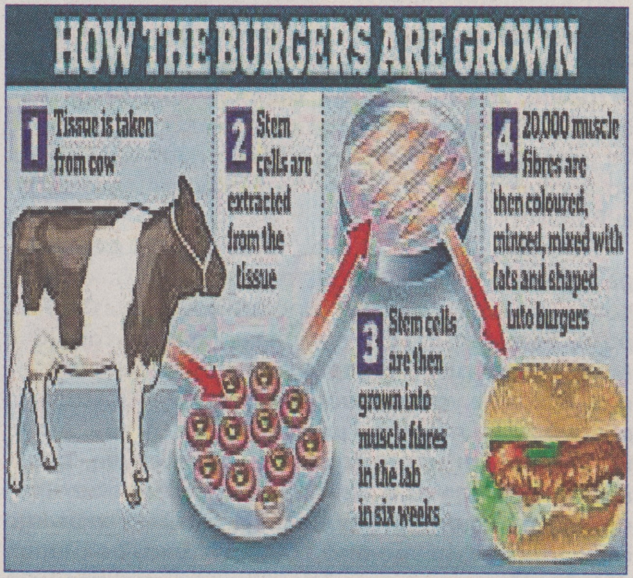
Οποιοσδήποτε χώρος, με τη βοήθεια της ειδικής τεχνολογίας που απαιτείται για την καλλιέργεια λαχανικών, μπορεί να μεταμορφωθεί σε φάρμα εσωτερικού χώρου.

Σύμφωνα με την εταιρεία, πέρα από την εξοικονόμηση ρεύματος, γίνεται και εξοικονόμηση νερού. Τα μαρούλια που μεγαλώνουν σε εσωτερικό χώρο απαιτούν περίπου το 1/500-1/100 της ποσότητας νερού που απαιτούν οι υπαίθριες καλλιέργειες. Επί πλέον, υπολογίζεται καλύτερα η ανάγκη των φυτών για θρεπτικές ουσίες, με αποτέλεσμα η χρήση λιπασμάτων να είναι περιορισμένη. Συγκριτικά με τις υπαίθριες καλλιέργειες, τα μαρούλια που καλλιεργούνται στο εργαστήριο μεγαλώνουν κατά 2-2,5 φορές ταχύτερα. Τα συγκεκριμένα είναι κατά 95% βρώσιμα, άρα ένα ελάχιστο μέρος τους καταλήγει

μια τέτοια λύση θα μπορούσε να αποφέρει έσοδα για τις εταιρείες. Μια ακόμη απόπειρα ελέγχου της τροφής από λίγους ισχυρούς, θα πούμε εμείς, καθώς ο απλός άνθρωπος θα χάνει τα μυστικά της επιβίωσης και θα εκτιμάει όλο και λιγότερο το φαγητό που χωρίς ιδιαίτερο κόπο φτάνει στο πιάτο του.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ

Οι Ολλανδοί επιστήμονες που έχουν πρωτοπορήσει στην δημιουργία κρέατος στο εργαστήριό τους, δήλωσαν ότι σε πέντε περίπου χρόνια το κρέας τους θα σερβίρεται ως χάμπουργκερ στα καταστήματα. Τα αποφεύγαμε που τα αποφεύγαμε κάτι τέτοια, τώρα θα τα βλέπουμε και θα τρέχουμε. Δεν ξέρουμε αν θα ξεφεύγουμε, βέβαια, γιατί ικανοί είναι να τους βάλουν πόδια για να μας κυνηγάνε μέχρι να τα ...φάμε.

Ο Μαρκ Ποστ του Πανεπιστημίου του Μάαστριχτ και οι συνεργάτες του, δήλωσαν στο BBC, ότι δημιούργησαν μια εταιρεία για να κάνει το κρέας τους πιο εύγευστο, φθηνότερο και εμπορικά αξιοποιήσιμο.

Η επιστημονική ομάδα είχε κάνει μια πρώτη επίδειξη -μαγείρεμα και φάγωμα- του εργαστηριακού κρέατος στο Λονδίνο πριν από δύο χρόνια. Από τότε το έχει «βελτιώσει», σύμφωνα με τα λεγόμενά της. Τώρα, δηλώνει, βέβαια, ότι «όταν το κρέας μας βγει στην αγορά ως εναλλακτική λύση στο παραδοσιακό κρέας, όλο και περισσότεροι άνθρωποι θα δυσκολευθούν να μην το αγοράσουν για ηθικούς λόγους». Εκμεταλλεύονται εμπορικά μέχρι και τις ευαισθησίες των βηγκαν!

Αρχικά θα μπορεί κανείς να παραγγείλει το εργαστηριακό κρέας από την εταιρεία Mosa Meat (στην

γωνία αποτελούμενη από μονάδες, χωρίς συνοχή μεταξύ τους. Η μοναξιά είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας. Μια ακόμη θλιβερή τεχνολογική ανακάλυψη έρχεται να καλύψει την ανάγκη του ανθρώπου για κοινωνικοποίηση: πρόκειται για το ρομπότ-φίλο. Ταυτόχρονα, όμως, απομακρύνει τον κάτοχο από κάθε ελπίδα σύναψης σχέσης με άλλους ανθρώπους, ανταλλαγής ιδεών, αλληλεγγύης και δημιουργίας... σε «φυσιολογικά» πλαίσια.

Το πρωτότυπο ρομπότ, ύψους 1,21 εκ. και βάρους 28 κιλών, ονομάζεται Pepper και είναι το ανθρωποειδές ρομπότ της ιαπωνικής εταιρείας SoftBank Robotics Corp, το οποίο ανταποκρίνεται στα ανθρώπινα συναισθήματα. Υπόσχεται να γίνει ο πιο πιστός φίλος του κατόχου του. Η τιμή του στην ιαπωνική αγορά είναι 1.400 ευρώ περίπου και η διάθεση του ξεκίνησε στις 20 Ιουνίου. Σύμφωνα με την κατασκευάστρια εταιρεία το ρομπότ ξεπούλησε μέσα σε μόλις ένα λεπτό.

Το ανθρωποειδές ρομπότ είναι σχεδιασμένο ώστε να «διαβάζει» τα συναισθήματα των γύρω του και να αναγνωρίζει τον τόνο της φωνής και τις εκφράσεις του προσώπου των οικείων του. Πάνω από όλα, όμως, «*προσπαθεί να κάνει τον ιδιοκτήτη του ευτυχισμένο*», αναφέρει η εταιρεία.

Με τη βοήθεια καμερών, αισθητήρων αφής, επιταχυνσιόμετρου και άλλων αισθητήρων σε ρόλο «ενός νευρικού δικτύου», ο Pepper είναι σε θέση να δημιουργεί τον δικό του συναισθηματικό κόσμο. Σύμφωνα με εκπροσώπους της κατασκευάστριας εταιρείας, δεν πρόκειται για ρομπότ εργασίας, αλλά για ένα ρομπότ που έχει δημιουργηθεί για να κάνει συντροφιά σε μοναχικά άτομα. Για την ώρα ομιλεί την αγγλική, τη γαλλική, την ιαπωνική και την ισπανική γλώσσα, ενώ σε λίγους μήνες αναμένεται να ομιλεί και άλλες γλώσσες, αλλά και να διανθίσει τη συλλογή με τις 200 ήδη υπάρχουσες δυνατότητές του.

Η εταιρεία στοχεύει στην παραγωγή 1.000 ανθρωποειδών κάθε μήνα, ενώ σκοπός της είναι η διατήρηση της τιμής σε χαμηλά επίπεδα, προκειμένου να παραμείνουν προσιτά προς το ευρύ κοινό.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΤΑ ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ ΘΑ ΑΝΑΛΑΒΟΥΝ ΚΑΙ ΠΙΟ ...ΠΙΚΑΝΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Θυμόμαστε την (ψιλοαπαράδεκτη κατά τα άλλα) ταινία με τον Σιλβέστερ Σταλλόνε και την Σάντρα Μπούλοκ, με τίτλο Demolition Man (1993), όπου η πρωταγωνίστρια αηδιάζει στο άκουσμα της παραδοσιακής ανταλλαγής υγρών, καθώς στο έτος 2032 όλα γίνονται μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή; Ή την ταινία Gattaca (1997), όπου σε ένα μακρινό μέλλον η γέννηση κάθε ανθρώπου βασιζόταν σε ένα προμελετημένο συνδυασμό γονιδίων και ο ήρωας Βίνσεντ Φρήμαν θεωρείται ατελής, επειδή η σύλληψή του

το φως 17.500 λαμπτήρων LED, που μιμούνται τις ακτίνες του ήλιου πυροδοτώντας την φωτοσύνθεση. Χρησιμοποιούν το λευκό φως για να μιμηθούν το φως της μέρας, το οποίο «κινείται» καθώς κυλάνε οι ώρες παραπέμποντας στις φάσεις του ήλιου στον ουρανό και το μοβ φως για να μιμηθούν τις φυσικές συνθήκες που επικρατούν κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Το εργαστήριο-εργοστάσιο βρίσκεται στην Ιαπωνία, στην πόλη Τοχόκου, στην περιφέρεια Μιγιάγκι. Σαν ιδέα ξεκίνησε με σκοπό την ανάκαμψη της βιομηχανίας (και τη γενικότερη επιχειρηματική ανάπτυξη) της περιοχής Τοχόκου, η οποία είχε υποστεί τεράστιες ζημιές κατά τον μεγάλο σεισμό του 2011.

Η δυνατότητα παραγωγής του αγγίζει περίπου τα 10.000 μαρούλια την ημέρα και έχει ως στόχο την επέκταση σε παραγωγικό επίπεδο. Το πρόγραμμα επιλέχθηκε από το υπουργείο Οικονομικών, Εμπορίου και Βιομηχανίας της περιφέρειας Τοχόκου, ως «σχέδιο έρευνας και ανάπτυξης για τη δημιουργία νέων επιχειρήσεων μέσω της ενσωμάτωσης υπολογιστικών συστημάτων».

Οποιοσδήποτε χώρος, με τη βοήθεια της ειδικής τεχνολογίας που απαιτείται για την καλλιέργεια λαχανικών, μπορεί να μεταμορφωθεί σε φάρμα εσωτερικού χώρου.

Σύμφωνα με την εταιρεία, πέρα από την εξοικονόμηση ρεύματος, γίνεται και εξοικονόμηση νερού. Τα μαρούλια που μεγαλώνουν σε εσωτερικό χώρο απαιτούν περίπου το 1/500-1/100 της ποσότητας νερού που απαιτούν οι υπαίθριες καλλιέργειες. Επί πλέον, υπολογίζεται καλύτερα η ανάγκη των φυτών για θρεπτικές ουσίες, με αποτέλεσμα η χρήση λιπασμάτων να είναι περιορισμένη. Συγκριτικά με τις υπαίθριες καλλιέργειες, τα μαρούλια που καλλιεργούνται στο εργαστήριο μεγαλώνουν κατά 2-2,5 φορές ταχύτερα. Τα συγκεκριμένα είναι κατά 95% βρώσιμα, άρα ένα ελάχιστο μέρος τους καταλήγει στα σκουπίδια. Έχουν σταθερά υψηλή θρεπτική αξία. Επιπλέον, διατηρούν σταθερά υψηλά επίπεδα σε β-καροτίνη, σε βιταμίνες C και E, ασβέστιο, κάλιο και μαγνήσιο. «Από τη στιγμή που τα μαρούλια αυτά δεν εξαρτώνται από την ποιότητα του χώματος, τα καιρικά φαινόμενα (όπως τα επίπεδα της βροχόπτωσης, τον αέρα κ.τ.λ.), δεν τίθεται θέμα μόλυνσης του εδάφους, με αποτέλεσμα να χαρακτηρίζονται «καθαρά». Τα λιπάσματα που λαμβάνουν τα λαχανικά είναι υδατοδιαλυτά, οπότε δεν πρόκειται για προϊόντα βιολογικής καλλιέργειας, όμως στη συγκεκριμένη εσωτερική καλλιέργεια δεν χρησιμοποιούνται χημικά.

ναι να τους βάλουν πόδια για να μας κυνηγάνε μέχρι να τα ...φάμε.

Ο Μαρκ Ποστ του Πανεπιστημίου του Μάαστριχτ και οι συνεργάτες του, δήλωσαν στο BBC, ότι δημιούργησαν μια εταιρεία για να κάνει το κρέας τους πιο εύγευστο, φθηνότερο και εμπορικά αξιοποιήσιμο.

Η επιστημονική ομάδα είχε κάνει μια πρώτη επίδειξη -μαγείρεμα και φάγωμα- του εργαστηριακού κρέατος στο Λονδίνο πριν από δύο χρόνια. Από τότε το έχει «βελτιώσει», σύμφωνα με τα λεγόμενά της. Τώρα, δηλώνει, βέβαια, ότι «όταν το κρέας μας βγει στην αγορά ως εναλλακτική λύση στο παραδοσιακό κρέας, όλο και περισσότεροι άνθρωποι θα δυσκολευθούν να μην το αγοράσουν για ηθικούς λόγους». Εκμεταλλεύονται εμπορικά μέχρι και τις ευαισθησίες των βήγκαν!

Αρχικά θα μπορεί κανείς να παραγγείλει το εργαστηριακό κρέας από την εταιρεία Mosa Meat (στην οποία συμμετέχει και το Πανεπιστήμιο του Μάαστριχτ), αλλά, όπως προσδοκά η ομάδα των επιστημόνων, όταν η τιμή του πέσει αρκετά, το εμπορικό προϊόν της θα διατίθεται πλέον ακόμη και στα σούπερ-μάρκετ. Το «μπέργκερ» που φτιάχνεται από βλαστικά κύτταρα, χρησιμοποιεί 45% λιγότερη ενέργεια για την παραγωγή (καλλιέργειά) του σε σχέση με το συμβατικό μοσχαρίσιο κρέας, εκλύει 96% λιγότερα «αέρια θερμοκηπίου» στο περιβάλλον και απαιτεί 99% λιγότερη γη, αφού καταργείται η ανάγκη της κτηνοτροφίας. Έπειτα, η εταιρεία θα πρέπει να βρει έναν τρόπο για την μαζική παραγωγή του εργαστη-

Το ανθρωποειδές ρομπότ είναι σχεδιασμένο ώστε να «διαβάζει» τα συναισθήματα των γύρω του και να αναγνωρίζει τον τόνο της φωνής και τις εκφράσεις του προσώπου των οικείων του. Πάνω από όλα, όμως, «*προσπαθεί να κάνει τον ιδιοκτήτη του ευτυχισμένο*», αναφέρει η εταιρεία.

Με τη βοήθεια καμερών, αισθητήρων αφής, επιταχυνσιόμετρου και άλλων αισθητήρων σε ρόλο «ενός νευρικού δικτύου», ο Pepper είναι σε θέση να δημιουργεί τον δικό του συναισθηματικό κόσμο. Σύμφωνα με εκπροσώπους της κατασκευάστριας εταιρείας, δεν πρόκειται για ρομπότ εργασίας, αλλά για ένα ρομπότ που έχει δημιουργηθεί για να κάνει συντροφιά σε μοναχικά άτομα. Για την ώρα ομιλεί την αγγλική, τη γαλλική, την ιαπωνική και την ισπανική γλώσσα, ενώ σε λίγους μήνες αναμένεται να ομιλεί και άλλες γλώσσες, αλλά και να διανθίσει τη συλλογή με τις 200 ήδη υπάρχουσες δυνατότητές του.

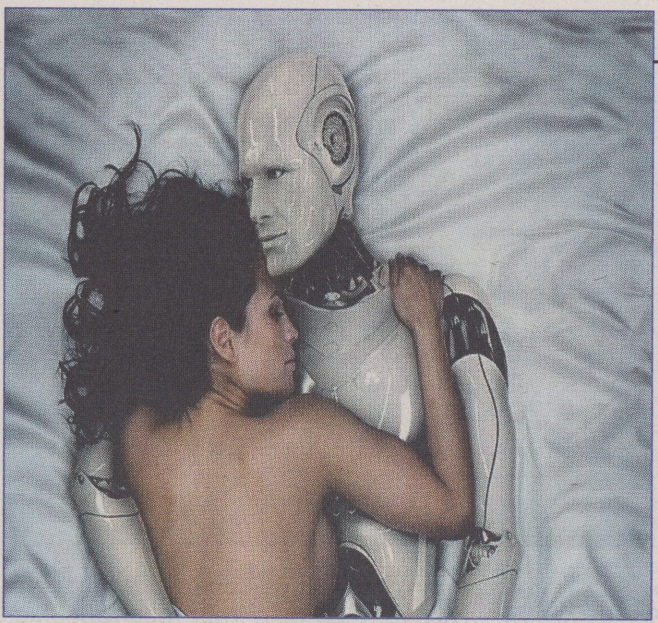
Η εταιρεία στοχεύει στην παραγωγή 1.000 ανθρωποειδών κάθε μήνα, ενώ σκοπός της είναι η διατήρηση της τιμής σε χαμηλά επίπεδα, προκειμένου να παραμείνουν προσιτά προς το ευρύ κοινό.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΤΑ ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ ΘΑ ΑΝΑΛΑΒΟΥΝ ΚΑΙ ΠΙΟ ...ΠΙΚΑΝΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Θυμόμαστε την (ψιλοαπαράδεκτη κατά τα άλλα) ταινία με τον Σιλβέστερ Σταλλόνε και την Σάντρα Μπούλοκ, με τίτλο Demolition Man (1993), όπου η πρωταγωνίστρια αηδιάζει στο άκουσμα της παραδοσιακής ανταλλαγής υγρών, καθώς στο έτος 2032 όλα γίνονται μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή; Ή την ταινία Gattaca (1997), όπου σε ένα μακρινό μέλλον η γέννηση κάθε ανθρώπου βασιζόταν σε ένα προμελετημένο συνδυασμό γονιδίων και ο ήρωας Βίνσεντ Φρήμαν θεωρείται ατελής, επειδή η σύλληψή του δεν έγινε στο εργαστήριο αλλά ήταν καρπός ενός έρωτα; Ή την ταινία The island (2005), με τους Γιούαν Μακ Γκρέγκορ και Σκάρλετ Γιόχανσον, που φορούσαν κάτι βραχιόλια που εξέπεμπαν στους ελεγκτές σήμα όποτε πλησίαζαν τα σώματά τους πολύ κοντά;

Σύμφωνα με τη Δρ. Laura Berman, **σε μόλις 10 χρόνια η σεξουαλική ζωή θα έχει αλλάξει δραματικά, με ρομπότ να αντικαθιστούν τα ερωτικά παιχνίδια.**

«Όλο και καλύτερο θα γίνεται το σεξ όσο περνούν τα χρόνια», υποστηρίζει η Δρ. Laura Berman, καθώς η μελέτη τής νευροβιολογίας του σεξ θα βοηθήσει

στην ανάπτυξη της τεχνολογίας που διεγείρει άμεσα τον εγκέφαλο. Όλο και χειρότερο θα πούμε εμείς.

Με αυτόν τον τρόπο, οι άνθρωποι θα μπορέσουν να κάνουν σεξ... στο μυαλό τους, χωρίς να έχουν φυσική επαφή. Ένα από τα επιχειρήματα είναι και ότι θα βοηθήσει και τα άτομα με αναπηρίες. Επί πλέον, ο αστροβιολόγος και συγγραφέας David Warmflash, συμφωνεί στο ότι τα «prostibots» (prostitute robots, δηλαδή πόρνες ρομπότ) θα έχουν πλεονεκτήματα συγκριτικά με τις... πραγματικές, καθώς θα μπορούν να αποστειρωθούν ύστερα από κάθε χρήση και θα «εξαφανιστούν» οι ηθικές ανησυχίες γύρω από την πορνεία.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΡΟΜΠΟΤΙΚΟ

Σύμφωνα με τους ειδικούς, σε βάθος χρόνου δεν αποκλείεται τα... ταλαντούχα ανθρωποειδή ρομπότ, να κατακτούν τις θέσεις εργασίας. Ήδη πολλές βιομηχανίες έχουν αντικαταστήσει εργάτες στη γραμμή παραγωγής με εκλεπτυσμένα ρομποτικά μηχανήματα. Για παράδειγμα, η αυτοκινητοβιομηχανία Volkswagen (VW) ανακοίνωσε καταληφθούν από ρομπότ. Η επιτομή της τρέλλας, δηλαδή, αφού ουσιαστικά τα ρομπότ θα πάρουν και τις θέσεις των στελεχών που θα τα...προσλάβουν.

Ανάμεσα στα προτερήματα των ρομπότ, σύμφωνα με τις απαντήσεις, συγκαταλέγονται η σταθερότητα ως προς τον ρυθμό παραγωγής και η ποιότητα του έργου τους, η έλλειψη της ανάγκης αδειών (το ρομπότ δεν ξέρει την λέξη διακοπές, ούτε απεργία), αλλά και η πίστη στην επιχείρηση, καθώς δεν τίθεται θέμα περί αποδοχής δελεαστικής πρότασης από κάποια ανταγωνιστική εταιρεία.

ΜΙΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΙΣΟΣ ΜΗΧΑΝΗ

Υπάρχουν άνθρωποι, των οποίων ορισμένα ζωτικά όργανα λειτουργούν με μηχανικό τρόπο, καθώς έχει τοποθετηθεί στο σώμα τους ένας βηματοδότης, ή αντλίες ινσουλίνης ή συστήματα που προκαλούν εγκεφαλική διέγερση. Αυτό συμβαίνει λόγω σοβαρών προβλημάτων υγείας. Υπάρχουν όμως και οι άλλοι, οι «αναβαθμισμένοι άνθρωποι», όπως τους αποκαλούν, οι οποίοι για να επιλύσουν μια σειρά από μικρά, «ενοχλητικά» προβλήματα, επέλεξαν να εμφυτεύσουν στο σώμα τους ένα τσιπ, που θα τα «επιλύει». Το τσιπ τούς επιτρέπει να ξεκλειδώνουν τις κλειδαριές, να ψωνίζουν ή να αποκτούν πρόσβαση σε συστήματα υπολογιστών με μια απλή κίνηση του χεριού τους...

Πρόκειται για την τεχνολογία του chipping.

ένα στοιχείο που δημιουργεί περιπλοκότητα στη ζωή μας».

Σήμερα όμως, η ασφάλεια έρχεται δεύτερη, σε σχέση με την ευκολία. Ο Patrick Mylund Nielsen, υψηλόβαθμο στέλεχος στην Kaspersky Lab, λέει: «*Η βασική τάση στον τομέα του "Internet of Things" ήταν να δημιουργούνται προϊόντα που διατίθενται γρήγορα στην αγορά. Η ασφάλεια αποτελεί συχνά δεύτερη σκέψη, ενώ μερικές φορές δεν αποτελεί ζήτημα για κάποιους. Μάλιστα, παρ' ότι η βιοπροσθετική τεχνολογία έχει υπάρξει βασικό θέμα για την επιστημονική φαντασία, λίγες είναι οι ιστορίες που ασχολούνταν με τις επιπτώσεις της στην καθημερινότητα*».

ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΝ C.S.I.

Η Αμερικανίδα καλλιτέχνης **Heather Dewey-Hagborg** «χτενίζει» τους δρόμους της Νέας Υόρκης ψάχνοντας για στοιχεία (τσίχλες, αποτσίγαρα, τρίχες ή οτιδήποτε άλλο φέρει ανθρώπινο **γενετικό υλικό**) που θα χρησιμεύσουν για το επόμενό της δημιούργημα. Στην ουσία προσπαθεί να ξαναπλάσει την εικόνα του ανθρώπου που μάσησε την τσίχλα ή κάπνισε το τσιγάρο, μέσα από το γενετικό του υλικό. Όπως δηλώνει, τα πορτραίτα της ενώνουν την τέχνη και την επιστήμη, εγείροντας ερωτήματα για την περιφρούρηση της ιδιωτικότητας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των προσωπικών δεδομένων. Η διαδικασία είναι απλή: το γενετικό υλικό που έχει συλλέξει αποστέλλεται σε εργαστήριο όπου και **αποκωδικοποιείται**. Μετά τη διεργασία στο εργαστήριο στέλνει το DNA πίσω στην καλλιτέχνιδα σε μορφή σχεδιαγράμματος, που είναι η βάση για να φτιάξει το πορτραίτο. Ένα ιδανικό δείγμα τής δίνει πληροφορίες για την εθνικότητα, το φύλο, το χρώμα των μαλλιών και των ματιών του πρώην ...κατόχου, αλλά και για πιο συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, όπως για του, έχει δημιουργήσει μια βάση δεδομένων από χαρακτηριστικά προσώπου και γενετικό υλικό. Με εργαλείο αυτή την βάση δεδομένων, ο δρ Κλάες είναι σε θέση να δομήσει ένα πρόσωπο με μόλις 20 διαθέσιμα γονίδια. Με τον τρόπο αυτόν «έχτισε» επιτυχώς το πρόσωπο της δρος Γουέστον. «*Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να βοηθήσει τα στελέχη της αστυνομίας. Για παράδειγμα, με βάση τα γονίδια, γνωρίζω αν τα φρύδια και το πηγούνι κάποιου είναι πιο πεταχτά από τον μέσο όρο*», εξηγεί ο ίδιος (και εφ' όσον υπάρχει ο ένοχος ήδη στη βάση δεδομένων). Σε λίγο καιρό, όμως, πέντε με δέκα χρόνια υπολογίζουν οι επιστήμονες, θα μπορεί να κατασκευαστεί εξ' ολοκλήρου το πρόσωπο κάποιου, με ακόμη λιγότερα δεδομένα βάσει των γονιδίων που «αποκαλύπτουν» τα χαρακτηριστικά του κάθε ανθρώπου.

ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΨΕΜΜΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΑΛΗΘΙΝΟ

Η πρώτη «μάσκα» εικονικής πραγματικότητας που λειτουργεί με το βλέμμα έρχεται χάρη στην υποστήριξη της Samsung Ventures. Τον περασμένο Μάιο, μέσα σε μόλις 72 ώρες από την εκκίνηση της καμπάνιας χρηματοδότησής της μέσω crowdfunding, η συσκευή Fove άγγιξε το επιθυμητό ποσό. «*Πιστεύουμε ότι η Fove (σ.τ.μ. ομώνυμη εταιρεία) θα συστήσει μια ανταγωνιστική συσκευή εικονικής πραγματικότητας στην αγορά πολύ σύντομα*», ανέφερε ο επικεφαλής της Samsung Ventures Ιαπωνίας, **Ικ Χιούν Λιμ**.

Η «έξυπνη» μάσκα εικονικής πραγματικότητας είναι σχεδιασμένη για να «διαβάζει» το σημείο στο οποίο ο χρήστης εστιάζει το βλέμμα του, γεγονός που καθιστά εφικτό τον χειρισμό της με... τα μάτια. Κάτι τέτοιο υποστηρίζει η εταιρεία Fove, θα μπορούσε να φέρει την επανάσταση στον χώρο των βι-

στην ανάπτυξη της τεχνολογίας που διεγείρει άμεσα τον εγκέφαλο. Όλο και χειρότερο θα πούμε εμείς.

Με αυτόν τον τρόπο, οι άνθρωποι θα μπορέσουν να κάνουν σεξ... στο μυαλό τους, χωρίς να έχουν φυσική επαφή. Ένα από τα επιχειρήματα είναι και ότι θα βοηθήσει και τα άτομα με αναπηρίες. Επί πλέον, ο αστροβιολόγος και συγγραφέας David Warmflash, συμφωνεί στο ότι τα «prostibots» (prostitute robots, δηλαδή πόρνες ρομπότ) θα έχουν πλεονεκτήματα συγκριτικά με τις... πραγματικές, καθώς θα μπορούν να αποστειρωθούν ύστερα από κάθε χρήση και θα «εξαφανιστούν» οι ηθικές ανησυχίες γύρω από την πορνεία.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΡΟΜΠΟΤΙΚΟ

Σύμφωνα με τους ειδικούς, σε βάθος χρόνου δεν αποκλείεται τα... ταλαντούχα ανθρωποειδή ρομπότ, να κατακτούν τις θέσεις εργασίας. Ήδη πολλές βιομηχανίες έχουν αντικαταστήσει εργάτες στη γραμμή παραγωγής με εκλεπτυσμένα ρομποτικά μηχανήματα. Για παράδειγμα, η αυτοκινητοβιομηχανία Volkswagen (VW) ανακοίνωσε ότι στα εργοστάσια συναρμολόγησής της σχεδιάζει την αντικατάσταση των εργατών που συνταξιοδοτούνται με ρομπότ τελευταίας τεχνολογίας, με στόχο το «ψαλίδισμα» του κόστους παραγωγής των αυτοκινήτων της. Αν και το σύστημα ακόμη δεν έχει τελειοποιηθεί, μιας και στις αρχές Ιουλίου ένας τεχνικός 21 ετών βρήκε τραγικό θάνατο σε εργοστάσιο της VW στη Γερμανία, όταν χτυπήθηκε από ρομπότ συναρμολόγησης.

Πρόσφατη δημοσκόπηση, που διενεργήθηκε από τη βρετανική εταιρεία μάρκετινγκ Expert Market σε 200 υψηλόβαθμα στελέχη επιχειρήσεων αποκαλύπτει ότι περίπου το 70% εξ αυτών θα ελάμβανε υπ' όψιν το ενδεχόμενο μελλοντικής ενσωμάτωσης ρομπότ

νται η σταθερότητα ως προς τον ρυθμό παραγωγής και η ποιότητα του έργου τους, η έλλειψη της ανάγκης αδειών (το ρομπότ δεν ξέρει την λέξη διακοπές, ούτε απεργία), αλλά και η πίστη στην επιχείρηση, καθώς δεν τίθεται θέμα περί αποδοχής δελεαστικής πρότασης από κάποια ανταγωνιστική εταιρεία.

ΜΙΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΙΣΟΣ ΜΗΧΑΝΗ

Υπάρχουν άνθρωποι, των οποίων ορισμένα ζωτικά όργανα λειτουργούν με μηχανικό τρόπο, καθώς έχει τοποθετηθεί στο σώμα τους ένας βηματοδότης, ή αντλίες ινσουλίνης ή συστήματα που προκαλούν εγκεφαλική διέγερση. Αυτό συμβαίνει λόγω σοβαρών προβλημάτων υγείας. Υπάρχουν όμως και οι άλλοι, οι «αναβαθμισμένοι άνθρωποι», όπως τους αποκαλούν, οι οποίοι για να επιλύσουν μια σειρά από μικρά, «ενοχλητικά» προβλήματα, επέλεξαν να εμφυτεύσουν στο σώμα τους ένα τσιπ, που θα τα «επιλύει». Το τσιπ τούς επιτρέπει να ξεκλειδώνουν τις κλειδαριές, να ψωνίζουν ή να αποκτούν πρόσβαση σε συστήματα υπολογιστών με μια απλή κίνηση του χεριού τους...

Πρόκειται για την τεχνολογία του chipping.

Ο Hannes Sjoblad, ένας από τους ιδρυτές της BioNyfiken (σουηδική κοινότητα χάκερ), επιχειρηματολογεί υπέρ της συγκεκριμένης τεχνολογίας:

«Η τεχνολογία είναι ήδη πραγματικότητα! ***Βλέπουμε μια ταχέως αναπτυσσόμενη κοινότητα ανθρώπων, που πειραματίζεται με εμφυτεύματα τσιπ****, τα οποία επιτρέπουν στους χρήστες να εκτελούν διάφορες καθημερινές εργασίες γρήγορα και εύκολα, όπως η πρόσβαση σε κτίρια, το ξεκλείδωμα προσωπικών συσκευών χωρίς τη χρήση κωδικών PIN και η πρόσβαση σε διάφορους τύπους αποθηκευμένων δεδομένων.* ***Θεωρώ την απογείωση της τεχνολογίας αυτής ως μία ακόμη σημαντική στιγμή στην ιστορία της αλληλεπίδρασης μεταξύ ανθρώ-***

ρες δεν αποτελεί ζήτημα για κάποιους. Μάλιστα, παρ' ότι η βιοπροσθετική τεχνολογία έχει υπάρξει βασικό θέμα για την επιστημονική φαντασία, λίγες είναι οι ιστορίες που ασχολούνταν με τις επιπτώσεις της στην καθημερινότητα».

ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΝ C.S.I.

Η Αμερικανίδα καλλιτέχνης **Heather Dewey-Hagborg** «χτενίζει» τους δρόμους της Νέας Υόρκης ψάχνοντας για στοιχεία (τσίχλες, αποτσίγαρα, τρίχες ή οτιδήποτε άλλο φέρει ανθρώπινο **γενετικό υλικό**) που θα χρησιμεύσουν για το επόμενό της δημιούργημα. Στην ουσία προσπαθεί να ξαναπλάσει την εικόνα του ανθρώπου που μάσησε την τσίχλα ή κάπνισε το τσιγάρο, μέσα από το γενετικό του υλικό. Όπως δηλώνει, τα πορτραίτα της ενώνουν την τέχνη και την επιστήμη, εγείροντας ερωτήματα για την περιφρούρηση της ιδιωτικότητας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των προσωπικών δεδομένων. Η διαδικασία είναι απλή: το γενετικό υλικό που έχει συλλέξει αποστέλλεται σε εργαστήριο όπου και **αποκωδικοποιείται**. Μετά τη διεργασία στο εργαστήριο στέλνει το DNA πίσω στην καλλιτέχνιδα σε μορφή σχεδιαγράμματος, που είναι η βάση για να φτιάξει το πορτραίτο. Ένα ιδανικό δείγμα τής δίνει πληροφορίες για την εθνικότητα, το φύλο, το χρώμα των μαλλιών και των ματιών του πρώην ...κατόχου, αλλά και για πιο συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, όπως για παράδειγμα το πλάτος της μύτης και την απόσταση μεταξύ των ματιών. Στη συνέχεια εισάγει τις πληροφορίες σε ένα πρόγραμμα στον υπολογιστή, το οποίο παράγει τρισδιάστατα μοντέλα του προσώπου στο οποίο ανήκει το γενετικό υλικό. Χρησιμοποιώντας ως πρότυπο την τρισδιάστατη εικόνα, κατασκευάζει μια μάσκα, η οποία δεν είναι πανομοιότυπη με το αληθινό πρόσωπο, ωστόσο του μοιάζει αρκετά.

Η νέα αυτή τεχνολογία, που αναπτύχθηκε τα τελευταία χρόνια, λέγεται Molecular Photofitting ή αλλιώς DNA phenotyping και χρησιμοποιείται από την αστυνομία. Πρόκειται για τη διαδικασία της πρόβλεψης του φαινοτύπου ενός οργανισμού, χρησιμοποιώντας μόνο τις γενετικές πληροφορίες που

αν τα φρύδια και το πηγούνι κάποιου είναι πιο πεταχτά από τον μέσο όρο», εξηγεί ο ίδιος (και εφ' όσον υπάρχει ο ένοχος ήδη στη βάση δεδομένων). Σε λίγο καιρό, όμως, πέντε με δέκα χρόνια υπολογίζουν οι επιστήμονες, θα μπορεί να κατασκευαστεί εξ' ολοκλήρου το πρόσωπο κάποιου, με ακόμη λιγότερα δεδομένα βάσει των γονιδίων που «αποκαλύπτουν» τα χαρακτηριστικά του κάθε ανθρώπου.

ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΨΕΜΜΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΑΛΗΘΙΝΟ

Η πρώτη «μάσκα» εικονικής πραγματικότητας που λειτουργεί με το βλέμμα έρχεται χάρη στην υποστήριξη της Samsung Ventures. Τον περασμένο Μάιο, μέσα σε μόλις 72 ώρες από την εκκίνηση της καμπάνιας χρηματοδότησής της μέσω crowdfunding, η συσκευή Fove άγγιξε το επιθυμητό ποσό. *«Πιστεύουμε ότι η Fove (σ.τ.μ. ομώνυμη εταιρεία) θα συστήσει μια ανταγωνιστική συσκευή εικονικής πραγματικότητας στην αγορά πολύ σύντομα»*, ανέφερε ο επικεφαλής της Samsung Ventures Ιαπωνίας, **Ικ Χιούν Λιμ**.

Η «έξυπνη» μάσκα εικονικής πραγματικότητας είναι σχεδιασμένη για να «διαβάζει» το σημείο στο οποίο ο χρήστης εστιάζει το βλέμμα του, γεγονός που καθιστά εφικτό τον χειρισμό της με... τα μάτια. Κάτι τέτοιο υποστηρίζει η εταιρεία Fove, θα μπορούσε να φέρει την επανάσταση στον χώρο των βιντεοπαιχνιδιών, καθώς ο χρήστης, για παράδειγμα, για να πυροβολήσει το μόνο που θα έχει να κάνει θα είναι να συγκεντρώσει το βλέμμα στον στόχο.

Οι εφαρμογές, όπως καταλαβαίνετε, μπορούν να επεκταθούν παντού. Και η εξυπνάδα της μάσκας να αποβεί μοιραία... βλακεία.

Επιπλέον, ο έλεγχος γίνεται ολοένα και πιο ασφυκτικός μέσω των νεωτερικών ηλεκτρονικών συσκευών που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι στην καθημερινότητά τους, όπως το κινητό τηλέφωνο, που το καθένα έχει και μια κάμερα, αλλά και μέσω «παιχνιδιών» όπως τα drones, που ήδη τα χαρίζουν οι τηλεοπτικές εκπομπές, ακόμη και εδώ στην Ελλάδα, με παρότρυνση στον νικητή να τραβήξει εναέρια πλά-

μπότ) θα έχουν πλεονεκτήματα συγκριτικά με τις... πραγματικές, καθώς θα μπορούν να αποστειρωθούν ύστερα από κάθε χρήση και θα «εξαφανιστούν» οι ηθικές ανησυχίες γύρω από την πορνεία.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΡΟΜΠΟΤΙΚΟ

Σύμφωνα με τους ειδικούς, σε βάθος χρόνου δεν αποκλείεται τα... ταλαντούχα ανθρωποειδή ρομπότ, να κατακτούν τις θέσεις εργασίας. Ήδη πολλές βιομηχανίες έχουν αντικαταστήσει εργάτες στη γραμμή παραγωγής με εκλεπτυσμένα ρομποτικά μηχανήματα. Για παράδειγμα, η αυτοκινητοβιομηχανία Volkswagen (VW) ανακοίνωσε ότι στα εργοστάσια συναρμολόγησής της σχεδιάζει την αντικατάσταση των εργατών που συνταξιοδοτούνται με ρομπότ τελευταίας τεχνολογίας, με στόχο το «ψαλίδισμα» του κόστους παραγωγής των αυτοκινήτων της. Αν και το σύστημα ακόμη δεν έχει τελειοποιηθεί, μιας και στις αρχές Ιουλίου ένας τεχνικός 21 ετών βρήκε τραγικό θάνατο σε εργοστάσιο της VW στη Γερμανία, όταν χτυπήθηκε από ρομπότ συναρμολόγησης.

Πρόσφατη δημοσκόπηση, που διενεργήθηκε από τη βρετανική εταιρεία μάρκετινγκ Expert Market σε 200 υψηλόβαθμα στελέχη επιχειρήσεων αποκαλύπτει ότι περίπου το 70% εξ αυτών θα ελάμβανε υπ' όψιν το ενδεχόμενο μελλοντικής ενσωμάτωσης ρομπότ στην ομάδα των εργαζομένων που διευθύνουν. Σύμφωνα με το εφιαλτικό σενάριο, μάλιστα, τα μισά στελέχη δήλωσαν ότι δεν θα ένιωθαν άσχημα αν τελικά αντικαθιστούσαν τις ανθρώπινες θέσεις εργασίας με... ρομπότ.

Αν και οι πιο δημιουργικές θέσεις φαντάζουν μάλλον ακατάλληλες για ρομπότ, οι διευθυντικές θέσεις, οι θέσεις στα οικονομικά τμήματα, αλλά και στα τμήματα πληροφορικής των εταιρειών θα μπορούσαν ενδεχομένως να

τικό στο σώμα τους ένα μηχανισμό της, ή αντλίες ινσουλίνης ή συστήματα που προκαλούν εγκεφαλική διέγερση. Αυτό συμβαίνει λόγω σοβαρών προβλημάτων υγείας. Υπάρχουν όμως και οι άλλοι, οι «αναβαθμισμένοι άνθρωποι», όπως τους αποκαλούν, οι οποίοι για να επιλύσουν μια σειρά από μικρά, «ενοχλητικά» προβλήματα, επέλεξαν να εμφυτεύσουν στο σώμα τους ένα τσιπ, που θα τα «επιλύει». Το τσιπ τούς επιτρέπει να ξεκλειδώνουν τις κλειδαριές, να ψωνίζουν ή να αποκτούν πρόσβαση σε συστήματα υπολογιστών με μια απλή κίνηση του χεριού τους...

Πρόκειται για την τεχνολογία του chipping.

Ο Hannes Sjoblad, ένας από τους ιδρυτές της BioNyfiken (σουηδική κοινότητα χάκερ), επιχειρηματολογεί υπέρ της συγκεκριμένης τεχνολογίας:

*«Η τεχνολογία είναι ήδη πραγματικότητα! **Βλέπουμε μια ταχέως αναπτυσσόμενη κοινότητα ανθρώπων, που πειραματίζεται με εμφυτεύματα τσιπ**, τα οποία επιτρέπουν στους χρήστες να εκτελούν διάφορες καθημερινές εργασίες γρήγορα και εύκολα, όπως η πρόσβαση σε κτίρια, το ξεκλείδωμα προσωπικών συσκευών χωρίς τη χρήση κωδικών PIN και η πρόσβαση σε διάφορους τύπους αποθηκευμένων δεδομένων. **Θεωρώ την απογείωση της τεχνολογίας αυτής ως μία ακόμη σημαντική στιγμή στην ιστορία της αλληλεπίδρασης μεταξύ ανθρώπου και υπολογιστή, παρόμοια με την κυκλοφορία του πρώτου υπολογιστή Windows ή της πρώτης οθόνης αφής**. Η αναγνώριση μέσω αφής είναι συμβατή με την ανθρώπινη φύση. Οι κωδικοί PIN και οι κωδικοί πρόσβασης αντιθέτως δεν αποτελούν φυσική διαδικασία. Και κάθε επιπλέον συσκευή, που πρέπει να έχουμε μαζί μας για να μπορούμε να επιβεβαιώσουμε την ταυτότητά μας, όπως τα μπρελόκ ή οι ηλεκτρονικές κάρτες, αποτελούν απλώς άλλο*

από το γενετικό του υλικό. Όπως δηλώνει, τα πορτραίτα της ενώνουν την τέχνη και την επιστήμη, εγείροντας ερωτήματα για την περιφρούρηση της ιδιωτικότητας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των προσωπικών δεδομένων. Η διαδικασία είναι απλή: το γενετικό υλικό που έχει συλλέξει αποστέλλεται σε εργαστήριο όπου και **αποκωδικοποιείται**. Μετά τη διεργασία στο εργαστήριο στέλνει το DNA πίσω στην καλλιτέχνιδα σε μορφή σχεδιαγράμματος, που είναι η βάση για να φτιάξει το πορτραίτο. Ένα ιδανικό δείγμα τής δίνει πληροφορίες για την εθνικότητα, το φύλο, το χρώμα των μαλλιών και των ματιών του πρώην ...κατόχου, αλλά και για πιο συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, όπως για παράδειγμα το πλάτος της μύτης και την απόσταση μεταξύ των ματιών. Στη συνέχεια εισάγει τις πληροφορίες σε ένα πρόγραμμα στον υπολογιστή, το οποίο παράγει τρισδιάστατα μοντέλα του προσώπου στο οποίο ανήκει το γενετικό υλικό. Χρησιμοποιώντας ως πρότυπο την τρισδιάστατη εικόνα, κατασκευάζει μια μάσκα, η οποία δεν είναι πανομοιότυπη με το αληθινό πρόσωπο, ωστόσο του μοιάζει αρκετά.

Η νέα αυτή τεχνολογία, που αναπτύχθηκε τα τελευταία χρόνια, λέγεται Molecular Photofitting ή αλλιώς DNA phenotyping και χρησιμοποιείται από την αστυνομία. Πρόκειται για τη διαδικασία της πρόβλεψης του φαινοτύπου ενός οργανισμού, χρησιμοποιώντας μόνο τις γενετικές πληροφορίες που συλλέγονται από τον γονότυπο ή την αλληλουχία DNA.

Στο πλαίσιο μιας τηλεοπτικής εκπομπής του BBC, αμερικανοί επιστήμονες έλαβαν δείγμα σάλιου της χειρουργού δρος Γκάμπριελ Γουέστον και το έστειλαν ανώνυμα προς ανάλυση στο Πανεπιστήμιο της Λουβέν στο Βέλγιο. Ο δρ Πέτερ Κλάες, ειδικός ιατρικών απεικονίσεων, ανέλαβε να κάνει την ανάλυση. Ο ίδιος, σε συνεργασία με αμερικανούς συναδέλφους

Samsung Ventures. Τον περασμένο Μάιο, μέσα σε μόλις 72 ώρες από την εκκίνηση της καμπάνιας χρηματοδότησής της μέσω crowdfunding, η συσκευή Fove άγγιξε το επιθυμητό ποσό. *«Πιστεύουμε ότι η Fove (σ.τ.μ. ομώνυμη εταιρεία) θα συστήσει μια ανταγωνιστική συσκευή εικονικής πραγματικότητας στην αγορά πολύ σύντομα»*, ανέφερε ο επικεφαλής της Samsung Ventures Ιαπωνίας, **Ικ Χιούν Λιμ**.

Η «έξυπνη» μάσκα εικονικής πραγματικότητας είναι σχεδιασμένη για να «διαβάζει» το σημείο στο οποίο ο χρήστης εστιάζει το βλέμμα του, γεγονός που καθιστά εφικτό τον χειρισμό της με... τα μάτια. Κάτι τέτοιο υποστηρίζει η εταιρεία Fove, θα μπορούσε να φέρει την επανάσταση στον χώρο των βιντεοπαιχνιδιών, καθώς ο χρήστης, για παράδειγμα, για να πυροβολήσει το μόνο που θα έχει να κάνει θα είναι να συγκεντρώσει το βλέμμα στον στόχο.

Οι εφαρμογές, όπως καταλαβαίνετε, μπορούν να επεκταθούν παντού. Και η εξυπνάδα της μάσκας να αποβεί μοιραία... βλακεία.

Επιπλέον, ο έλεγχος γίνεται ολοένα και πιο ασφυκτικός μέσω των νεωτερικών ηλεκτρονικών συσκευών που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι στην καθημερινότητά τους, όπως το κινητό τηλέφωνο, που το καθένα έχει και μια κάμερα, αλλά και μέσω «παιχνιδιών» όπως τα drones, που ήδη τα χαρίζουν οι τηλεοπτικές εκπομπές, ακόμη και εδώ στην Ελλάδα, με παρότρυνση στον νικητή να τραβήξει εναέρια πλάνα της γειτονιάς του. Δεν μας έφταναν οι δορυφόροι, κάθε σπιθαμή καταγεγραμμένη!

ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

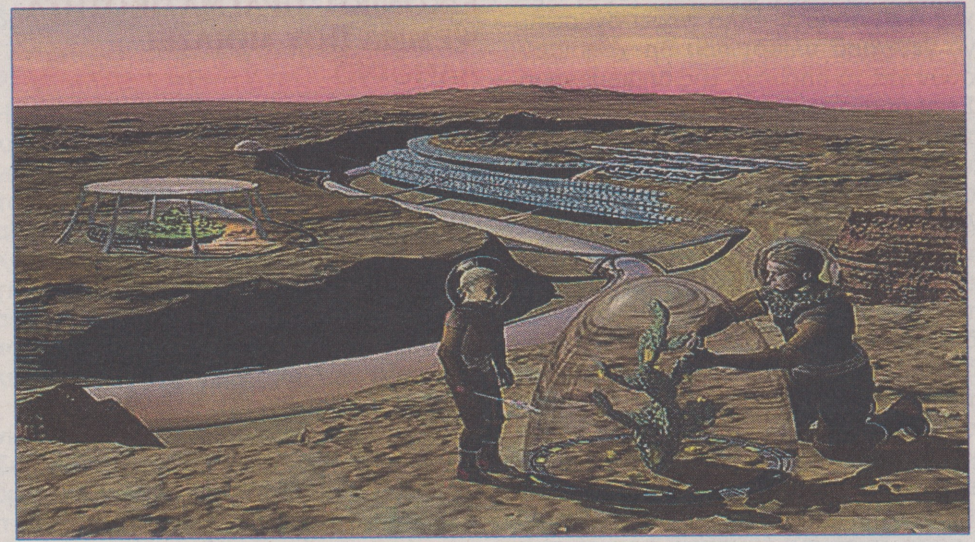
Αποικίες, όπου οι άνθρωποι θα ζουν και θα εργάζονται εντελώς ανεξάρτητα από τη Γη, σχεδιάζει να κατασκευάσει ως το 2030 στον πλανήτη Άρη

συνέχεια στη σελ. 10

συνέχεια από τη σελ. 9

η NASA. Χαρακτηρίζει μάλιστα την αποστολή αυτή "ιστορικό πρωτοποριακό εγχείρημα" και την παρομοιάζει με τους πρώτους αποίκους στην Αμερική και την προσελήνωση. Δεν μας φτάνει που καταστρέφουν συστηματικά τον πλανήτη γη, θέλουν να κάνουν το ίδιο και στους υπόλοιπους.

«Όπως με το πρόγραμμα Apollo, έχουμε ξεκινήσει αυτό το ταξίδι για όλη την ανθρωπότητα. Σε αντίθεση με το Apollo, πάμε για να μείνουμε. Η NASA μέσα στις επόμενες δεκαετίες θα κάνει βήματα για να καθιερώσει την ανθρώπινη παρουσία πέρα από τη Γη. Επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες ώστε να δουλεύουν και να ζουν οι άνθρωποι για μεγάλα χρονικά διαστήματα μακριά από τη Γη. Κάθε ταξίδι στον Άρη θα διαρκεί πολλούς

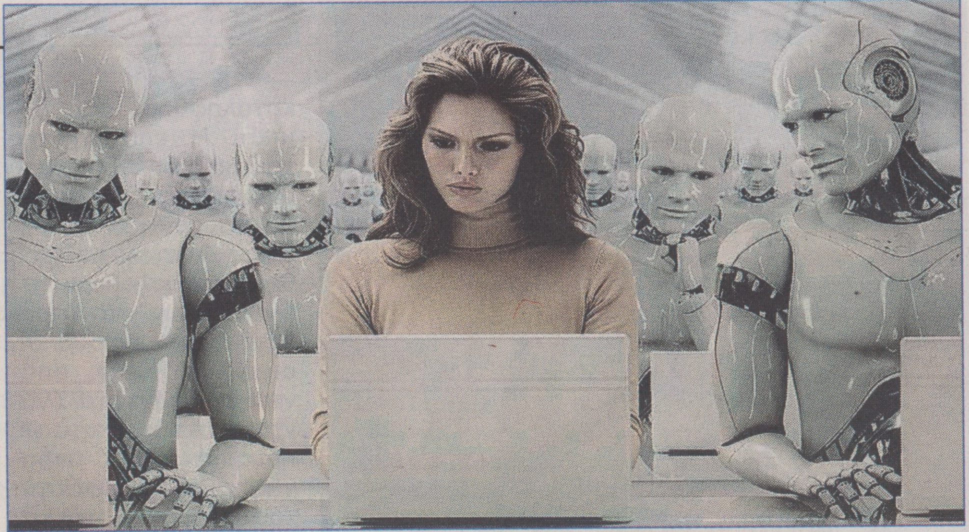
μήνες και μια ταχεία επιστροφή δεν αποτελεί επιλογή. Οι προσπάθειες που γίνονται σήμερα και μέσα στην επόμενη δεκαετία θα θέσουν τα θεμέλια για μια Γη Ανεξαρτησίας και παρατε-

και κάθε αρμόδιο διεθνή οργανισμό σχετικά με τα νέα αυτόνομα οπλικά συστήματα που βασίζονται στην τεχνητή νοημοσύνη.

Οι επιστήμονες, αν και γενικά σαν κλάδος δεν αρνούνται (βεβαίως βεβαίως) την εμπλοκή τους στην υλοποίηση και εξέλιξη τέτοιων συστημάτων, ζητούν να υπάρξει μια απαγόρευση σε επίπεδο Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, προτού είναι πολύ αργά.

Την πρωτοβουλία πήρε η οργάνωση «Future of Life Institute» (Ινστιτούτο για το Μέλλον της Ζωής). Η επιστολή παρουσιάσθηκε σε διεθνή συνδιάσκεψη για την τεχνητή νοημοσύνη στο Μπουένος Αϊρες. Μεταξύ άλλων, την επιστολή συνυπογράφουν ο δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας **Έλον Μασκ** (Tesla, SpaceX, Pay Pal κ.ά.), ο συνιδρυτής της Apple **Στιβ Βόζνιακ**, ο επικεφαλής της Google Deep Mind **Ντέμης Χασάμπης**, ο διάσημος γλωσσολόγος **Νόαμ Τσόμσκι** κ.ά.

«Η κατάληξη της σημερινής τεχνολογικής πορείας είναι προφανής: τα αυτόνομα όπλα θα γίνουν τα Καλάσνι-

«Αντί να ανησυχούμε ποιος θα ελέγχει την τεχνητή νοημοσύνη, θα πρέπει να ανησυχούμε αν η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να ελεγχθεί», είχε πει χαρακτηριστικά. *«Όπως πάνε τα πράγματα, οι υπολογιστές θα αποκτήσουν μεγαλύτερη νοημοσύνη από αυτήν του ανθρώπου μέσα στα επόμενα 80 χρόνια. Θα πρέπει, λοιπόν, να διασφαλίσουμε πώς, όταν φτάσουμε σε εκείνο το σημείο, οι υπολογιστές θα είναι ευθυγραμμισμένοι με τις ανθρώπινες ανάγκες, επιδιώξεις και στόχους»*, είχε υπογραμμίσει, εκφράζοντας την ανησυχία του, ότι ως το τέλος του αιώνα στη Γη μπορεί να υπάρχει μια κατάσταση που θα παραπέμπει σε ταινίες επιστημονικής φαντασίας, όπου ο άνθρωπος θα διώκεται από πανίσχυρα ρομπότ.

Οι επιστήμονες και οι ρομποτιστές αναφέρουν, ότι από τη μια η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί όντως να χρησιμοποιηθεί για να καταστήσει πιο ασφαλές το πεδίο της μάχης για το στρατιωτικό προσωπικό, οπότε θα υπάρχει μικρότερη απώλεια σε ζωές στρατιωτών (μισθοφόρων θα προσθέσουμε εμείς). Από την άλλη, όμως, ελλοχεύει ο κίνδυνος οι μηχανές να πάρουν τον έλεγχο και τα επιθετικά όπλα να λειτουργούν με δική τους πρωτοβουλία, οδηγώντας εν τέλει σε μεγαλύτερη απώλεια ανθρώπινων ζωών.

Μετάφραση-απόδοση: Κ.

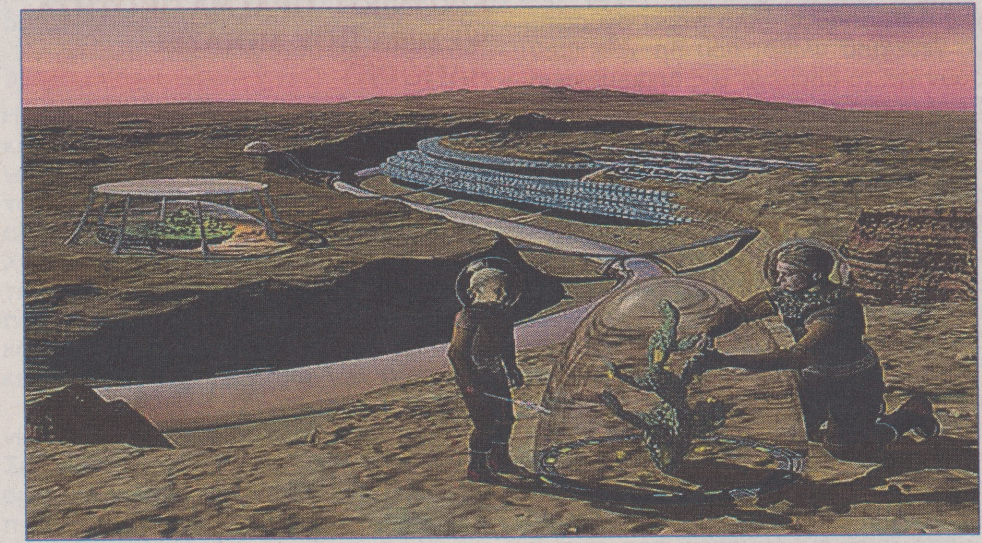
Πηγές

METRO.CO.UK
http://www.tovima.gr/science/article/?aid=727853
http://www.bbc.com/news/science-environment-33054762,
https://www.newscientist.com/article/mg22129613-600-genetic-mugshot-recreates-faces-from-nothing-but-dna/,
http://www.tovima.gr/science/article/?aid=719090,
https://www.google.gr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCAQtwIwAGoVChMI6Nif4s3MyAIVQdsaCh05hgtw&url=http%3A%2F%2Fwww.youtube.com%2Fwatch%3Fv%3DJshLvW2iuvs&usg=AFQjCNFKgZE-v80bd_cy7CkbDm8tfwo8Pg&sig2=Wb2lT08WRrGv1ATZW8VUeA&bvm=bv.105454873,d.bGg)

Telegraph
http://tech.in.gr/news/article/?aid=1231388301

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση

έχουμε ξεκινήσει αυτό το ταξίδι για όλη την ανθρωπότητα. Σε αντίθεση με το Apollo, πάμε για να μείνουμε. Η NASA μέσα στις επόμενες δεκαετίες θα κάνει βήματα για να καθιερώσει την ανθρώπινη παρουσία πέρα από τη Γη. Επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες ώστε να δουλεύουν και να ζουν οι άνθρωποι για μεγάλα χρονικά διαστήματα μακριά από τη Γη. Κάθε ταξίδι στον Άρη θα διαρκεί πολλούς

μήνες και μια ταχεία επιστροφή δεν αποτελεί επιλογή. Οι προσπάθειες που γίνονται σήμερα και μέσα στην επόμενη δεκαετία θα θέσουν τα θεμέλια για μια Γη Ανεξαρτησίας και παρατεταμένη παρουσία στο βαθύ διάστημα. Να ζεις και να δουλεύεις στο διάστημα απαιτεί να πάρεις ρίσκα και το ταξίδι αξίζει το ρίσκο», σημειώνεται στην έκθεση "Journey to Mars". Τα πρώτα πειράματα πέρα από τον Διεθνή Διαστημικό Σταθμό θα πραγματοποιηθούν στην περιοχή γύρω από τη Σελήνη. Στο τελικό βήμα θα δούμε επανδρωμένες αποστολές σε τροχιά γύρω από τον Άρη ή ένα από τα φεγγάρια του, πριν τελικά βρεθούν στην επιφάνεια του Άρη και δημιουργήσουν αποικίες.

Ωστόσο, η NASA μπορεί να προσγειωθεί ...δεύτερη στον κόκκινο πλανήτη, καθώς η μη κερδοσκοπική οργάνωση Mars One σχεδιάζει να στείλει τους πρώτους ανθρώπους στον Άρη και να δημιουργήσει μόνιμη αποικία μέχρι το

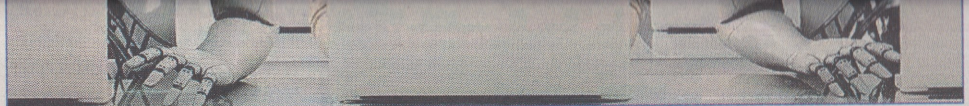
πρώτου είναι πολύ αργά.

Την πρωτοβουλία πήρε η οργάνωση «Future of Life Institute» (Ινστιτούτο για το Μέλλον της Ζωής). Η επιστολή παρουσιάσθηκε σε διεθνή συνδιάσκεψη για την τεχνητή νοημοσύνη στο Μπουένος Άιρες. Μεταξύ άλλων, την επιστολή συνυπογράφουν ο δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας **Έλον Μασκ** (Tesla, SpaceX, Pay Pal κ.ά.), ο συνιδρυτής της Apple **Στιβ Βόζνιακ**, ο επικεφαλής της Google Deep Mind **Ντέμης Χασάμπης**, ο διάσημος γλωσσολόγος **Νόαμ Τσόμσκι** κ.ά.

«Η κατάληξη της σημερινής τεχνολογικής πορείας είναι προφανής: τα αυτόνομα όπλα θα γίνουν τα Καλάσνικοφ του αύριο. Το βασικό ερώτημα για την ανθρωπότητα σήμερα είναι, αν θα ξεκινήσει μια παγκόσμια κούρσα εξοπλισμών τεχνητής νοημοσύνης ή αν θα εμποδίσει να αρχίσει κάτι τέτοιο», τονίζεται στην επιστολή-προειδοποίηση.

Οι συνυπογράφοντες επισημαίνουν ότι *«η τεχνολογία της τεχνητής νοημοσύνης έχει φθάσει σε ένα σημείο όπου η ανάπτυξη αυτόνομων όπλων είναι -πρακτικά, αν όχι και νομικά- εφικτή μέσα στα επόμενα χρόνια, όχι δεκαετίες. Αυτά που διακυβεύονται, είναι σημαντικά: Τα αυτόνομα όπλα έχουν περιγραφεί ως η τρίτη επανάσταση στους εξοπλισμούς, μετά την πυρίτιδα και τα πυρηνικά όπλα»*.

Στο πρόσφατο παρελθόν, προσωπικότητες όπως ο **Χόκινγκ** και ο **Μασκ**

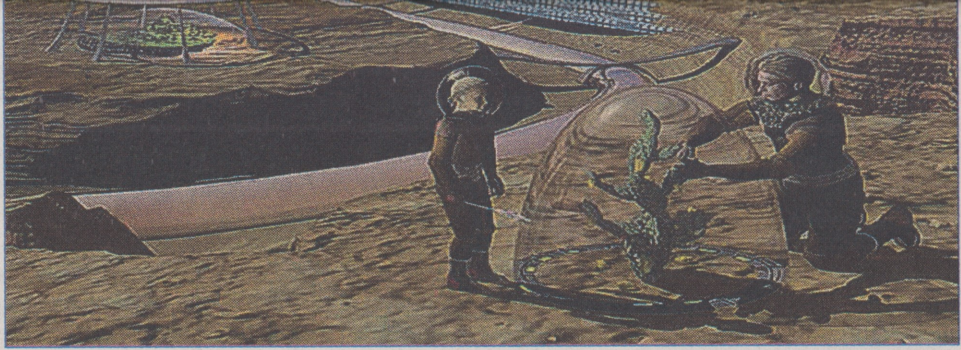
«Αντί να ανησυχούμε ποιος θα ελέγχει την τεχνητή νοημοσύνη, θα πρέπει να ανησυχούμε αν η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να ελεγχθεί», είχε πει χαρακτηριστικά. *«Όπως πάνε τα πράγματα, οι υπολογιστές θα αποκτήσουν μεγαλύτερη νοημοσύνη από αυτήν του ανθρώπου μέσα στα επόμενα 80 χρόνια. Θα πρέπει, λοιπόν, να διασφαλίσουμε πώς, όταν φτάσουμε σε εκείνο το σημείο, οι υπολογιστές θα είναι ευθυγραμμισμένοι με τις ανθρώπινες ανάγκες, επιδιώξεις και στόχους»*, είχε υπογραμμίσει, εκφράζοντας την ανησυχία του, ότι ως το τέλος του αιώνα στη Γη μπορεί να υπάρχει μια κατάσταση που θα παραπέμπει σε ταινίες επιστημονικής φαντασίας, όπου ο άνθρωπος θα διώκεται από πανίσχυρα ρομπότ.

Οι επιστήμονες και οι ρομποτιστές αναφέρουν, ότι από τη μια η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί όντως να χρησιμοποιηθεί για να καταστήσει πιο ασφαλές το πεδίο της μάχης για το στρατιωτικό προσωπικό, οπότε θα υπάρχει μικρότερη απώλεια σε ζωές στρατιωτών (μισθοφόρων θα προσθέσουμε εμείς). Από την άλλη, όμως, ελλοχεύει ο κίνδυνος οι μηχανές να πάρουν τον έλεγχο και τα επιθετικά όπλα να λειτουργούν με δική τους πρωτοβουλία, οδηγώντας εν τέλει σε μεγαλύτερη απώλεια ανθρώπινων ζωών.

Μετάφραση-απόδοση: Κ.

Πηγές

METRO.CO.UK
http://www.tovima.gr/science/article/?aid=727853
http://www.bbc.com/news/science-environment-33054762,
https://www.newscientist.com/article/mg22129613-600-genetic-mugshot-recreates-faces-from-nothing-but-dna/,
http://www.tovima.gr/science/article/?aid=719090,
https://www.google.gr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCAQtwIwAGoVChMI6Nif4s3MyAIVQdsaCh05hgtw&url=http%3A%2F%2Fwww.youtube.com%2Fwatch%3Fv%3DJshLvW2iuvs&usg=AFQjCNFKgZE-v80bd_cy7CkbDm8tfwo8Pg&sig2=Wb2lT08WRrGv1ATZW8VUeA&bvm=bv.105454873,d.bGg)
Telegraph
http://tech.in.gr/news/article/?aid=1231388301

μήνες και μια ταχεία επιστροφή δεν αποτελεί επιλογή. Οι προσπάθειες που γίνονται σήμερα και μέσα στην επόμενη δεκαετία θα θέσουν τα θεμέλια για μια Γη Ανεξαρτησίας και παρατεταμένη παρουσία στο βαθύ διάστημα. Να ζεις και να δουλεύεις στο διάστημα απαιτεί να πάρεις ρίσκα και το ταξίδι αξίζει το ρίσκο», σημειώνεται στην έκθεση "Journey to Mars". Τα πρώτα πειράματα πέρα από τον Διεθνή Διαστημικό Σταθμό θα πραγματοποιηθούν στην περιοχή γύρω από τη Σελήνη. Στο τελικό βήμα θα δούμε επανδρωμένες αποστολές σε τροχιά γύρω από τον Άρη ή ένα από τα φεγγάρια του, πριν τελικά βρεθούν στην επιφάνεια του Άρη και δημιουργήσουν αποικίες.

Ωστόσο, η NASA μπορεί να προσγειωθεί ...δεύτερη στον κόκκινο πλανήτη, καθώς η μη κερδοσκοπική οργάνωση Mars One σχεδιάζει να στείλει τους πρώτους ανθρώπους στον Άρη και να δημιουργήσει μόνιμη αποικία μέχρι το 2027.

ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΥΠΕΡΟΠΛΑ ΜΕ ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Αφήσαμε το χειρότερο για το τέλος. Έκκληση-προειδοποίηση απηύθυναν πάνω από 1.000 επιστήμονες και ειδικοί της τεχνολογίας, με επικεφαλής τον διάσημο αστροφυσικό **Στίβεν Χόκινγκ**, οι οποίοι έδωσαν στη δημοσιότητα ανοικτή επιστολή προς τα κράτη Mind **Ντέμης Χασάμπης**, ο διάσημος γλωσσολόγος **Νόαμ Τσόμσκι** κ.ά.

«Η κατάληξη της σημερινής τεχνολογικής πορείας είναι προφανής: τα αυτόνομα όπλα θα γίνουν τα Καλάσνικοφ του αύριο. Το βασικό ερώτημα για την ανθρωπότητα σήμερα είναι, αν θα ξεκινήσει μια παγκόσμια κούρσα εξοπλισμών τεχνητής νοημοσύνης ή αν θα εμποδίσει να αρχίσει κάτι τέτοιο», τονίζεται στην επιστολή-προειδοποίηση.

Οι συνυπογράφοντες επισημαίνουν ότι *«η τεχνολογία της τεχνητής νοημοσύνης έχει φθάσει σε ένα σημείο όπου η ανάπτυξη αυτόνομων όπλων είναι -πρακτικά, αν όχι και νομικά- εφικτή μέσα στα επόμενα χρόνια, όχι δεκαετίες. Αυτά που διακυβεύονται, είναι σημαντικά: Τα αυτόνομα όπλα έχουν περιγραφεί ως η τρίτη επανάσταση στους εξοπλισμούς, μετά την πυρίτιδα και τα πυρηνικά όπλα»*.

Στο πρόσφατο παρελθόν, προσωπικότητες, όπως ο **Χόκινγκ** και ο **Μασκ** έχουν προειδοποιήσει ότι **η τεχνητή νοημοσύνη συνιστά «επίκληση δαιμόνων» και «τη μεγαλύτερη υπαρξιακή απειλή», που μπορεί να φέρει το τέλος της ανθρωπότητας**.

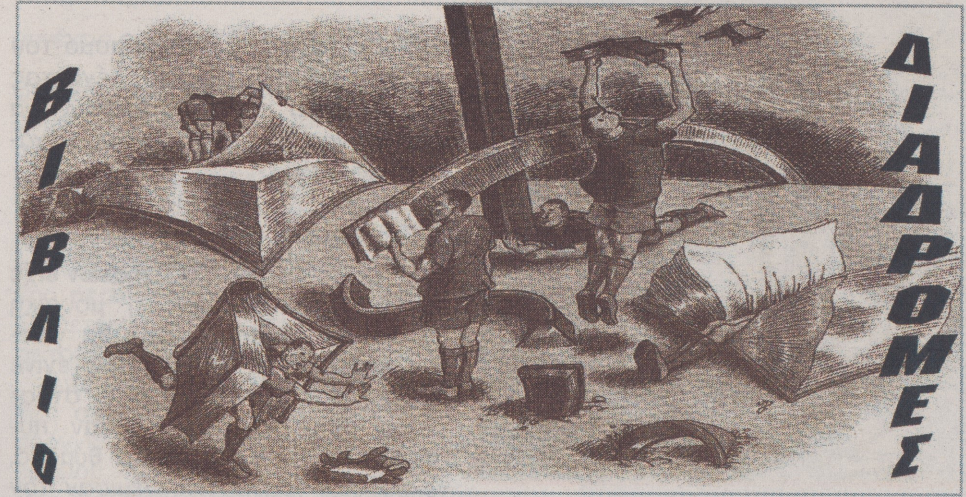
Τον περασμένο Μάιο, στο πλαίσιο του επιστημονικού συνεδρίου Zeitgeist που πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο, ο **Χόκινγκ** είχε προειδοποιήσει το κοινό σχετικά με τις καταστροφικές για την ανθρωπότητα συνέπειες που θα είχε η «γέννηση» ρομπότ υψηλής νοημοσύνης.

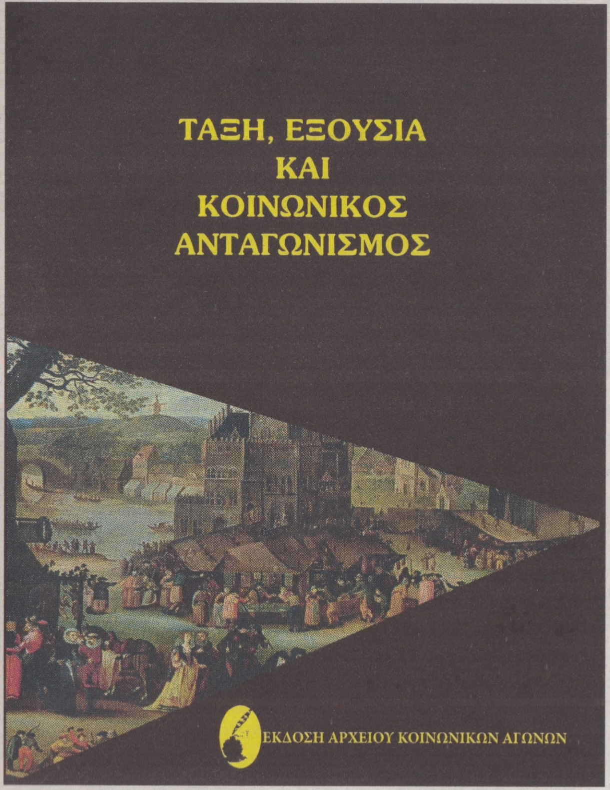
συχία του, ότι ως το τέλος του αιώνα στη Γη μπορεί να υπάρχει μια κατάσταση που θα παραπέμπει σε ταινίες επιστημονικής φαντασίας, όπου ο άνθρωπος θα διώκεται από πανίσχυρα ρομπότ.

Οι επιστήμονες και οι ρομποτιστές αναφέρουν, ότι από τη μια η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί όντως να χρησιμοποιηθεί για να καταστήσει πιο ασφαλές το πεδίο της μάχης για το στρατιωτικό προσωπικό, οπότε θα υπάρχει μικρότερη απώλεια σε ζωές στρατιωτών (μισθοφόρων θα προσθέσουμε εμείς). Από την άλλη, όμως, ελλοχεύει ο κίνδυνος οι μηχανές να πάρουν τον

mg22129613-600-genetic-mugshot-recreates-faces-from-nothing-but-dna/,
http://www.tovima.gr/science/article/?aid=719090,
https://www.google.gr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0CCAQtwIwAGoVChMI6Nif4s3MyAIVQdsaCh05hgtw&url=http%3A%2F%2Fwww.youtube.com%2Fwatch%3Fv%3DJshLvW2iuvs&usg=AFQjCNFKgZE-v80bd_cy7CkbDm8tfwo8Pg&sig2=Wb2IT08WRrGv1ATZW8VUeA&bvm=bv.105454873,d.bGg)

Telegraph
http://tech.in.gr/news/article/?aid=1231388301

ΤΑΞΗ, ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ εβδομάδα του Νοεμβρίου θα κυκλοφορήσει ένα ακόμη βιβλίο από την Αναρχική Αρχειοθήκη, που τιτλοφορείται **Τάξη, εξουσία και κοινωνικός ανταγωνισμός.**

Πρόκειται για ένα δοκίμιο που περιλαμβάνει πέντε μέρη, στα οποία αναπτύσσεται με περιεκτικό τρόπο η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην τάξη των κρατούντων, την εξουσία και τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Είναι γεγονός, πως το ζήτημα της ταξικής πάλης επαναλαμβάνεται διαρκώς και κατέχει μία ξεχωριστή θέση στη θεωρία, στις συζητήσεις και στις προτεινόμενες δράσεις, ιδιαίτερα στις ιδεολογικές και πολιτικές παραφυάδες του Μαρξισμού-Λενινισμού.

Ποια είναι, όμως, η σχέση της αναρχικής θεώρησης με την θεωρία της ταξικής πάλης;

Μπορεί να εδραιωθεί μία απελευθερωτική προοπτική με την συγκρότηση μίας τάξης και ποιος είναι ο ρόλος της μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό;

Πρόκειται για ένα όραμα που ξεθωριάζει μέσα από την πάροδο του χρόνου ή πρόκειται για μία θολή ανταύγεια που κράτησε περισσότερο χρόνο από αυτόν που συνήθως της επιτρέπεται να διατηρείται;

Όταν γίνεται αναφορά στην αταξική κοινωνία, τί ακριβώς εννοείται; Ποια αποτελέσματα μπορούν να επέλθουν ως συνέπεια του ταξικού πολέμου;

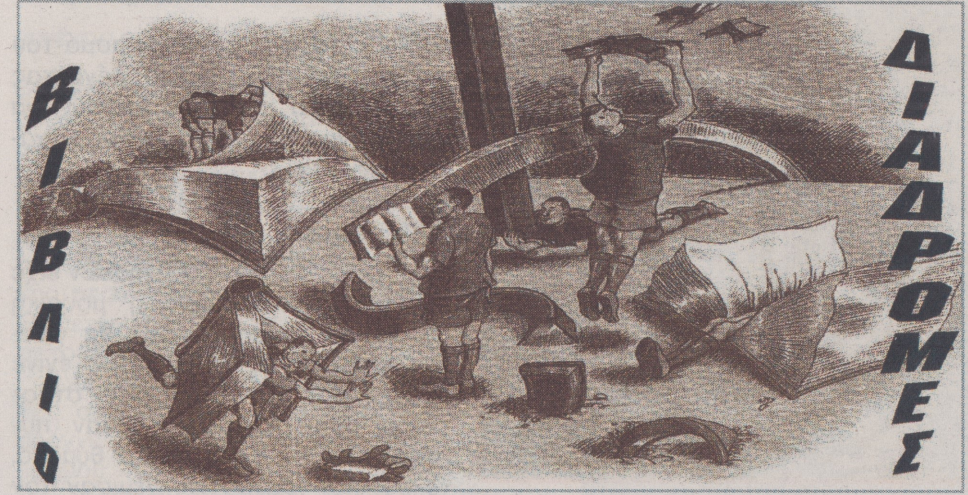
Κάτω από ποιες υπαρκτές συνθήκες και ουσιαστικές προϋποθέσεις μπορεί να σταθεί μια κατ' ουσίαν απελευθερωτική διεργασία και πρακτική;

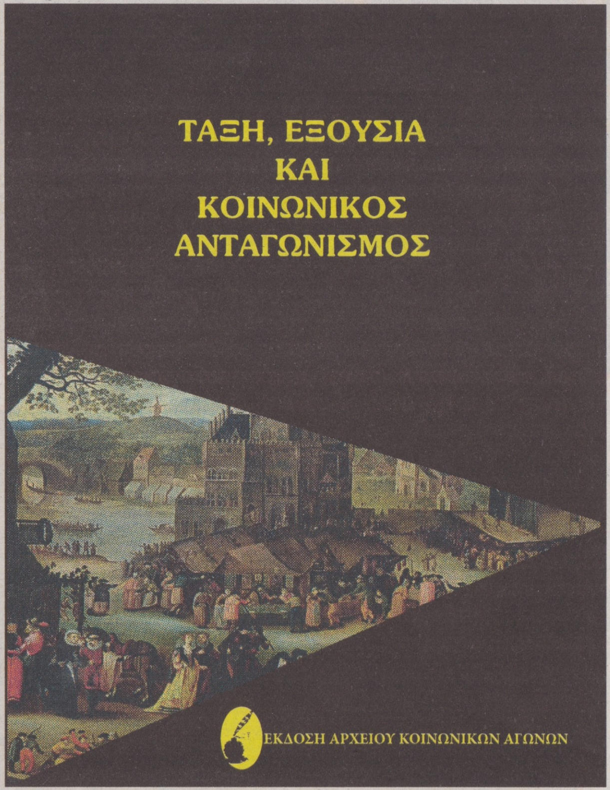
Διαπιστώνουμε πως αναφορικά με το θέμα της τάξης, της εξουσίας και της αναρχίας, είναι πολλά τα ερωτήματα που ζητούν απαντήσεις. περισσότερα ερωτηματικά και απορίες.

Στον πρόλογο του βιβλίου αναφέρεται χαρακτηριστικά:

«Σε αυτό το δοκίμιο ασχολούμαστε με μία κατάσταση που απασχολεί για εκατονταετίες τη σκέψη και τη δράση εκατομμυρίων ανθρώπων του πλανήτη. Πρόκειται για μία εκκρεμότητα που αφορά το ζήτημα της τάξης και της εξουσίας, την μεταξύ τους σχέση, αλλά κυρίως την επίδραση που ασκούν στον κοινωνικό χώρο. Χρειάζεται, κατά την γνώμη μας, η κατανόηση και η αντιμετώπιση του κατασταλάγματος μίας πορείας χιλιετιών και η δημιουργική ανάδειξη εκείνων των ριζικών ιδεών και σκέψεων που θα δώσουν, μέσα από μία ουσιαστική διεργασία και δράση, την λύση. Δεν χρειάζεται να διατυπώσουμε το αυταπόδεικτο, ότι δηλαδή η Τάξη, η Εξουσία και ο Κοινωνικός ανταγωνισμός διατηρούν την επικαιρότητά τους και φέρνουν τους ανθρώπους στη θέση να επιζητήσουν ξανά και ξανά με καθαρή και αδέσμευτη σκέψη την επαναφορά των διερευνώμενων στην θέση που τους ταιριάζει. Αυτή η θέση μπορεί να είναι ο θρόνος στην κορυφή του Ολύμπου ή τα τρίσβαθα των υπονόμων της ιστορίας και η λήθη...

...Ας μη θεωρηθεί ότι αυτή η έκδοση θα δώση λύσεις και απαντήσεις, επειδή απλά αποτελεί μία μικρή συνεισφορά προς μία τέτοια κατεύθυνση. Μία συνεισφορά στην διερεύνηση, ανάλυση και κατανόηση που θα δώση την δυνατότητα σε πραγματικά λειτουργικές κατευθύνσεις και επομένως σε απαντήσεις που θα επιφέρουν σκέψεις, κινήσεις και προσανατολισμούς, ώστε τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις

ΤΑΞΗ, ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ εβδομάδα του Νοεμβρίου θα κυκλοφορήσει ένα ακόμη βιβλίο από την Αναρχική Αρχειοθήκη, που τιτλοφορείται **Τάξη, εξουσία και κοινωνικός ανταγωνισμός.**

Πρόκειται για ένα δοκίμιο που περιλαμβάνει πέντε μέρη, στα οποία αναπτύσσεται με περιεκτικό τρόπο η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην τάξη των κρατούντων, την εξουσία και τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Είναι γεγονός, πως το ζήτημα της ταξικής πάλης επαναλαμβάνεται διαρκώς και κατέχει μία ξεχωριστή θέση στη θεωρία, στις συζητήσεις και στις προτεινόμενες δράσεις, ιδιαίτερα στις ιδεολογικές και πολιτικές παραφυάδες του Μαρξισμού-Λενινισμού.

Ποια είναι, όμως, η σχέση της αναρχικής θεώρησης με την θεωρία της ταξικής πάλης;

Μπορεί να εδραιωθεί μία απελευθερωτική προοπτική με την συγκρότηση μίας τάξης και ποιος είναι ο ρόλος της μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό;

Πρόκειται για ένα όραμα που ξεθωριάζει μέσα από την πάροδο του χρόνου ή πρόκειται για μία θολή ανταύγεια που κράτησε περισσότερο χρόνο από αυτόν που συνήθως της επιτρέπεται να διατηρείται;

Όταν γίνεται αναφορά στην αταξική κοινωνία, τί ακριβώς εννοείται; Ποια αποτελέσματα μπορούν να επέλθουν ως συνέπεια του ταξικού πολέμου;

Κάτω από ποιες υπαρκτές συνθήκες και ουσιαστικές προϋποθέσεις μπορεί να σταθεί μια κατ' ουσίαν απελευθερωτική διεργασία και πρακτική;

Διαπιστώνουμε πως αναφορικά με το θέμα της τάξης, της εξουσίας και της αναρχίας, είναι πολλά τα ερωτήματα που ζητούν απαντήσεις. Απαντήσεις που ακόμα και αν φαίνεται πως έχουν δοθεί, στην πραγματικότητα έχουν προκαλέσει περισσότερα ερωτηματικά και απορίες.

Στον πρόλογο του βιβλίου αναφέρεται χαρακτηριστικά:

«Σε αυτό το δοκίμιο ασχολούμαστε με μία κατάσταση που απασχολεί για εκατονταετίες τη σκέψη και τη δράση εκατομμυρίων ανθρώπων του πλανήτη. Πρόκειται για μία εκκρεμότητα που αφορά το ζήτημα της τάξης και της εξουσίας, την μεταξύ τους σχέση, αλλά κυρίως την επίδραση που ασκούν στον κοινωνικό χώρο. Χρειάζεται, κατά την γνώμη μας, η κατανόηση και η αντιμετώπιση του κατασταλάγματος μίας πορείας χιλιετιών και η δημιουργική ανάδειξη εκείνων των ριζικών ιδεών και σκέψεων που θα δώσουν, μέσα από μία ουσιαστική διεργασία και δράση, την λύση. Δεν χρειάζεται να διατυπώσουμε το αυταπόδεικτο, ότι δηλαδή η Τάξη, η Εξουσία και ο Κοινωνικός ανταγωνισμός διατηρούν την επικαιρότητά τους και φέρνουν τους ανθρώπους στη θέση να επιζητήσουν ξανά και ξανά με καθαρή και αδέσμευτη σκέψη την επαναφορά των διερευνώμενων στην θέση που τους ταιριάζει. Αυτή η θέση μπορεί να είναι ο θρόνος στην κορυφή του Ολύμπου ή τα τρίσβαθα των υπονόμων της ιστορίας και η λήθη...

...Ας μη θεωρηθεί ότι αυτή η έκδοση θα δώση λύσεις και απαντήσεις, επειδή απλά αποτελεί μία μικρή συνεισφορά προς μία τέτοια κατεύθυνση. Μία συνεισφορά στην διερεύνηση, ανάλυση και κατανόηση που θα δώση την δυνατότητα σε πραγματικά λειτουργικές κατευθύνσεις και επομένως σε απαντήσεις που θα επιφέρουν σκέψεις, κινήσεις και προσανατολισμούς, ώστε τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για μία πραγματικότητα ελεύθερη και ανεξούσια».

Συσπείρωση Αναρχικών

ριάζει μέσα από την πάροδο του χρόνου ή πρόκειται για μία θολή ανταύγεια που κράτησε περισσότερο χρόνο από αυτόν που συνήθως της επιτρέπεται να διατηρείται;

Όταν γίνεται αναφορά στην αταξική κοινωνία, τί ακριβώς εννοείται; Ποια αποτελέσματα μπορούν να επέλθουν ως συνέπεια του ταξικού πολέμου;

Κάτω από ποιες υπαρκτές συνθήκες και ουσιαστικές προϋποθέσεις μπορεί να σταθεί μια κατ' ουσίαν απελευθερωτική διεργασία και πρακτική;

Διαπιστώνουμε πως αναφορικά με το θέμα της τάξης, της εξουσίας και της αναρχίας, είναι πολλά τα ερωτήματα που ζητούν απαντήσεις. Απαντήσεις που ακόμα και αν φαίνεται πως έχουν δοθεί, στην πραγματικότητα έχουν προκαλέσει περισσότερα … διερευνώμενων στην θέση που τους ταιριάζει. Αυτή η θέση μπορεί να είναι ο θρόνος στην κορυφή του Ολύμπου ή τα τρίσβαθα των υπονόμων της ιστορίας και η λήθη...

...Ας μη θεωρηθεί ότι αυτή η έκδοση θα δώση λύσεις και απαντήσεις, επειδή απλά αποτελεί μία μικρή συνεισφορά προς μία τέτοια κατεύθυνση. Μία συνεισφορά στην διερεύνηση, ανάλυση και κατανόηση που θα δώση την δυνατότητα σε πραγματικά λειτουργικές κατευθύνσεις και επομένως σε απαντήσεις που θα επιφέρουν σκέψεις, κινήσεις και προσανατολισμούς, ώστε τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για μία πραγματικότητα ελεύθερη και ανεξούσια».

Συσπείρωση Αναρχικών

«Η ελευθερία είναι η φιλαλήθεια
προς τους εαυτούς μας.
Όποιος είναι φιλαλήθης και ειλικρινής
προς τον εαυτό του,
απόλυτα προσαρμοσμένος
στην φύση του,
εκείνος είναι αναμφισβήτητα
ελεύθερος».
(Απόσπασμα από γράμμα του Βάγκνερ)

Ο Μπακούνιν συναντά τον Βάγκνερ

Μια διαφορετική ιστορία από τη φλεγόμενη Δρέσδη του 1849

Λιντάου 1849, σύνορα Γερμανίας-Ελβετίας. Ένας νεαρός άντρας, αφού επιδεικνύει το διαβατήριο του στους συνοριοφύλακες, επιβιβάζεται σε ατμόπλοιο με προορισμό την Ελβετία. Το διαβατήριο είχε τα στοιχεία κάποιου καθηγητή Βίντμαν, μα στην πραγματικότητα πρόκειται για τον καλλιτέχνη Βάγκνερ, ο οποίος προσπαθεί να διαφύγει από την Γερμανία έχοντας ψεύτικο όνομα και χαρτιά. Ο Βάγκνερ στον έλεγχο διαβατηρίων μένει σιωπηλός και στρεσαρισμένος, ελπίζοντας ότι ο έλεγχος θα τελειώσει γρήγορα χωρίς ερωτήσεις. Στη συνέχεια επιβιβάζεται στο ατμόπλοιο και διασχίζει την λίμνη Κωνστάντζα. Τα πρώτα ελβετικά χωριά έχουν αρχίσει και αχνοφαίνονται στον ορίζοντα. Από εκεί συνεχίζει το ταξίδι του στην Ελβετία με άμαξα κάτω από τα βουνά των Άλπεων. Στο ημερολόγιο του αποτυπώνει αυτή την στιγμή: *«Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τα εξαίσια συναισθήματα, που πλημμυρίσανε το είναι μου, μόλις ένοιωσα πως ήμουν ελεύθερος. Καμία γνώμη δεν με ενδιέφερε, κανένα ψέμμα. Μπορούσα να βροντοφωνάξω στον κόσμο, ότι εγώ ο καλλιτέχνης, τον περιφρονούσα μ' όλη μου την καρδιά... Για πρώτη φορά*

αυτή τού εξασφάλιζε μια ζωή χωρίς το άγχος για την επιβίωση, καθώς οι απολαβές ήταν καλές. Για πρώτη φορά προσφερόταν η ευκαιρία στον Βάγκνερ να σταματήσει να ζει ως περιφερόμενος και χαρτοπαίχτης, αναζητώντας συνεχώς δανεικά. Αυτό, όμως, που ο περίγυρός του το θεωρεί ευκαιρία, αυτός το αντιλαμβάνεται σαν μια θηλειά στην δημιουργικότητά του, η *«δημιουργία του αδύνατου»*, όπως έλεγε, αναβάλλεται. Ο Βάγκνερ κάτω από τις πιέσεις της γυναίκας του Μίνας και των χρεών του, δέχτηκε την θέση του αρχιμουσικού, ενώ στην αρχή την είχε απορρίψει. Φόρεσε μια στολή αυλικού, όπως κάποιος φοράει μια θηλειά στον λαιμό του, στάθηκε μπροστά στον βασιλιά Φρειδερίκο της Σαξωνίας, τον ίδιο που λίγο αργότερα θα προσπαθούσε να ανατρέψει, και έδωσε όρκους πίστης και αφοσίωσης. Η θέση του υπαλλήλου έπνιγε τον Βάγκνερ, οι αντιφάσεις της επιλογής του θα τον τυραννούσαν συνεχώς, μέχρι την χρονιά της εξέγερσης.

Ο πυρετός των εξεγέρσεων του 1848-49, αυτό που αργότερα από τους ιστορικούς ονομάστηκε *«Η Άνοιξη των*

κούνιν εξέφρασε τον θαυμασμό του για την ενάτη συμφωνία, λέγοντας ότι, *«ίσως τα πάντα να χαθούν, μα ένα πράγμα θα μείνει αιώνια, η ενάτη συμφωνία».*

Η Εξέγερση

Μα η περίοδος των συζητήσεων είχε περάσει ανεπιστρεπτί, η μουσική θα άλλαζε ρυθμό και ήχο, θα γινόταν πολεμική. Η οπλαποθήκη έγινε στόχος των εξεγερμένων, οι στρατιώτες που την φρουρούσαν πυροβολούσαν και τα πρώτα θύματα, νεκροί και τραυματίες γέμισαν τον

χιμουσικού. Αναζητεί δανεικά και παρακαλάει τον συνθέτη Λίστ να αγοράσει τα έργα του· η οικονομική του κατάσταση διολισθαίνει, αλλά το πνεύμα του μεθά από το άρωμα της εξέγερσης που έρχεται.

Ο Μπακούνιν

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ο Βάγκνερ ανταμώνεται και πάλι με τους επαναστατι-

ελεύθερος». (Απόσπασμα από γράμμα του Βάγκνερ)

θα άλλαζε ρυθμό και ήχο, θα γινόταν πολεμική. Η οπλαποθήκη έγινε στόχος των εξεγερμένων, οι στρατιώτες που την φρουρούσαν πυροβολούσαν και τα πρώτα θύματα, νεκροί και τραυματίες γέμισαν τον

Ο Μπακούνιν συναντά τον Βάγκνερ

Μια διαφορετική ιστορία από τη φλεγόμενη Δρέσδη του 1849

Λιντάου 1849, σύνορα Γερμανίας-Ελβετίας. Ένας νεαρός άντρας, αφού επιδεικνύει το διαβατήριο του στους συνοριοφύλακες, επιβιβάζεται σε ατμόπλοιο με προορισμό την Ελβετία. Το διαβατήριο είχε τα στοιχεία κάποιου καθηγητή Βίντμαν, μα στην πραγματικότητα πρόκειται για τον καλλιτέχνη Βάγκνερ, ο οποίος προσπαθεί να διαφύγει από την Γερμανία έχοντας ψεύτικο όνομα και χαρτιά. Ο Βάγκνερ στον έλεγχο διαβατηρίων μένει σιωπηλός και στρεσαρισμένος, ελπίζοντας ότι ο έλεγχος θα τελειώσει γρήγορα χωρίς ερωτήσεις. Στη συνέχεια επιβιβάζεται στο ατμόπλοιο και διασχίζει την λίμνη Κωνστάντζα. Τα πρώτα ελβετικά χωριά έχουν αρχίσει και αχνοφαίνονται στον ορίζοντα. Από εκεί συνεχίζει το ταξίδι του στην Ελβετία με άμαξα κάτω από τα βουνά των Άλπεων. Στο ημερολόγιο του αποτυπώνει αυτή την στιγμή: *«Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τα εξαίσια συναισθήματα, που πλημμυρίσανε το είναι μου, μόλις ένοιωσα πως ήμουν ελεύθερος. Καμία γνώμη δεν με ενδιέφερε, κανένα ψέμμα. Μπορούσα να βροντοφωνάξω στον κόσμο, ότι εγώ ο καλλιτέχνης, τον περιφρονούσα μ' όλη μου την καρδιά... Για πρώτη φορά στην ζωή μου αισθανόμουν ελεύθερος με όλους και εναντίον όλων, υγιής και χαρούμενος, αν και δεν ήμουν σε θέση να ξέρω, πού θα πήγαινα να κρυφτώ αύριο, για να αναπνεύσω ήσυχος τον αέρα του ουρανού».* Πρόκειται για τον προσωπικό επίλογο μιας εξέγερσης που δεν ευοδώθηκε και πνίγηκε στο αίμα, την εξέγερση της Δρέσδης τον Μάιο του 1849. Ο Βάγκνερ βγήκε από αυτή την εξέγερση διαφορετικός. Άφησε πίσω του πολλά, είδε συντρόφους του να πεθαίνουν στους φλεγόμενους δρόμους της Δρέσδης, αλλά και τρεις από αυτούς να οδηγούνται στις φυλακές, τον Χέμπνερ, τον Μάρτεν και τον Μπακούνιν. Η σύντροφός του Μίνα απομακρύνθηκε από αυτόν χρεώνο-

αυτή τού εξασφάλιζε μια ζωή χωρίς το άγχος για την επιβίωση, καθώς οι απολαβές ήταν καλές. Για πρώτη φορά προσφερόταν η ευκαιρία στον Βάγκνερ να σταματήσει να ζει ως περιφερόμενος και χαρτοπαίχτης, αναζητώντας συνεχώς δανεικά. Αυτό, όμως, που ο περίγυρός του το θεωρεί ευκαιρία, αυτός το αντιλαμβάνεται σαν μια θηλειά στην δημιουργικότητά του, η *«δημιουργία του αδύνατου»*, όπως έλεγε, αναβάλλεται. Ο Βάγκνερ κάτω από τις πιέσεις της γυναίκας του Μίνας και των χρεών του, δέχτηκε την θέση του αρχιμουσικού, ενώ στην αρχή την είχε απορρίψει. Φόρεσε μια στολή αυλικού, όπως κάποιος φοράει μια θηλειά στον λαιμό του, στάθηκε μπροστά στον βασιλιά Φρειδερίκο της Σαξωνίας, τον ίδιο που λίγο αργότερα θα προσπαθούσε να ανατρέψει, και έδωσε όρκους πίστης και αφοσίωσης. Η θέση του υπαλλήλου έπνιγε τον Βάγκνερ, οι αντιφάσεις της επιλογής του θα τον τυραννούσαν συνεχώς, μέχρι την χρονιά της εξέγερσης.

Ο πυρετός των εξεγέρσεων του 1848-49, αυτό που αργότερα από τους ιστορικούς ονομάστηκε *«Η Άνοιξη των Λαών»*, σταμάτησε τον Μάιο του 1849 στην Δρέσδη.[1] Ο Βάγκνερ την χρονιά της εξέγερσης φαίνεται πως κάνει την επιλογή του. Αναλαμβάνει ενεργό δράση προσπαθώντας έτσι να ξεσηκώσει τον κόσμο ενάντια στον βασιλιά. Παραμονές των αναταραχών βγάζει έναν πύρινο λόγο, μπροστά σε 3.000 άτομα, ενάντια στον βασιλιά και τους αριστοκράτες και ζητάει από τον κόσμο να γίνει ο μόνος ρυθμιστής τού πολιτεύματος. Μετά τις αντιδράσεις της αυλής, την οικονομική αλλά και την συζυγική πίεση, ο Βάγκνερ φαίνεται να ξανακυλάει στις αντιφάσεις του και γράφει ένα απολογητικό γράμμα στον βασιλιά για να δικαιολογήσει την στάση του. Παρ' όλα αυτά, τα έργα

χιμουσικού. Αναζητεί δανεικά και παρακαλάει τον συνθέτη Λιστ να αγοράσει τα έργα του· η οικονομική του κατάσταση διολισθαίνει, αλλά το πνεύμα του μεθά από το άρωμα της εξέγερσης που έρχεται.

Ο Μπακούνιν

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ο Βάγκνερ ανταμώνεται και πάλι με τους επαναστατικούς κύκλους της Δρέσδης. Σε μια μάζωξη της «προυντονικής» εφημερίδας του φίλου του Ρεκκέλ, ο Βάγκνερ γνωρίζεται με τον δόκτορα Σβάρτς, όνομα πίσω από το οποίο κρύβονταν ο Μιχαήλ Μπακούνιν. Βρισκόταν στην Δρέσδη καταδιωγμένος από την αυστριακή κυβέρνηση, για την ενεργό δράση του στην εξέγερση της Πράγας. Ο Μπακούνιν πήγαινε από μέρος σε μέρος προσπαθώντας να κρατήσει ζεστή την φλόγα της εξέγερσης στην Ευρώπη και οραματιζόμενος μια ομοσπονδία των λαών δίχως βασιλιάδες, παπάδες και κυβερνήσεις. Ο Μπακούνιν συζητάει με τον

δρόμο στο σημείο εκείνο. Ο Βάγκνερ έτρεξε στα πιεστήρια της εφημερίδας του φίλου του Ρεκκέλ και τύπωσε μια προκήρυξη με τις ακόλουθες λέξεις μόνο: «είστε μαζί μας, εναντίον των ξένων στρατευμάτων»· Την προκήρυξη την κόλλησε στους τοίχους της πόλης, στα οχυρώματα που είχαν αρχίσει να δημιουργούνται, και την μοίρασε στους φρουρούς που βρίσκονταν στην βασιλική όπερα. Μέσα στον

τη φλεγόμενη Δρέσδη του 1849

σαρισμένος, ελπίζοντας ότι ο έλεγχος θα τελειώσει γρήγορα χωρίς ερωτήσεις. Στη συνέχεια επιβιβάζεται στο ατμόπλοιο και διασχίζει την λίμνη Κωνστάντζα. Τα πρώτα ελβετικά χωριά έχουν αρχίσει και αχνοφαίνονται στον ορίζοντα. Από εκεί συνεχίζει το ταξίδι του στην Ελβετία με άμαξα κάτω από τα βουνά των Άλπεων. Στο ημερολόγιο του αποτυπώνει αυτή την στιγμή: *«Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τα εξαίσια συναισθήματα, που πλημμύρισανε το είναι μου, μόλις ένοιωσα πως ήμουν ελεύθερος. Καμία γνώμη δεν με ενδιέφερε, κανένα ψέμμα. Μπορούσα να βροντοφωνάξω στον κόσμο, ότι εγώ ο καλλιτέχνης, τον περιφρονούσα μ' όλη μου την καρδιά... Για πρώτη φορά στην ζωή μου αισθανόμουν ελεύθερος με όλους και εναντίον όλων, υγιής και χαρούμενος, αν και δεν ήμουν σε θέση να ξέρω, πού θα πήγαινα να κρυφτώ αύριο, για να αναπνεύσω ήσυχος τον αέρα του ουρανού»*. Πρόκειται για τον προσωπικό επίλογο μιας εξέγερσης που δεν ευοδώθηκε και πνίγηκε στο αίμα, την εξέγερση της Δρέσδης τον Μάιο του 1849. Ο Βάγκνερ βγήκε από αυτή την εξέγερση διαφορετικός. Άφησε πίσω του πολλά, είδε συντρόφους του να πεθαίνουν στους φλεγόμενους δρόμους της Δρέσδης, αλλά και τρεις από αυτούς να οδηγούνται στις φυλακές, τον Χέμπνερ, τον Μάρτεν και τον Μπακούνιν. Η σύντροφός του Μίνα απομακρύνθηκε από αυτόν χρεώνοντάς του την φτώχεια τους, μην μπορώντας να καταλάβει για ποιο λόγο ο Βάγκνερ τα έβαλε με τον βασιλιά, ενώ είχε μια καλή θέση στην βασιλική όπερα. Η ζωή και το έργο του από εδώ και πέρα θα αποκτήσουν άλλο νόημα.

Η «αποτυχημένη» θητεία ως αρχιμουσικού

Πριν το ξέσπασμα της εξέγερσης ο Βάγκνερ ήταν αρχιμουσικός στο βασιλικό θέατρο της Δρέσδης. Η θέση όπως έλεγε, αναβάλλεται. Ο Βάγκνερ κάτω από τις πιέσεις της γυναίκας του Μίνας και των χρεών του, δέχτηκε την θέση του αρχιμουσικού, ενώ στην αρχή την είχε απορρίψει. Φόρεσε μια στολή αυλικού, όπως κάποιος φοράει μια θηλειά στον λαιμό του, στάθηκε μπροστά στον βασιλιά Φρειδερίκο της Σαξωνίας, τον ίδιο που λίγο αργότερα θα προσπαθούσε να ανατρέψει, και έδωσε όρκους πίστης και αφοσίωσης. Η θέση του υπαλλήλου έπνιγε τον Βάγκνερ, οι αντιφάσεις της επιλογής του θα τον τυραννούσαν συνεχώς, μέχρι την χρονιά της εξέγερσης.

Ο πυρετός των εξεγέρσεων του 1848-49, αυτό που αργότερα από τους ιστορικούς ονομάστηκε *«Η Άνοιξη των Λαών»*, σταμάτησε τον Μάιο του 1849 στην Δρέσδη.[1] Ο Βάγκνερ την χρονιά της εξέγερσης φαίνεται πως κάνει την επιλογή του. Αναλαμβάνει ενεργό δράση προσπαθώντας έτσι να ξεσηκώσει τον κόσμο ενάντια στον βασιλιά. Παραμονές των αναταραχών βγάζει έναν πύρινο λόγο, μπροστά σε 3.000 άτομα, ενάντια στον βασιλιά και τους αριστοκράτες και ζητάει από τον κόσμο να γίνει ο μόνος ρυθμιστής τού πολιτεύματος. Μετά τις αντιδράσεις της αυλής, την οικονομική αλλά και την συζυγική πίεση, ο Βάγκνερ φαίνεται να ξανακυλάει στις αντιφάσεις του και γράφει ένα απολογητικό γράμμα στον βασιλιά για να δικαιολογήσει την στάση του. Παρ' όλα αυτά, τα έργα του κατεβαίνουν από το θέατρο υπό τον φόβο βίαιων εκδηλώσεων, ενώ ο ίδιος απολύεται από την θέση του αρχιμουσικού. Αναζητεί δανεικά και παρακαλάει τον συνθέτη Λίστ να αγοράσει τα έργα του· η οικονομική του κατάσταση διολισθαίνει, αλλά το πνεύμα του μεθά από το άρωμα της εξέγερσης που έρχεται.

1. Οι εξεγέρσεις αυτές πυροδοτήθηκαν στην Γαλλία και ακολούθησαν και σε άλλες περιοχές της Ευρώπης. Χαρακτηρίζονται από τα αιτήματα περί αυτονομίας ή συνένωσης, καθώς και για την κατάργηση της βασιλείας. Ήταν ιδιαίτερα βίαιες με χιλιάδες νεκρούς, εκτελεσμένους και βασανισμένους.

Ο Μπακούνιν

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ο Βάγκνερ ανταμώνεται και πάλι με τους επαναστατικούς κύκλους της Δρέσδης. Σε μια μάζωξη της «προυντονικής» εφημερίδας του φίλου του Ρεκκέλ, ο Βάγκνερ γνωρίζεται με τον δόκτορα Σβάρτς, όνομα πίσω από το οποίο κρύβονταν ο Μιχαήλ Μπακούνιν. Βρισκόταν στην Δρέσδη καταδιωγμένος από την αυστριακή κυβέρνηση, για την ενεργό δράση του στην εξέγερση της Πράγας. Ο Μπακούνιν πήγαινε από μέρος σε μέρος προσπαθώντας να κρατήσει ζεστή την φλόγα της εξέγερσης στην Ευρώπη και οραματιζόμενος μια ομοσπονδία των λαών δίχως βασιλιάδες, παπάδες και κυβερνήσεις. Ο Μπακούνιν συζητάει με τον Βάγκνερ προσπαθώντας να τον πείσει να ξεσηκώσει τους μουσικούς και να κάψουν τους πύργους των ευγενών. Ο Βάγκνερ συνεπαίρνεται από το πάθος του και του παρουσιάζει τα έργα του. Ο «Ιπτάμενος Ολλανδός» ενθουσιάζει τον Μπακούνιν, ενώ στο έργο «Ιησούς ο Ναζωραίος» τον συμβουλεύει να παρουσιάσει τον Ιησού σαν ασθενές ον και η μουσική του υπόκρουση να υποδηλώνει την φωτιά και τον θάνατο. Σε συζήτηση για τον Μπετόβεν, ο Μπα-

δρόμο στο σημείο εκείνο. Ο Βάγκνερ έτρεξε στα πιεστήρια της εφημερίδας του φίλου του Ρεκκέλ και τύπωσε μια προκήρυξη με τις ακόλουθες λέξεις μόνο: «είστε μαζί μας, εναντίον των ξένων στρατευμάτων»; Την προκήρυξη την κόλλησε στους τοίχους της πόλης, στα οχυρώματα που είχαν αρχίσει να δημιουργούνται, και την μοίρασε στους φρουρούς που βρίσκονταν στην βασιλική όπερα. Μέσα στον αναβρασμό συναντάει τον Μπακούνιν, ο οποίος σε έξαλλη κατάσταση έτρεχε προς τα οχυρώματα λέγοντας πως το ξεσήκωμα αυτό ήταν για γέλια και έμοιαζε πιο πολύ με επανάσταση μικρών παιδιών, αστών και στρατιωτών που δηλώνουν παρών όταν ο λοχαγός κάνει το προσκλητήριο. Ο Βάγκνερ συνεπαίρνεται από την δυναμική εκείνων των ημερών, ενώ η καλλιτεχνική του φύση απομονώνει μικρές στιγμές που σπάνε την σκληρότητα εκείνων

TTIP: Μετασχηματίζοντας την κοινωνία-γιγαντοεταιρεία

Απ' ότι φαίνεται, βρισκόμαστε στον τελικό δρόμο για τη συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ με επίκεντρο το εμπόριο. Η TTIP (Διατλαντική Εμπορική και Επενδυτική Εταιρική Σχέση, μεταξύ των ΗΠΑ και της ΕΕ), αποτελεί τη συνέχεια προηγούμενων εμπορικών συμφωνιών που έχουν συναφθεί σε προγενέστερους χρόνους μεταξύ ΕΕ-ΗΠΑ και άλλων χωρών. Αυτό, όμως, που την κάνει να ξεχωρίζει επικίνδυνα είναι ότι δεν αποτελεί απλά μια ακόμη διακρατική, με την ευρεία έννοια, συμφωνία, αλλά θέτει νέους κανόνες σε νομικό και διακρατικό επίπεδο, όπου όλη την εξουσία και τυπικά την κατέχουν και τη νέμονται οι πολύ μεγάλες και ισχυρές πολυεθνικές εταιρίες.

Την ίδια περίοδο, συντονισμένα, τρέχουν και άλλες εμπορικές διαπραγματεύσεις για συμφωνίες μεταξύ διαφόρων χωρών και ενώσεων κρατών, όπως η CETA (Συνολική Οικονομική και Εμπορική Συμφωνία, μεταξύ της ΕΕ και του Καναδά), η TiSA (Εμπορική Σχέση για την Συμφωνία Υπηρεσιών, μεταξύ πολυάριθμων μερών) και η TPP (Διηπειρωτική Εταιρική Σχέση, μεταξύ ΗΠΑ, Καναδά και διαφόρων ασιατικών χωρών).

Οι κυρίαρχοι, πάντοτε με βάση τα συμφέροντά τους, προχωρούσαν σε υπογραφή συμφωνιών μεταξύ κρατών ή διαμόρφωναν ενώσεις με επίκεντρο τις οικονομικές σχέσεις. Πληθώρα τέτοιων συμφωνιών και σχέσεων υπάρχουν στην οικονομική ιστορία, οι οποίες καθορίζουν -οι περισσότερες σημαντικά- τις τύχες των ανθρώπων. GATT, NAFTA, ΠΟΕ αλλά και ΕΟΚ, ΕΕ, ΚΑΠ αποτελούν ένα μικρό δείγμα τέτοιων προσπαθειών από τους ισχυρούς που διαμορφώνουν το πλαίσιο και τους κανόνες του παιχνιδιού. Συμφωνίες που, όπως δείχνουν οι στατιστικές, μεγάλωσαν το χάσμα και την ανισορροπία μεταξύ ισχυρών και αδυνάμων σε πολλαπλό επίπεδο, είτε διακρατικά και ενδοεπιχειρηματικά είτε μεταξύ των ανθρώπων. Να επισημανθεί, σε αυτό το σημείο, ότι οι διαπραγματεύσεις για την συμφωνία μεταξύ των επιτετραμμένων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Κονγκρέσσου ξεκίνησαν στα μέσα του 2013, υπό καθεστώς απόλυτης μυστικότητας. Ενημέρωση ουσιαστικά δεν υπήρξε για τους ευρωβουλευτές ή τους αρμόδιους υπουργούς των κρατών-μελών, αντίθετα, οι μεγάλες εταιρείες είχαν από την πρώτη στιγμή άμεση και υπεύθυνη ενημέρωση, καθώς οι διαπραγματεύσεις

των κρατών. Αν, λόγου χάρη, μια κυβέρνηση πάρει μέτρα τα οποία θίγουν τα συμφέροντα μιας πολυεθνικής που δραστηριοποιείται στη χώρα, τότε η εταιρεία έχει δικαίωμα να σύρει το κράτος σε διεθνή δικαστήρια, πετυχαίνοντας είτε αναίρεση της απόφασης είτε αποζημιώσεις. Το ίδιο θα ισχύσει και στην περίπτωση που μια εταιρεία προκαλέσει περιβαλλοντική καταστροφή. Οι κυβερνήσεις δεν θα έχουν το δικαίωμα να παύσουν την λειτουργία της πολυεθνικής, ενώ παρόμοιο περιεχόμενο αναμένεται και στην TTIP και CETA. Σύμφωνα με τη Greenpeace, σε ό,τι αφορά τον μηχανισμό επίλυσης διαφορών μεταξύ επενδυτή και κράτους (ISDS), «διαιτητικά δικαστήρια θα δίνουν τη δυνατότητα στις εταιρίες να ασκούν αγωγές δισεκατομμυρίων ευρώ ως αποζημίωση, όταν κρίνουν ότι τα κράτη παραβιάζουν τους κανόνες της TTIP». Η μέχρι τώρα κρατική διαχείριση υποθέσεων που αφορούσαν περιβαλλοντικές υποθέσεις ή εταιρικές παρανομίες, έστω και θεωρητικά άφηνε ένα παράθυρο εναρμόνισης με διεθνείς συμβάσεις προστασίας του περιβάλλοντος και της υγείας των όντων. Αυτές τώρα υποβαθμίζονται ως προς την ισχύ τους και μπαίνουν σε επαναδιαπραγμάτευση της χρήσης και επίκλησης τους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η κυριαρχία αποφασίζει στην συγκεκριμένη χρονική στιγμή να μεταβιβάσει εξουσίες και αρμοδιότητες σε φορείς, που η ίδια έχει δημιουργήσει για να εκτελέσουν τις αποφάσεις και επιταγές της.

Κάποιος θα μπορούσε κάλλιστα να ισχυριστεί ότι και σήμερα, οι πραγματικοί εξουσιαστές είναι οι ισχυροί τραπεζίτες και οι πολυεθνικές κολοσσοί, που έχουν τους διαχειριστές των υποθέσεων τους μέσα στα κοινοβούλια εθνικά ή υπερεθνικά και στις διεθνείς επιτρο-

ριστές θα νίπτουν τα χείρας τους και οι πολυεθνικές δεν θα χρειάζονται να «πείθουν» κάθε κράτος ξεχωριστά. Η κατάργηση των ευρωπαϊκών κανονισμών για την ασφάλεια των τροφίμων αποτελεί προτεραιότητα των αμερικάνικων επιχειρηματικών λόμπι στις διαπραγματεύσεις για το TTIP, μιας και η αμερικάνικη νομοθεσία δεν είναι τόσο αυστηρή όσο η ευρωπαϊκή, ως προς τα πρότυπα που ακολουθούνται. Από την πρώτη στιγμή, η κυβέρνηση των ΗΠΑ δήλωσε ρητά ότι θα χρησιμοποιήσει τις διαπραγματεύσεις του TTIP για να βάλει στο στόχαστρο τους ευρωπαϊκούς κανονισμούς που θέτουν φραγμούς στις αμερικανικές εξαγωγές τροφίμων και ειδικά τους κανονισμούς για την ασφάλεια των τροφίμων. Περίπου το 70% όλων των μεταποιημένων τροφίμων που πωλούνται στα αμερικανικά σουπερμάρκετ περιέχουν πλέον γενετικά τροποποιημένα συστατικά, εν αντιθέσει με την ευρωπαϊκή αγορά που όσα έχουν κάποιο γενετικά τροποποιημένο συστατικό πρέπει να φέρουν σαφές διακριτικό σήμα. Πάνω από το 90% του βοδινού κρέατος στις ΗΠΑ παράγεται με τη χρήση βόειων αυξητικών ορμονών, οι οποίες έχουν συνδεθεί με διάφορα είδη καρκίνων στον άνθρωπο, παρ' ότι οι περιορισμοί της ΕΕ στην εισαγωγή τέτοιου κρέατος υπάρχουν από το 1988.

Επί πρόσθετα, στις ΗΠΑ οι παραγωγοί κοτόπουλου και γαλοπούλας απολυμαίνουν με χλώριο τα πουλερικά προτού τα πωλήσουν στους καταναλωτές - μια πρακτική απαγορευμένη τυπικά από το 1997 στην ΕΕ. Και πάλι, η κυβέρνηση των ΗΠΑ εναντιώθηκε σε αυτή την απαγόρευση μέσω του ΠΟΕ και οι αμερικανικές εταιρείες ζητούν τώρα την άρση της μέσω του TTIP. Η παράθεση αυτών των παραδειγμάτων δεν γίνεται, ασφαλώς, στη βάση της ανάδειξης μιας ποιοτικά διαφοροποιημένης στάσης της ΕΕ σε σχέση με τις ΗΠΑ, -άλλωστε ουκ ολίγα είναι τα διατροφικά σκάνδαλα που έχουν πλήξει και πλήττουν την ευρωπαϊκή αγορά- αλλά για την αποτύπωση μιας κατάστασης που υπάρχει και την οποία οι ΗΠΑ όχι μόνο εφαρμόζουν στο εσωτερικό τους εδώ και δεκαετίες κανονισμούς που επιτρέπουν να κυκλοφορούν σκουπιδοτροφές, αλλά προσπαθούν, επί πλέον, να κάνουν «εξαγωγή» αυτών των κανονισμών. Έτσι, οι αδύναμοι οικονομικά τρέφονται με σκουπιδοτροφές και οι μεσαίοι και άνω με βιολογικά. Παρόμοια τακτική ακολουθείται και σε ζητήματα περιβάλλοντος, φυτο-

είναι ότι δεν αποτελεί απλά μια ακόμη διακρατική, με την ευρεία έννοια, συμφωνία, αλλά θέτει νέους κανόνες σε νομικό και διακρατικό επίπεδο, όπου όλη την εξουσία και τυπικά την κατέχουν και τη νέμονται οι πολύ μεγάλες και ισχυρές πολυεθνικές εταιρίες.

Την ίδια περίοδο, συντονισμένα, τρέχουν και άλλες εμπορικές διαπραγματεύσεις για συμφωνίες μεταξύ διαφόρων χωρών και ενώσεων κρατών, όπως η CETA (Συνολική Οικονομική και Εμπορική Συμφωνία, μεταξύ της ΕΕ και του Καναδά), η TiSA (Εμπορική Σχέση για την Συμφωνία Υπηρεσιών, μεταξύ πολυάριθμων μερών) και η TPP (Διηπειρωτική Εταιρική Σχέση, μεταξύ ΗΠΑ, Καναδά και διαφόρων ασιατικών χωρών).

Οι κυρίαρχοι, πάντοτε με βάση τα συμφέροντά τους, προχωρούσαν σε υπογραφή συμφωνιών μεταξύ κρατών ή διαμόρφωναν ενώσεις με επίκεντρο τις οικονομικές σχέσεις. Πληθώρα τέτοιων συμφωνιών και σχέσεων υπάρχουν στην οικονομική ιστορία, οι οποίες καθορίζουν -οι περισσότερες σημαντικά- τις τύχες των ανθρώπων. GATT, NAFTA, ΠΟΕ αλλά και ΕΟΚ, ΕΕ, ΚΑΠ αποτελούν ένα μικρό δείγμα τέτοιων προσπαθειών από τους ισχυρούς που διαμορφώνουν το πλαίσιο και τους κανόνες του παιχνιδιού. Συμφωνίες που, όπως δείχνουν οι στατιστικές, μεγάλωσαν το χάσμα και την ανισορροπία μεταξύ ισχυρών και αδυνάμων σε πολλαπλό επίπεδο, είτε διακρατικά και ενδοεπιχειρηματικά είτε μεταξύ των ανθρώπων. Να επισημανθεί, σε αυτό το σημείο, ότι οι διαπραγματεύσεις για την συμφωνία μεταξύ των επιτετραμμένων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Κονγκρέσσου ξεκίνησαν στα μέσα του 2013, υπό καθεστώς απόλυτης μυστικότητας. Ενημέρωση ουσιαστικά δεν υπήρξε για τους ευρωβουλευτές ή τους αρμόδιους υπουργούς των κρατών-μελών, αντίθετα, οι μεγάλες εταιρείες είχαν από την πρώτη στιγμή άμεση και υπεύθυνη ενημέρωση, καθώς οι διαπραγματεύσεις δεν προχωρούν αν δεν ζητηθεί η δική τους γνώμη για κάθε θέμα ξεχωριστά.

Στην παρούσα χρονική στιγμή, οι οικονομικοί αναλυτές εμφανίζουν τις τρέχουσες συζητήσεις κυρίως ανάμεσα σε ΗΠΑ, ΕΕ, Καναδά και Ιαπωνία, ως την προσπάθεια να παρακάμψουν και να φρενάρουν την ισχυροποίηση της Κίνας. Δεν γνωρίζουμε εάν αυτός είναι ο πραγματικός τους στόχος ή εμφανίζουν μια κατασκευή για να κάμψουν τις αντιστάσεις, αλλά όπως και να 'χει οι πολυπόθητες συμφωνίες είναι κάτι πολύ παραπάνω από εμπορικές. Μετασχηματίζουν την σύγχρονη λειτουργία του κράτους, όπως αυτή δρούσε μέχρι σήμερα. Για παράδειγμα, στη συμφωνία της TPP (που έχει δει το φως της δημοσιότητας, σε αντίθεση με τις υπόλοιπες) δίνεται η εξουσία στις πολυεθνικές εταιρείες έναντι των κρατών. Αν, λόγου χάρη, μια κυβέρνηση πάρει μέτρα τα οποία θίγουν τα συμφέροντα μιας πολυεθνικής που δραστηριοποιείται στη χώρα, τότε η εταιρεία έχει δικαίωμα να σύρει το κράτος σε διεθνή δικαστήρια, πετυχαίνοντας είτε αναίρεση της απόφασης είτε αποζημιώσεις. Το ίδιο θα ισχύσει και στην περίπτωση που μια εταιρεία προκαλέσει περιβαλλοντική καταστροφή. Οι κυβερνήσεις δεν θα έχουν το δικαίωμα να παύσουν την λειτουργία της πολυεθνικής, ενώ παρόμοιο περιεχόμενο αναμένεται και στην TTIP και CETA. Σύμφωνα με τη Greenpeace, σε ό,τι αφορά τον μηχανισμό επίλυσης διαφορών μεταξύ επενδυτή και κράτους (ISDS), «διαιτητικά δικαστήρια θα δίνουν τη δυνατότητα στις εταιρίες να ασκούν αγωγές δισεκατομμυρίων ευρώ ως αποζημίωση, όταν κρίνουν ότι τα κράτη παραβιάζουν τους κανόνες της TTIP». Η μέχρι τώρα κρατική διαχείριση υποθέσεων που αφορούσαν περιβαλλοντικές υποθέσεις ή εταιρικές παρανομίες, έστω και θεωρητικά άφηνε ένα παράθυρο εναρμόνισης με διεθνείς συμβάσεις προστασίας του περιβάλλοντος και της υγείας των όντων. Αυτές τώρα υποβαθμίζονται ως προς την ισχύ τους και μπαίνουν σε επαναδιαπραγμάτευση της χρήσης και επίκλησης τους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η κυριαρχία αποφασίζει στην συγκεκριμένη χρονική στιγμή να μεταβιβάσει εξουσίες και αρμοδιότητες σε φορείς, που η ίδια έχει δημιουργήσει για να εκτελέσουν τις αποφάσεις και επιταγές της.

Κάποιος θα μπορούσε κάλλιστα να ισχυριστεί ότι και σήμερα, οι πραγματικοί εξουσιαστές είναι οι ισχυροί τραπεζίτες και οι πολυεθνικές κολοσσοί, που έχουν τους διαχειριστές των υποθέσεων τους μέσα στα κοινοβούλια εθνικά ή υπερεθνικά και στις διεθνείς επιτροπές. Πράγματι έτσι είναι, όπως και το γεγονός ότι η δημιουργία των εθνών-κρατών, εκτός όλων των άλλων, αποτελούσαν και πόθο των εμπόρων για να δημιουργήσουν ευρύτερες αγορές για τα προϊόντα τους.

Έτσι, από την εθνική, στην υπερεθνική και την παγκοσμιοποιημένη αγορά, με κυρίαρχο σύνθημα το «ελεύθερο εμπόριο», διαμορφώνεται ακόμη μια επιπλέον κατάσταση που τη διαφοροποιεί από τις προηγούμενες στο εξής: δεν μπορεί κάποιο κράτος να αρνηθεί για παράδειγμα στην κάθε Monsanto να διακινεί προϊόντα της μέσα στην επικράτεια του, αφού η ΕΕ θα έχει συνάψει ευρύτερη και γενικότερη διατλαντική συμφωνία. Και σε αυτό το σημείο διαπιστώνουμε, ότι το κυρίαρχο σύστημα βρήκε τον τρόπο να παρακάμψει τις αποφάσεις των εθνικών κρατών. Οπότε και οι εγχώριοι διαχει-

ότι θα χρησιμοποιήσει τις διαπραγματεύσεις του TTIP για να βάλει στο στόχαστρο τους ευρωπαϊκούς κανονισμούς που θέτουν φραγμούς στις αμερικανικές εξαγωγές τροφίμων και ειδικά τους κανονισμούς για την ασφάλεια των τροφίμων. Περίπου το 70% όλων των μεταποιημένων τροφίμων που πωλούνται στα αμερικανικά σουπερμάρκετ περιέχουν πλέον γενετικά τροποποιημένα συστατικά, εν αντιθέσει με την ευρωπαϊκή αγορά που όσα έχουν κάποιο γενετικά τροποποιημένο συστατικό πρέπει να φέρουν σαφές διακριτικό σήμα. Πάνω από το 90% του βοδινού κρέατος στις ΗΠΑ παράγεται με τη χρήση βόειων αυξητικών ορμονών, οι οποίες έχουν συνδεθεί με διάφορα είδη καρκίνων στον άνθρωπο, παρ' ότι οι περιορισμοί της ΕΕ στην εισαγωγή τέτοιου κρέατος υπάρχουν από το 1988.

Επί πρόσθετα, στις ΗΠΑ οι παραγωγοί κοτόπουλου και γαλοπούλας απολυμαίνουν με χλώριο τα πουλερικά προτού τα πωλήσουν στους καταναλωτές - μια πρακτική απαγορευμένη τυπικά από το 1997 στην ΕΕ. Και πάλι, η κυβέρνηση των ΗΠΑ εναντιώθηκε σε αυτή την απαγόρευση μέσω του ΠΟΕ και οι αμερικανικές εταιρείες ζητούν τώρα την άρση της μέσω του TTIP. Η παράθεση αυτών των παραδειγμάτων δεν γίνεται, ασφαλώς, στη βάση της ανάδειξης μιας ποιοτικά διαφοροποιημένης στάσης της ΕΕ σε σχέση με τις ΗΠΑ, -άλλωστε ουκ ολίγα είναι τα διατροφικά σκάνδαλα που έχουν πλήξει και πλήττουν την ευρωπαϊκή αγορά- αλλά για την αποτύπωση μιας κατάστασης που υπάρχει και την οποία οι ΗΠΑ όχι μόνο εφαρμόζουν στο εσωτερικό τους εδώ και δεκαετίες κανονισμούς που επιτρέπουν να κυκλοφορούν σκουπιδοτροφές, αλλά προσπαθούν, επί πλέον, να κάνουν «εξαγωγή» αυτών των κανονισμών. Έτσι, οι αδύναμοι οικονομικά τρέφονται με σκουπιδοτροφές και οι μεσαίοι και άνω με βιολογικά. Παρόμοια τακτική ακολουθείται και σε ζητήματα περιβάλλοντος, φυτοφαρμάκων και χημικών σκευασμάτων. Για παράδειγμα, υπάρχουν πολλά φυτοφάρμακα που χρησιμοποιούνται στις ΗΠΑ, αλλά απαγορεύονται στην ΕΕ. Το 2012 εντοπίστηκαν μεγάλες ποσότητες καλαμποκιού που είχαν μολυνθεί με τη δηλητηριώδη ουσία αφλατοξίνη Β1. Αυτές θα έπρεπε κανονικά να εξουδετερωθούν στην Ευρώπη, αλλά στην προκειμένη περίπτωση μεταφέρθηκαν ως τροφή στις ΗΠΑ.

Όμως, ποιό είναι το τυράκι σε αυτές τις διαπραγματεύσεις; **Η κατάργηση των δασμών στα προϊόντα που διακινούνται μεταξύ των χωρών αυτών**. Αυτό, όμως, ήδη γίνεται για πάρα πολλές χώρες από πολύ παλιά. Γιατί χρειάζονταν μυστικές συζητήσεις, για μια

συνέχεια στη σελ. 14

των καιρών. Η εξέγερση σκάβει βαθιά μέσα του και φέρνει στο φως διάφορα συναισθήματα που συνειδητοποιεί ότι

γκνερ βρήκε καταφύγιο στην κορυφή ενός καμπαναριού από εκεί ψηλά μπορούσε να δει το μέγεθος του θανάτου,

τονιά, κάνοντας την πόλη απροσπέλαστη. Η τελευταία φορά που ο Βάγκνερ είδε τον Μπακούνιν ήταν σε ένα δρόμο

γκνερ εκδίδει το δοκίμιο «Τέχνη και Επανάσταση». Σε αυτή την μελέτη ο καλλιτέχνης αναπτύσει την ιδέα ότι

κονομικές σχέσεις. Πληθώρα τέτοιων συμφωνιών και σχέσεων υπάρχουν στην οικονομική ιστορία, οι οποίες καθορίζουν -οι περισσότερες σημαντικά- τις τύχες των ανθρώπων. GATT, NAFTA, ΠΟΕ αλλά και ΕΟΚ, ΕΕ, ΚΑΠ αποτελούν ένα μικρό δείγμα τέτοιων προσπαθειών από τους ισχυρούς που διαμορφώνουν το πλαίσιο και τους κανόνες του παιχνιδιού. Συμφωνίες που, όπως δείχνουν οι στατιστικές, μεγάλωσαν το χάσμα και την ανισορροπία μεταξύ ισχυρών και αδυνάμων σε πολλαπλό επίπεδο, είτε διακρατικά και ενδοεπιχειρηματικά είτε μεταξύ των ανθρώπων. Να επισημανθεί, σε αυτό το σημείο, ότι οι διαπραγματεύσεις για την συμφωνία μεταξύ των επιτετραμμένων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Κονγκρέσσου ξεκίνησαν στα μέσα του 2013, υπό καθεστώς απόλυτης μυστικότητας. Ενημέρωση ουσιαστικά δεν υπήρξε για τους ευρωβουλευτές ή τους αρμόδιους υπουργούς των κρατών-μελών, αντίθετα, οι μεγάλες εταιρείες είχαν από την πρώτη στιγμή άμεση και υπεύθυνη ενημέρωση, καθώς οι διαπραγματεύσεις δεν προχωρούν αν δεν ζητηθεί η δική τους γνώμη για κάθε θέμα ξεχωριστά.

Στην παρούσα χρονική στιγμή, οι οικονομικοί αναλυτές εμφανίζουν τις τρέχουσες συζητήσεις κυρίως ανάμεσα σε ΗΠΑ, ΕΕ, Καναδά και Ιαπωνία, ως την προσπάθεια να παρακάμψουν και να φρενάρουν την ισχυροποίηση της Κίνας. Δεν γνωρίζουμε εάν αυτός είναι ο πραγματικός τους στόχος ή εμφανίζουν μια κατασκευή για να κάμψουν τις αντιστάσεις, αλλά όπως και να 'χει οι πολυπόθητες συμφωνίες είναι κάτι πολύ παραπάνω από εμπορικές. Μετασχηματίζουν την σύγχρονη λειτουργία του κράτους, όπως αυτή δρούσε μέχρι σήμερα. Για παράδειγμα, στη συμφωνία της TPP (που έχει δει το φως της δημοσιότητας, σε αντίθεση με τις υπόλοιπες) δίνεται η εξουσία στις πολυεθνικές εταιρείες έναντι

αποζημίωση, όταν κρίνουν ότι τα κράτη παραβιάζουν τους κανόνες της TTIP». Η μέχρι τώρα κρατική διαχείριση υποθέσεων που αφορούσαν περιβαλλοντικές υποθέσεις ή εταιρικές παρανομίες, έστω και θεωρητικά άφηνε ένα παράθυρο εναρμόνισης με διεθνείς συμβάσεις προστασίας του περιβάλλοντος και της υγείας των όντων. Αυτές τώρα υποβαθμίζονται ως προς την ισχύ τους και μπαίνουν σε επαναδιαπραγμάτευση της χρήσης και επίκλησης τους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η κυριαρχία αποφασίζει στην συγκεκριμένη χρονική στιγμή να μεταβιβάσει εξουσίες και αρμοδιότητες σε φορείς, που η ίδια έχει δημιουργήσει για να εκτελέσουν τις αποφάσεις και επιταγές της.

Κάποιος θα μπορούσε κάλλιστα να ισχυριστεί ότι και σήμερα, οι πραγματικοί εξουσιαστές είναι οι ισχυροί τραπεζίτες και οι πολυεθνικές κολοσσοί, που έχουν τους διαχειριστές των υποθέσεων τους μέσα στα κοινοβούλια εθνικά ή υπερεθνικά και στις διεθνείς επιτροπές. Πράγματι έτσι είναι, όπως και το γεγονός ότι η δημιουργία των εθνών-κρατών, εκτός όλων των άλλων, αποτελούσαν και πόθο των εμπόρων για να δημιουργήσουν ευρύτερες αγορές για τα προϊόντα τους.

Έτσι, από την εθνική, στην υπερεθνική και την παγκοσμιοποιημένη αγορά, με κυρίαρχο σύνθημα το «ελεύθερο εμπόριο», διαμορφώνεται ακόμη μια επιπλέον κατάσταση που τη διαφοροποιεί από τις προηγούμενες στο εξής: δεν μπορεί κάποιο κράτος να αρνηθεί για παράδειγμα στην κάθε Monsanto να διακινεί προϊόντα της μέσα στην επικράτεια του, αφού η ΕΕ θα έχει συνάψει ευρύτερη και γενικότερη διατλαντική συμφωνία. Και σε αυτό το σημείο διαπιστώνουμε, ότι το κυρίαρχο σύστημα βρήκε τον τρόπο να παρακάμψει τις αποφάσεις των εθνικών κρατών. Οπότε και οι εγχώριοι διαχει-

και γαλοπούλας απολυμαίνουν με χλώριο τα πουλερικά προτού τα πωλήσουν στους καταναλωτές - μια πρακτική απαγορευμένη τυπικά από το 1997 στην ΕΕ. Και πάλι, η κυβέρνηση των ΗΠΑ εναντιώθηκε σε αυτή την απαγόρευση μέσω του ΠΟΕ και οι αμερικανικές εταιρείες ζητούν τώρα την άρση της μέσω του TTIP. Η παράθεση αυτών των παραδειγμάτων δεν γίνεται, ασφαλώς, στη βάση της ανάδειξης μιας ποιοτικά διαφοροποιημένης στάσης της ΕΕ σε σχέση με τις ΗΠΑ, -άλλωστε ουκ ολίγα είναι τα διατροφικά σκάνδαλα που έχουν πλήξει και πλήττουν την ευρωπαϊκή αγορά- αλλά για την αποτύπωση μιας κατάστασης που υπάρχει και την οποία οι ΗΠΑ όχι μόνο εφαρμόζουν στο εσωτερικό τους εδώ και δεκαετίες κανονισμούς που επιτρέπουν να κυκλοφορούν σκουπιδοτροφές, αλλά προσπαθούν, επί πλέον, να κάνουν «εξαγωγή» αυτών των κανονισμών. Έτσι, οι αδύναμοι οικονομικά τρέφονται με σκουπιδοτροφές και οι μεσαίοι και άνω με βιολογικά. Παρόμοια τακτική ακολουθείται και σε ζητήματα περιβάλλοντος, φυτοφαρμάκων και χημικών σκευασμάτων. Για παράδειγμα, υπάρχουν πολλά φυτοφάρμακα που χρησιμοποιούνται στις ΗΠΑ, αλλά απαγορεύονται στην ΕΕ. Το 2012 εντοπίστηκαν μεγάλες ποσότητες καλαμποκιού που είχαν μολυνθεί με τη δηλητηριώδη ουσία αφλατοξίνη Β1. Αυτές θα έπρεπε κανονικά να εξουδετερωθούν στην Ευρώπη, αλλά στην προκειμένη περίπτωση μεταφέρθηκαν ως τροφή στις ΗΠΑ.

Όμως, ποιό είναι το τυράκι σε αυτές τις διαπραγματεύσεις; **Η κατάργηση των δασμών στα προϊόντα που διακινούνται μεταξύ των χωρών αυτών**. Αυτό, όμως, ήδη γίνεται για πάρα πολλές χώρες από πολύ παλιά. Γιατί χρειάζονταν μυστικές συζητήσεις, για μια

συνέχεια στη σελ. 14

των καιρών. Η εξέγερση σκάβει βαθιά μέσα του και φέρνει στο φως διάφορα συναισθήματα που συνειδητοποιεί ότι τού λείπουν: «*Τις εξαίσιες ανοιξιάτικες βραδιές μπορεί κανείς να δει στους οχυρωμένους δρόμους της πόλης, να περπατούνε πιασμένοι από το χέρι γυναίκες πανέμορφες με τους συντρόφους τους. Το θέαμα αυτό με κάνει να νοιώθω περίεργα*».

Στις 5 Μαΐου τα Πρωσικά στρατεύματα μπήκαν στην πόλη της Δρέσδης. Το τουφεκίδι πύκνωσε και πολλά οδοφράγματα καταστράφηκαν. Ο Βάγκνερ βρήκε καταφύγιο στην κορυφή ενός καμπαναριού· από εκεί ψηλά μπορούσε να δει το μέγεθος του θανάτου, οι δρόμοι της πόλης ήταν βαμμένοι με αίμα. Το ξημέρωμα ο Μπακούνιν, σαν άλλος καλλιτέχνης, ανέβασε το κύκνειο πύρινο έργο του στην όπερα της Δρέσδης. Η όπερα παραδόθηκε στις φλόγες, σε λίγες ώρες θα έχει απομείνει μόνο το κουφάρι της. Με την είσοδο των Πρώσσων στρατιωτών στην πόλη, η εξέγερση περνάει στην τελευταία της τραγική φάση. Οι μάχες είχαν επεκταθεί σε κάθε γωνία, σε κάθε γειτονιά, κάνοντας την πόλη απροσπέλαστη. Η τελευταία φορά που ο Βάγκνερ είδε τον Μπακούνιν ήταν σε ένα δρόμο όπου ετοίμαζε ένα σχέδιο για την ανατίναξη μιας πολυκατοικίας την οποία είχαν για ορμητήριο οι Πρώσσοι στρατιώτες. Λίγο αργότερα ο Μπακούνιν συνελήφθη από τις αρχές. Η εξέγερση διαλύθηκε με βαρύ φόρο αίματος, βασανισμών και φυλακίσεων, ο Βάγκνερ επικηρύχτηκε για την ενεργό του δράση και διέφυγε στην Ελβετία.

Λίγα χρόνια μετά, επηρεασμένος από την εξέγερση της Δρέσδης ο Βάγκνερ εκδίδει το δοκίμιο «Τέχνη και Επανάσταση». Σε αυτή την μελέτη ο καλλιτέχνης αναπτύσει την ιδέα ότι η τέχνη οφείλει να απέχει από τους σκοπούς του καπιταλιστικού συστήματος και την κερδοσκοπία. Μέσα από αυτά τα γραπτά, αλλά και το έργο του, ο καλλιτέχνης βλέπει όλες τις τέχνες ως μια. Ο ίδιος άλλωστε ήταν μουσικός, έφτιαχνε τους ρόλους και το σενάριο κάθε έργου, και είχε την αισθητική εποπτεία για τα σκηνικά και τα κοστούμια.

Ελευθερόκοκκος

συνέχεια από τη σελ. 13

τέτοια απόφαση; Ορισμένοι επισημαίνουν ότι οι ΗΠΑ, θέλοντας να ξεπεράσουν το σκόπελο των αναδυόμενων σημαντικών παικτών όπως Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Βραζιλία που συναποφασίζουν στα πλαίσια του ΠΟΕ, αποφάσισαν να προβούν σε νέους μηχανισμούς εμπορικής διαχείρισης, όπως τα ΤΤΡ, CETA κλπ. Να τονιστεί ότι η (πρώην ΕΟΚ και νυν) ΕΕ έχει θεσμοθετήσει το Γενικό Σύστημα Προτιμήσεων (Generalised System of Preferences-GSP), από το 1971, το οποίο στην ουσία αποτελεί μια μονομερή, από την πλευρά της ΕΕ, προτιμησιακή πρόσβαση (με μειωμένους ή μηδενικούς δασμούς) στην αγορά της για μια σειρά προϊόντων προερχόμενων από τις αναπτυσσόμενες χώρες. Επίσης, το Μάρτιο του 2001, η ΕΕ εγκαινίασε την πρωτοβουλία «Όλα εκτός από όπλα» με την οποία άνοιξε την αγορά της για όλα τα αγαθά (εκτός από όπλα) προερχόμενα από 49 «λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες», τα οποία εισάγονται χωρίς κανέναν φόρο πλέον στις χώρες της ΕΕ. Η απελευθέρωση του εμπορίου και

η μείωση του προστατευτισμού έχει ήδη επιτευχθεί από την πλευρά της ΕΕ σε μεγάλο βαθμό, καθώς η πλειοψηφία των εισαγωγών της είτε είναι αφορολόγητες είτε υποβάλλονται σε μειωμένους δασμούς, με το καθεστώς του Γενικού Συστήματος Προτιμήσεων (GSP). Συνεπώς η TTIP είναι για την ΕΕ κάτι πολύ διαφοροποιημένο από μια διατλαντική μη δασμολογική συμφωνία.

Ας δούμε, όμως, ποιες είναι οι συνέπειες μιας άλλης μεγάλης συμφωνίας, για την περίοδο που υπογράφηκε, την NAFTA, μεταξύ ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικό. Τότε, οι υπο-

βοείου κρέατος στις ΗΠΑ, από το Μεξικό και το Καναδά, αυξήθηκαν κατακόρυφα, ωθώντας στη χρεοκοπία χιλιάδες μικρομεσαίους αμερικανούς κτηνοτρόφους.

Παρατηρείται, λοιπόν, ότι οι ΗΠΑ έχουν την εμπειρία μιας παρόμοιας συμφωνίας με την TTIP, όπου εκμεταλλεύτηκαν τις χαμηλές προδιαγραφές ασφαλείας για τα τρόφιμα που διέθετε το Μεξικό και τώρα διαθέτουν οι ίδιες. Τότε ωφελούνταν από την εισαγωγή, τώρα από την εξαγωγή χαμηλής στάθμης προδιαγραφών. Μετασχηματίστηκε και προσπαθεί να προωθήσει αυτόν τον μετασχηματισμό παγκόσμια. Βεβαίως δεν ήταν μόνον οι αμερικανοί εργαζόμενοι που υπέστησαν τις καταστροφικές συνέπειες από τη NAFTA. Η «απελευθέρωση» των εξαγωγών είχε ως συνέπεια να πλημμυρίσει το Μεξικό από φθηνό αμερικάνικο καλαμπόκι, που αποτελεί τη βάση της διατροφής του πληθυσμού και οδήγησε σε αποσταθεροποίηση της αγροτικής οικονομίας της χώρας. Εκατομμύρια αγρότες υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν τις καλλιέργειες τους για να γίνουν εργάτες γης με πολύ μικρότερο εισόδημα ή να αναζητήσουν την «τύχη» τους, στις ΗΠΑ.

Αυτές οι παρεμβάσεις στις τοπικές οικονομίες ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για τις επισιτιστικές κρίσεις που ξεσπούν κατά διαστήματα σε διάφορες περιοχές του πλανήτη. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1997 η Ινδία αναγκάστηκε από την Παγκόσμια Τράπεζα και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου να σταματήσει μια σειρά από εσωτερικά επισιτιστικά της προγράμματα, για λόγους «προστασίας του ανταγωνισμού» και την εξάπλωση της «ελεύθερης αγοράς». Ο σκληρός πυρήνας της έννοιας της ανάπτυξης έχει να κάνει πάντα με το δυτικό σύστημα αξιών και τη διαμόρφωση ενός παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που οι θεσμοί διακυβέρνησής του οδηγούν νομοτελειακά σε γιγαντιαία κέντρα εξουσίας.

Σε ένα, λοιπόν, οικονομικά και πολιτικά επίσης, παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, που οι οικονομικές συμφωνίες μεταξύ των κρατών τοποθετούνται στο πλαίσιο του «ελεύθερου εμπορίου», είναι δεδομένη η διαρκής ισχυροποίηση των μεγάλων εταιριών και η φτωχοποίηση ολοένα και μεγαλύτερου αριθμού ανθρώπων. Βρισκόμαστε στη φάση την οικονομικής ομογενοποίησης και οι ήδη εφαρμοσμένες διεθνείς εμπορικές συμφωνίες έχουν δείξει τα αποτελέσματα. Η NAFTA, μετά από είκοσι χρόνια εφαρμογής, εξάγει ασφαλή συμπεράσματα και για τις υπόλοιπες διαφαινόμενες συμφωνίες. Όσο τα αδύναμα κράτη συμμετέχουν σε συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου» τόσο τα εμπορικά ελλείμματα αυξάνονται με ταυτόχρο-

Όποιος είναι έτοιμος να ανταλλάξει
την ουσιαστική ελευθερία
με λίγη προσωρινή ασφάλεια,
δεν αξίζει ούτε την ασφάλεια,
ούτε την ελευθερία

Βενιαμίν Φραγκλίνο,
ένας εκ των «ιδρυτικών πατέρων» των ΗΠΑ

Πρόσφατα, ανακοινώθηκε η υποχρεωτική χρήση ηλεκτρονικού χρήματος για πάσης φύσεως αγορές και δοσοληψίες, αρχής γενομένης από το 2016.

Το νομοσχέδιο δεν αποτελεί έκπληξη, καθώς ήδη το Μάιο ο Βαρουφάκης αποκάλυπτε (ευθαρσώς!) πως κατά τη διάρκεια των «διαπραγματεύσεων» είχε προσφέρει στους Ευρωπαίους τη θέσπιση υποχρεωτικών ηλεκτρονικών συναλλαγών στην Ελλάδα ως ένα από τα ανταλλάγματα για τη διαγραφή χρέους. Και εάν ο ίδιος βρίσκεται προς το παρόν στο περιθώριο (όχι για πολύ απ' ότι καταλαβαίνουμε) οι «ιδέες» που εξέφρασε υλοποιούνται από την κλαίουσα και ανανήψασα αριστερή κυβέρνηση. Απλούστατα γιατί δεν είναι δικές του «ιδέες», αλλά στρατηγικός στόχος της παγκόσμιας ελίτ, στα πλαίσια της λεγόμενης οικονομικής διακυβέρνησης.

Το σχέδιο προωθείται υπό τη γνωστή επιχειρηματολογία σχετικά με την «πάταξη της φοροδιαφυγής», την πάταξη του «μαύρου χρήματος» και των οικονομικών δοσοληψιών πάσης φύσεως εγκληματικών οργανώσεων. Και όλως τυχαίως πραγματώνεται μέσα σ' ένα καθεστώς επιβεβλημένων κεφαλαιακών ελέγχων που εκ των πραγμάτων περιορίζουν τη δυνατότητα συναλλαγών με τη χρήση απτού χρήματος. Ελλείψει ρευστού στα χέρια των αγοραστών, το εμπόριο εξωθείται στη χρήση του ηλεκτρονικού χρήματος δια μέσω των καρτών και των μηχανημάτων POS, των οποίων η ποσότητα αυξάνεται διαρκώς. Είναι βάσιμο, λοιπόν, να θεωρήσουμε πως η επιβολή των κεφαλαιακών ελέγχων είχε ως έναν από τους ανομολόγητους στόχους της και την εμπέδωση του ηλεκτρονικού χρήματος σε έναν κοινωνικό χώρο όπου η χρήση του ήταν εξαιρετικά περιορισμένη

ρή, από την πλευρά της ΕΕ, προτιμησιακή πρόσβαση (με μειωμένους ή μηδενικούς δασμούς) στην αγορά της για μια σειρά προϊόντων προερχόμενων από τις αναπτυσσόμενες χώρες. Επίσης, το Μάρτιο του 2001, η ΕΕ εγκαινίασε την πρωτοβουλία «Όλα εκτός από όπλα» με την οποία άνοιξε την αγορά της για όλα τα αγαθά (εκτός από όπλα) προερχόμενα από 49 «λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες», τα οποία εισάγονται χωρίς κανέναν φόρο πλέον στις χώρες της ΕΕ. Η απελευθέρωση του εμπορίου και

η μείωση του προστατευτισμού έχει ήδη επιτευχθεί από την πλευρά της ΕΕ σε μεγάλο βαθμό, καθώς η πλειοψηφία των εισαγωγών της είτε είναι αφορολόγητες είτε υποβάλλονται σε μειωμένους δασμούς, με το καθεστώς του Γενικού Συστήματος Προτιμήσεων (GSP). Συνεπώς η TTIP είναι για την ΕΕ κάτι πολύ διαφοροποιημένο από μια διατλαντική μη δασμολογική συμφωνία.

Ας δούμε, όμως, ποιες είναι οι συνέπειες μιας άλλης μεγάλης συμφωνίας, για την περίοδο που υπογράφηκε, της NAFTA, μεταξύ ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικό. Τότε, οι υποστηρικτές της, θιασώτες του «ελεύθερου εμπορίου» μιλούσαν για μια συμφωνία που θα οδηγούσε στην άνοδο του εμπορίου, την τόνωση της ανάπτυξης, τη δημιουργία χιλιάδων θέσεων εργασίας και τη μείωση της παράνομης μετανάστευσης. Ο αμερικάνικος τύπος εξέφραζε το θαυμασμό του για μια «σειρά νέων ευκαιριών και οφελών, που προσφέρει η NAFTA», «με την ιδέα της ωφέλειας για τους καταναλωτές από τη μείωση των τιμών σε ένα ευρύ φάσμα προϊόντων», και «τη δημιουργία πολύ περισσότερων θέσεων εργασίας απ' αυτές που θα καταστρέψει». Μέχρι τότε, οι εμπορικές συμφωνίες είχαν ως αντικείμενο τη μείωση των τελωνειακών εμποδίων (φόροι, δασμοί) και την αύξηση των ποσοστώσεων εισαγωγής. Με τη NAFTA, όμως, άλλαζαν τα δεδομένα, τερματιζόταν κάθε εμπόδιο στην «ελεύθερη» διακίνηση των εμπορευμάτων, ενώ σχηματιζόταν ένα πλαίσιο που έδινε τη δυνατότητα να παρακάμπτονται οι εθνικές πολιτικές σχετικά με τις αμοιβές, την ασφάλιση και τα εργασιακά δικαιώματα. Η απελευθέρωση της κίνησης κεφαλαίων,

μετασχηματισμό παγκόσμια. Βεβαίως δεν ήταν μόνον οι αμερικανοί εργαζόμενοι που υπέστησαν τις καταστροφικές συνέπειες από τη NAFTA. Η «απελευθέρωση» των εξαγωγών είχε ως συνέπεια να πλημμυρίσει το Μεξικό από φθηνό αμερικάνικο καλαμπόκι, που αποτελεί τη βάση της διατροφής του πληθυσμού και οδήγησε σε αποσταθεροποίηση της αγροτικής οικονομίας της χώρας. Εκατομμύρια αγρότες υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν τις καλλιέργειες τους για να γίνουν εργάτες γης με πολύ μικρότερο εισόδημα ή να αναζητήσουν την «τύχη» τους, στις ΗΠΑ.

Αυτές οι παρεμβάσεις στις τοπικές οικονομίες ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για τις επισιτιστικές κρίσεις που ξεσπούν κατά διαστήματα σε διάφορες περιοχές του πλανήτη. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1997 η Ινδία αναγκάστηκε από την Παγκόσμια Τράπεζα και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου να σταματήσει μια σειρά από εσωτερικά επισιτιστικά της προγράμματα, για λόγους «προστασίας του ανταγωνισμού» και την εξάπλωση της «ελεύθερης αγοράς». Ο σκληρός πυρήνας της έννοιας της ανάπτυξης έχει να κάνει πάντα με το δυτικό σύστημα αξιών και τη διαμόρφωση ενός παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που οι θεσμοί διακυβέρνησής του οδηγούν νομοτελειακά σε γιγαντιαία κέντρα εξουσίας.

Σε ένα, λοιπόν, οικονομικά και πολιτικά επίσης, παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, που οι οικονομικές συμφωνίες μεταξύ των κρατών τοποθετούνται στο πλαίσιο του «ελεύθερου εμπορίου», είναι δεδομένη η διαρκής ισχυροποίηση των μεγάλων εταιριών και η φτωχοποίηση ολοένα και μεγαλύτερου αριθμού ανθρώπων. Βρισκόμαστε στη φάση την οικονομικής ομογενοποίησης και οι ήδη εφαρμοσμένες διεθνείς εμπορικές συμφωνίες έχουν δείξει τα αποτελέσματα. Η NAFTA, μετά από είκοσι χρόνια εφαρμογής, εξάγει ασφαλή συμπεράσματα και για τις υπόλοιπες διαφαινόμενες συμφωνίες. Όσο τα αδύναμα κράτη συμμετέχουν σε συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου» τόσο τα εμπορικά ελλείμματα αυξάνονται με ταυτόχρονη αύξηση της εξάρτησης από τους δανειστές και ισχυρούς. Η μη χρήση απόλυτων ή συγκριτικών παραγωγικών πλεονεκτημάτων οδηγεί σε αδιέξοδα, αφού η ακολουθία «δυτικών» και σύγχρονων καταναλωτικών προτύπων και μοντέλων επ' ουδενί ευνοούν χώρες που δεν είναι έντονα βιομηχανοποιημένες σε πολλαπλά επίπεδα. Η δημιουργία αυτού του φαύλου κύκλου, με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί στην εξαθλίωση, αφού επιβάλλεται η απόκτηση και η χρήση αγαθών, ξένων στη μέχρι τότε καταναλωτικά δομημένη κατάσταση. Εάν για παράδειγμα, σε μια αγροτική κοινωνία σε σύντομο χρονικό διάστημα γίνει μετασχηματισμός των κοινωνικών προτύπων στη βάση των επιταγών των κυρίαρχων, που σημαίνει αγορά και κατανάλωση προϊόντων που κατασκευάζονται από τους ισχυρούς, είναι δεδομένο το διαρκές εμπορικό έλλειμμα.

Αυτή η φαυλότητα δεν λύνεται με τίποτα λιγότερο από τη καταστροφή του κράτους και κάθε τι εξουσιαστικού. Μια καταστροφή που δεν θα γίνει από μόνη της, αλλά και που ταυτόχρονα θα δημιουργήσει λιτές και

ση ηλεκτρονικού χρήματος για πάσης φύσεως αγορές και δοσοληψίες, αρχής γενομένης από το 2016.

Το νομοσχέδιο δεν αποτελεί έκπληξη, καθώς ήδη το Μάιο ο Βαρουφάκης αποκάλυπτε (ευθαρσώς!) πως κατά τη διάρκεια των «διαπραγματεύσεων» είχε προσφέρει στους Ευρωπαίους τη θέσπιση υποχρεωτικών ηλεκτρονικών συναλλαγών στην Ελλάδα ως ένα από τα ανταλλάγματα για τη διαγραφή χρέους. Και εάν ο ίδιος βρίσκεται προς το παρόν στο περιθώριο (όχι για πολύ απ' ότι καταλαβαίνουμε) οι «ιδέες» που εξέφρασε υλοποιούνται από την κλαίουσα και ανανήψασα αριστερή κυβέρνηση. Απλούστατα γιατί δεν είναι δικές του «ιδέες», αλλά στρατηγικός στόχος της παγκόσμιας ελίτ, στα πλαίσια της λεγόμενης οικονομικής διακυβέρνησης.

Το σχέδιο προωθείται υπό τη γνωστή επιχειρηματολογία σχετικά με την «πάταξη της φοροδιαφυγής», την πάταξη του «μαύρου χρήματος» και των οικονομικών δοσοληψιών πάσης φύσεως εγκληματικών οργανώσεων. Και όλως τυχαίως πραγματώνεται μέσα σ' ένα καθεστώς επιβεβλημένων κεφαλαιακών ελέγχων που εκ των πραγμάτων περιορίζουν τη δυνατότητα συναλλαγών με τη χρήση απτού χρήματος. Ελλείψει ρευστού στα χέρια των αγοραστών, το εμπόριο εξωθείται στη χρήση του ηλεκτρονικού χρήματος δια μέσω των καρτών και των μηχανημάτων POS, των οποίων η ποσότητα αυξάνεται διαρκώς. Είναι βάσιμο, λοιπόν, να θεωρήσουμε πως η επιβολή των κεφαλαιακών ελέγχων είχε ως έναν από τους ανομολόγητους στόχους της και την εμπέδωση του ηλεκτρονικού χρήματος σε έναν κοινωνικό χώρο όπου η χρήση του ήταν εξαιρετικά περιορισμένη στην καθημερινότητα των ανθρώπων, σε σχέση πάντα με άλλα κράτη της βορειοδυτικής Ευρώπης. Είναι σύνηθες σε κράτη όπως η Ολλανδία ή η Σουηδία το να πληρώνεις ένα πακέτο τσιγάρα ή ακόμη και τσίχλες με τη χρήση της τραπεζικής κάρτας. Είναι πολύ «μπροστά» τα πράγματα εκεί. Στην Ελλάδα, όμως, αλλά και ευρύτερα στον Ευρωπαϊκό νότο τέτοια νοοτροπία δεν υπάρχει. Στην Ιταλία, για παράδειγμα, υπολογίζεται πως 7,5 εκατομμύρια κόσμου δεν έχει καν τραπεζικούς λογαριασμούς και αρνείται ακόμη και να τους αποκτήσει. Είναι σαφές, πως «οικονομική διακυβέρνηση» δεν γίνεται σ' αυτές τις συνθήκες και πως η κατάλληλη νοοτροπία θα πρέπει να επιβληθεί βιαίως και μέσα σε καθεστώς δήθεν «εκτάκτου ανάγκης».

Το ζήτημα δεν περιορίζεται μόνο στον Ελλαδικό χώρο. Αποτελεί παγκόσμια «τάση» η οποία έχει επιταθεί καθ' όλο το τρέχον έτος. Σαν πρώ-

η μείωση του προστατευτισμού έχει ήδη επιτευχθεί από την πλευρά της ΕΕ σε μεγάλο βαθμό, καθώς η πλειοψηφία των εισαγωγών της είτε είναι αφορολόγητες είτε υποβάλλονται σε μειωμένους δασμούς, με το καθεστώς του Γενικού Συστήματος Προτιμήσεων (GSP). Συνεπώς η TTIP είναι για την ΕΕ κάτι πολύ διαφοροποιημένο από μια διατλαντική μη δασμολογική συμφωνία.

Ας δούμε, όμως, ποιες είναι οι συνέπειες μιας άλλης μεγάλης συμφωνίας, για την περίοδο που υπογράφηκε, της NAFTA, μεταξύ ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικό. Τότε, οι υποστηρικτές της, θιασώτες του «ελεύθερου εμπορίου» μιλούσαν για μια συμφωνία που θα οδηγούσε στην άνοδο του εμπορίου, την τόνωση της ανάπτυξης, τη δημιουργία χιλιάδων θέσεων εργασίας και τη μείωση της παράνομης μετανάστευσης. Ο αμερικάνικος τύπος εξέφραζε το θαυμασμό του για μια «σειρά νέων ευκαιριών και οφελών, που προσφέρει η NAFTA», «με την ιδέα της ωφέλειας για τους καταναλωτές από τη μείωση των τιμών σε ένα ευρύ φάσμα προϊόντων», και «τη δημιουργία πολύ περισσότερων θέσεων εργασίας απ' αυτές που θα καταστρέψει». Μέχρι τότε, οι εμπορικές συμφωνίες είχαν ως αντικείμενο τη μείωση των τελωνειακών εμποδίων (φόροι, δασμοί) και την αύξηση των ποσοστώσεων εισαγωγής. Με τη NAFTA, όμως, άλλαζαν τα δεδομένα, τερματιζόταν κάθε εμπόδιο στην «ελεύθερη» διακίνηση των εμπορευμάτων, ενώ σχηματιζόταν ένα πλαίσιο που έδινε τη δυνατότητα να παρακάμπτονται οι εθνικές πολιτικές σχετικά με τις αμοιβές, την ασφάλιση και τα εργασιακά δικαιώματα. Η απελευθέρωση της κίνησης κεφαλαίων, εμπορευμάτων, εργατικού δυναμικού και υπηρεσιών, είχε ως συνέπεια την μαζική μετεγκατάσταση βιομηχανιών στο Μεξικό, όπου έβρισκαν φθηνότερα εργατικά χέρια, αμερικάνικες και καναδικές εταιρίες. Ιδιαίτερα μεγάλος ήταν ο αριθμός των βιομηχανιών παραγωγής τροφίμων που εγκατέλειψαν τις ΗΠΑ και εγκαταστάθηκαν στο Μεξικό, όχι μόνο για λόγους εργατικού κόστους, αλλά και εξαιτίας των μειωμένων προδιαγραφών ασφαλείας των προϊόντων που ίσχυαν στο Μεξικό σε σχέση με τις ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1994 μόνο μια μεξικάνικη εταιρία παραγωγής βοείου κρέατος είχε δικαίωμα εξαγωγής στις ΗΠΑ. Είκοσι χρόνια μετά οι εισαγωγές «προστασίας του ανταγωνισμού» και την επέκταση της «ελεύθερης αγοράς». Ο σκληρός πυρήνας της έννοιας της ανάπτυξης έχει να κάνει πάντα με το δυτικό σύστημα αξιών και τη διαμόρφωση ενός παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που οι θεσμοί διακυβέρνησής του οδηγούν νομοτελειακά σε γιγαντιαία κέντρα εξουσίας.

Σε ένα, λοιπόν, οικονομικά και πολιτικά επίσης, παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, που οι οικονομικές συμφωνίες μεταξύ των κρατών τοποθετούνται στο πλαίσιο του «ελεύθερου εμπορίου», είναι δεδομένη η διαρκής ισχυροποίηση των μεγάλων εταιριών και η φτωχοποίηση ολοένα και μεγαλύτερου αριθμού ανθρώπων. Βρισκόμαστε στη φάση την οικονομικής ομογενοποίησης και οι ήδη εφαρμοσμένες διεθνείς εμπορικές συμφωνίες έχουν δείξει τα αποτελέσματα. Η NAFTA, μετά από είκοσι χρόνια εφαρμογής, εξάγει ασφαλή συμπεράσματα και για τις υπόλοιπες διαφαινόμενες συμφωνίες. Όσο τα αδύναμα κράτη συμμετέχουν σε συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου» τόσο τα εμπορικά ελλείμματα αυξάνονται με ταυτόχρονη αύξηση της εξάρτησης από τους δανειστές και ισχυρούς. Η μη χρήση απόλυτων ή συγκριτικών παραγωγικών πλεονεκτημάτων οδηγεί σε αδιέξοδα, αφού η ακολουθία «δυτικών» και σύγχρονων καταναλωτικών προτύπων και μοντέλων επ' ουδενί ευνοούν χώρες που δεν είναι έντονα βιομηχανοποιημένες σε πολλαπλά επίπεδα. Η δημιουργία αυτού του φαύλου κύκλου, με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί στην εξαθλίωση, αφού επιβάλλεται η απόκτηση και η χρήση αγαθών, ξένων στη μέχρι τότε καταναλωτικά δομημένη κατάσταση. Εάν για παράδειγμα, σε μια αγροτική κοινωνία σε σύντομο χρονικό διάστημα γίνει μετασχηματισμός των κοινωνικών προτύπων στη βάση των επιταγών των κυρίαρχων, που σημαίνει αγορά και κατανάλωση προϊόντων που κατασκευάζονται από τους ισχυρούς, είναι δεδομένο το διαρκές εμπορικό έλλειμμα.

Αυτή η φαυλότητα δεν λύνεται με τίποτα λιγότερο από τη καταστροφή του κράτους και κάθε τι εξουσιαστικού. Μια καταστροφή που δεν θα γίνει από μόνη της, αλλά και που ταυτόχρονα θα δημιουργήσει λιτές και απλές διατροφικές και ενεργειακές συνήθειες, όσες και οι ανάγκες που έχουμε ως είδος.

Όσο, όμως, ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων είναι ποτισμένος με την κυρίαρχη ιδεολογία, τόσο ο δρόμος που χρειάζεται να διανυθεί είναι μακρύς και ανηφορικός... Είναι ανηφορικός γιατί θα χρειαστεί να γίνει κατανοητό και το ότι η φτωχοποίηση δεν μετράται μόνο με χρηματικές μονάδες που χάθηκαν, αλλά και με την ποιότητα αγαθών και αξιών που χάνονται και που οδηγούν το ανθρώπινο είδος από sapiens σε zombiens...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Το σχέδιο προωθείται υπό τη γνώστη επιχειρηματολογία σχετικά με την «πάταξη της φοροδιαφυγής», την πάταξη του «μαύρου χρήματος» και των οικονομικών δοσοληψιών πάσης φύσεως εγκληματικών οργανώσεων. Και όλως τυχαίως πραγματώνεται μέσα σ' ένα καθεστώς επιβεβλημένων κεφαλαιακών ελέγχων που εκ των πραγμάτων περιορίζουν τη δυνατότητα συναλλαγών με τη χρήση απτού χρήματος. Ελλείψει ρευστού στα χέρια των αγοραστών, το εμπόριο εξωθείται στη χρήση του ηλεκτρονικού χρήματος δια μέσω των καρτών και των μηχανημάτων POS, των οποίων η ποσότητα αυξάνεται διαρκώς. Είναι βάσιμο, λοιπόν, να θεωρήσουμε πως η επιβολή των κεφαλαιακών ελέγχων είχε ως έναν από τους ανομολόγητους στόχους της και την εμπέδωση του ηλεκτρονικού χρήματος σε έναν κοινωνικό χώρο όπου η χρήση του ήταν εξαιρετικά περιορισμένη στην καθημερινότητα των ανθρώπων, σε σχέση πάντα με άλλα κράτη της βορειοδυτικής Ευρώπης. Είναι σύνηθες σε κράτη όπως η Ολλανδία ή η Σουηδία το να πληρώνεις ένα πακέτο τσιγάρα ή ακόμη και τσίχλες με τη χρήση της τραπεζικής κάρτας. Είναι πολύ «μπροστά» τα πράγματα εκεί. Στην Ελλάδα, όμως, αλλά και ευρύτερα στον Ευρωπαϊκό νότο τέτοια νοοτροπία δεν υπάρχει. Στην Ιταλία, για παράδειγμα, υπολογίζεται πως 7,5 εκατομμύρια κόσμου δεν έχει καν τραπεζικούς λογαριασμούς και αρνείται ακόμη και να τους αποκτήσει. Είναι σαφές, πως «οικονομική διακυβέρνηση» δεν γίνεται σ' αυτές τις συνθήκες και πως η κατάλληλη νοοτροπία θα πρέπει να επιβληθεί βιαίως και μέσα σε καθεστώς δήθεν «εκτάκτου ανάγκης».

Το ζήτημα δεν περιορίζεται μόνο στον Ελλαδικό χώρο. Αποτελεί παγκόσμια «τάση» η οποία έχει επιταθεί καθ' όλο το τρέχον έτος. Σαν πρώτο βήμα, κράτη όπως η Ελλάδα, η Ιταλία, η Ρωσία, η Ισπανία, το Μεξικό, η Ουρουγουάη, η Γαλλία έχουν ήδη περιορίσει αρκετά το ποσό των συναλλαγών που επιτρέπεται να πραγματοποιούνται με μετρητά. Επί πλέον, με το πέρας της φετινής συνάντησης της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ τον περασμένο Ιούνιο (ελάχιστα πριν την επιβολή των κεφαλαιακών ελέγχων και τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος), είχε «διαρρεύσει» πως μία από τις αποφάσεις ήταν το τέλος του χρήματος στη φυσική του μορφή. Πρόκειται για παλαιό όνει-

ρο των απανταχού τραπεζιτών που πλέον βρίσκεται στην τελική ευθεία υλοποίησής του. Ο λόγος είναι απλός. Εάν εξαφανιστεί το απτό χρήμα και η παραμικρή συναλλαγή του καθενός πραγματοποιείται υποχρεωτικά μέσω τραπεζικού λογαριασμού άμεσα εποπτευόμενου από την κυβέρνηση, επέρχεται ο ολοκληρωτικός έλεγχος των πάντων αλλά και η δυνατότητα κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας (τοπικά και παγκόσμια) σε πραγματικό χρόνο με «επιστημονικές» μεθόδους. Κεντρικός οικονομικός σχεδιασμός, η έκταση του οποίου θυμίζει, διόλου τυχαία, καθεστώτα κομμουνιστικού - Σοβιετικού τύπου, όπου η απόπειρα ελέγχου του συνόλου των παραγωγικών δραστηριοτήτων υπό την καθοδήγηση του κράτους βρισκόταν στον πυρήνα της ιδεολογίας τους - για το «καλό» του συνόλου βεβαίως. Μόνο που πλέον οι «φωστήρες» του κόμματος αντικαθίστανται από τους «φωστήρες» των οικονομολόγων και των τεχνοκρατών τραπεζικών υπαλλήλων.

Ας παρατηρήσουμε, όμως, λίγο καλύτερα τη σχετική προπαγάνδα που αναπτύσσεται.

Τον περασμένο Μάιο ο Γερμανός οικονομολόγος Peter Bofinger, μέλος του Γερμανικού Συμβουλίου Σοφών της Οικονομίας, δήλωνε στο Spiegel ότι «***τα νομίσματα είναι ξεπερασμένα και το μόνο που κάνουν είναι να περιορίζουν τις δυνατότητες των κεντρικών τραπεζών***... *Με τις σημερινές τεχνικές δυνατότητες τα νομίσματα είναι στην πραγματικότητα ένας αναχρονισμός. Εάν καταργηθούν, η αγορά μαύρης εργασίας και η αγορά των ναρκωτικών θα εξαφανιστούν...* ***Επιπρόσθετα θα είναι ευκολότερο για τις κεντρικές τράπεζες να επιβάλλουν τη νομισματική πολιτική τους***...».

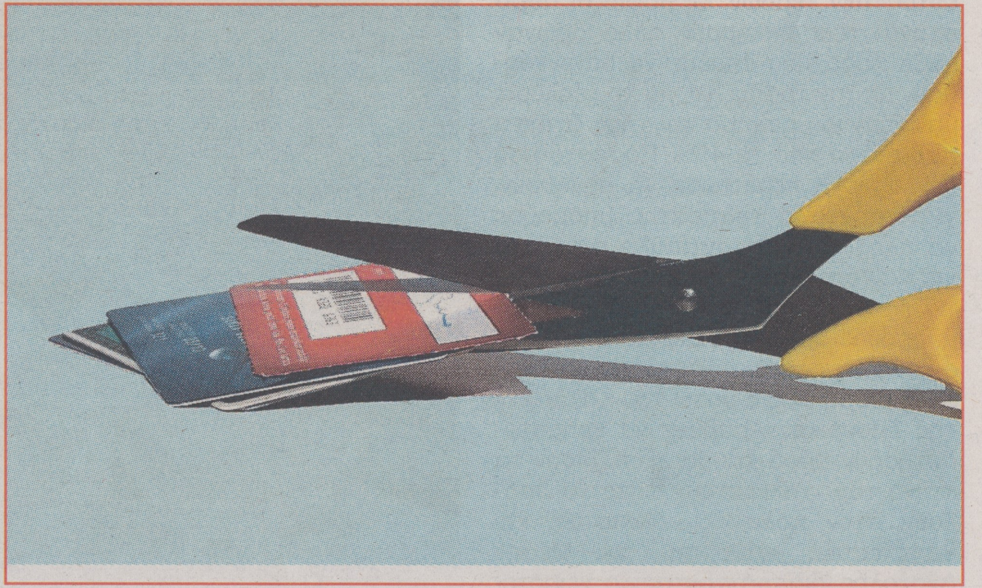
Ο Willem Buiter, επικεφαλής οικονο-

κών οργανισμών σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας (π.χ. Νιγηρία, Πακιστάν) στο να επεκταθεί η χρήση της κινητής τηλεφωνίας με κύριο στόχο τις ηλεκτρονικές πληρωμές. Οι λεγόμενες «αναπτυσσόμενες» χώρες δεν χρειάζεται να περάσουν και οι ίδιες τις «παιδικές ασθένειες» των ανεπτυγμένων χωρών. Θα πάνε κατευθείαν στο επιθυμητό μοντέλο, σε αντίθεση με τις «ανεπτυγμένες» χώρες οι οποίες θα το εισαγάγουν σιγά σιγά. Το ίδρυμα Gates έχει επενδύσει πολλά σε τηλεπικοινωνιακές εταιρείες που επεκτείνουν τη χρήση των ασύρματων επικοινωνιών και συνεργάζεται με την Παγκόσμια Τράπεζα στη «συλλογή οικονομικών δεδομένων» μεταξύ των φτωχών της Αφρικής. Εννοείται πως οι φτωχοί είναι «επικερδής πελατειακή βάση». Κατ' αρχήν είναι... περισσότεροι! Κατά δεύτερον οι περιοχές αυτές του πλανήτη έχουν υποστεί τόσο άγρια εκμετάλλευση, τόσο έχει διαβρωθεί ο κοινωνικός τους ιστός από τους αποικιακούς πολέμους, τις εμφύλιες διαμάχες (πάντα υποστηριζόμενες από τη Δύση), τις αρρώστιες και το λιμό, ώστε εάν τους δωθεί μια «ελπίδα» ανάνηψης ακολουθώντας απευθείας το τελικό επιθυμητό μοντέλο των ίδιων των θυτών τους, είναι βέβαιο πως θα το αγκαλιάσουν. Σε αντίθεση με τις λεγόμενες ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης όπου, λόγω διαφορετικής ιστορίας, υπάρχουν διαφορετικές αντιστάσεις, οπότε αυτές οι κοινωνίες θα πρέπει να εκβιαστούν ώστε να προσαρμοστούν, να περάσουν δηλαδή από μια αντίστοιχη διαδικασία διάβρωσης του κοινωνικού ιστού. Έτσι η παγκόσμια ελίτ για πρώτη φορά θέτει τον λεγόμενο «Τρίτο Κόσμο» πιο μπροστά από τον επίσης λεγόμενο «Πρώτο» ώστε να μπορεί να λειτουργεί ως παράδειγμα. Εκεί, θεωρούν πως οι κοινωνικοί πειραματισμοί

«Κρίση», ηλεκτρονικό χρήμα και παγκόσμια κυριαρχία

επιχειρηματολογίας. Συνοψίζονται στα εξής: 1) Έλεγχος και εξάλειψη εγκληματικών οργανώσεων (ναρκωτικά, όπλα, σωματεμπορία κλπ). 2) Εξάλειψη των «οικονομικών κρίσεων» εφ' όσον θα σταματήσει η φοροδιαφυγή και επιπλέον οι τράπεζες θα μπορούν να επιβάλλουν περισσότερο «ορθολογικές» πολιτικές. 3) Η εξάλειψη της φτώχειας σε υποβαθμισμένες περιοχές του πλανήτη. 4) Όλα τα παραπάνω συνοδεύονται από μια επίθεση στην αναγκαιότητα και την ύπαρξη της ιδιωτι-

κτήσει την κορυφή, δεν θα είχαν και λόγο να παράγουν και να εξαπολύουν οικονομικούς πολέμους κατά των κοινωνιών, άρα όντως οι λεγόμενες «οικονομικές κρίσεις» δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης (εκτός ίσως από περιπτώσεις «απειθαρχίας»...). Τυπικές τακτικές των κοινών κακοποιών του πεζοδρομίου: Ο τραπεζίτης πληρώνει έναν μπράβο για να τσακίσει τον ιδιοκτήτη ενός μικρομάγαζου που αρνείται να το πουλήσει. Μετά λέει στον ημιθανή ιδιοκτήτη πως μπορεί να τον προστατεύσει από τον

κότητας. Οι άνθρωποι κατά βάση είναι «κακοί» και μπορούν να δρουν κατά το συμφέρον τους εναντίον όλων των υπολοίπων επειδή έχουν τη δυνατότητα να κρύβονται και να δρουν στην αφάνεια. Εάν δεν θα μπορούν πλέον να κρύβονται, υπό την κυριαρχία ενός

μπράβο εάν του πουλήσει το μαγαζί του και πως φταίει ο ίδιος για την κατάστασή του εφ' όσον δεν το πούλησε ευθύς εξ αρχής. Να μην αποζημιωθεί και ο τραπεζίτης για τις «υπηρεσίες» του;

Ερχόμαστε τώρα στο θέμα των

των πάντων αλλά και η δυνατότητα κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας (τοπικά και παγκόσμια) σε πραγματικό χρόνο με «επιστημονικές» μεθόδους. Κεντρικός οικονομικός σχεδιασμός, η έκταση του οποίου θυμίζει, διόλου τυχαία, καθεστώτα κομμουνιστικού - Σοβιετικού τύπου, όπου η απόπειρα ελέγχου του συνόλου των παραγωγικών δραστηριοτήτων υπό την καθοδήγηση του κράτους βρισκόταν στον πυρήνα της ιδεολογίας τους - για το «καλό» του συνόλου βεβαίως. Μόνο που πλέον οι «φωστήρες» του κόμματος αντικαθίστανται από τους «φωστήρες» των οικονομολόγων και των τεχνοκρατών τραπεζικών υπαλλήλων.

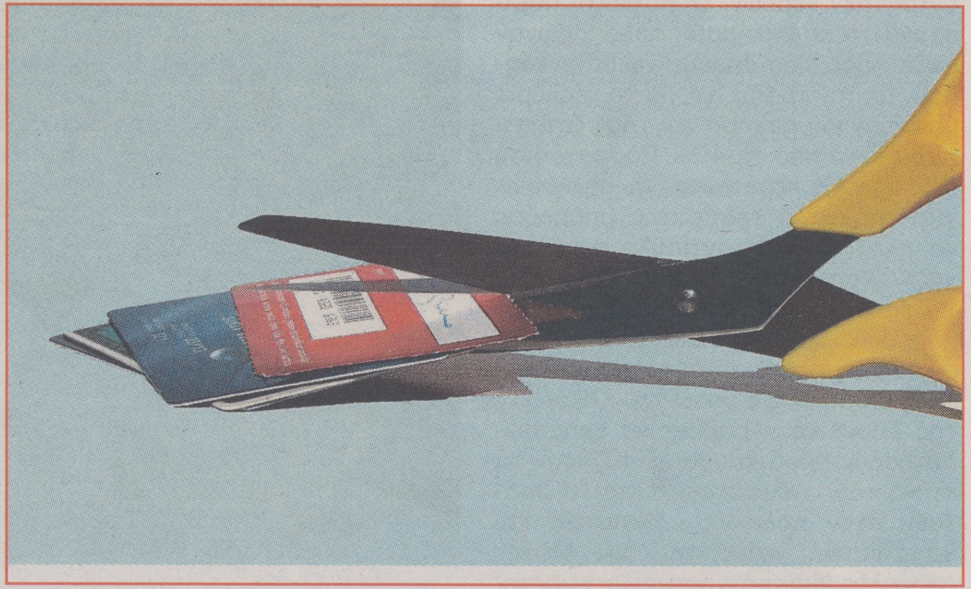
Ας παρατηρήσουμε, όμως, λίγο καλύτερα τη σχετική προπαγάνδα που αναπτύσσεται.

Τον περασμένο Μάιο ο Γερμανός οικονομολόγος Peter Bofinger, μέλος του Γερμανικού Συμβουλίου Σοφών της Οικονομίας, δήλωνε στο Spiegel ότι «***τα νομίσματα είναι ξεπερασμένα και το μόνο που κάνουν είναι να περιορίζουν τις δυνατότητες των κεντρικών τραπεζών***... *Με τις σημερινές τεχνικές δυνατότητες τα νομίσματα είναι στην πραγματικότητα ένας αναχρονισμός. Εάν καταργηθούν, η αγορά μαύρης εργασίας και η αγορά των ναρκωτικών θα εξαφανιστούν...* ***Επιπρόσθετα θα είναι ευκολότερο για τις κεντρικές τράπεζες να επιβάλλουν τη νομισματική πολιτική τους***...».

Ο Willem Buiter, επικεφαλής οικονομολόγος της Citigroup είπε πως «...*θα πρέπει να δούμε το κόστος που έχει η* ***ανωνυμία*** *του χρήματος στην κοινωνία. Παρ' όλο που δεν μπορεί να αποδειχθεί αυστηρά, το πιθανότερο είναι πως η παραοικονομία και οι εγκληματικές οργανώσεις είναι οι μεγαλύτεροι χρήστες του φυσικού νομίσματος*...».

Ο γνωστός «φιλάνθρωπος» και επί σειρά ετών πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου Bill Gates, δια μέσω του ιδρύματός του (Bill & Melinda Gates Foundation), δήλωσε ότι: «...Η τεχνολογία υπάρχει. Το μόνο ζήτημα είναι να την χρησιμοποιήσουμε ώστε όλοι να επωφεληθούμε από έναν κόσμο χωρίς έγκλημα και **χωρίς ανωνυμία**... Και επιθυμητό μοντέλο, σε αντίθεση με τις «ανεπτυγμένες» χώρες οι οποίες θα το εισαγάγουν σιγά σιγά. Το ίδρυμα Gates έχει επενδύσει πολλά σε τηλεπικοινωνιακές εταιρείες που επεκτείνουν την χρήση των ασύρματων επικοινωνιών και συνεργάζεται με την Παγκόσμια Τράπεζα στη «συλλογή οικονομικών δεδομένων» μεταξύ των φτωχών της Αφρικής. Εννοείται πως οι φτωχοί είναι «επικερδής πελατειακή βάση». Κατ' αρχήν είναι... περισσότεροι! Κατά δεύτερον οι περιοχές αυτές του πλανήτη έχουν υποστεί τόσο άγρια εκμετάλλευση, τόσο έχει διαβρωθεί ο κοινωνικός τους ιστός από τους αποικιακούς πολέμους, τις εμφύλιες διαμάχες (πάντα υποστηριζόμενες από τη Δύση), τις αρρώστιες και το λιμό, ώστε εάν τους δωθεί μια «ελπίδα» ανάνηψης ακολουθώντας απευθείας το τελικό επιθυμητό μοντέλο των ίδιων των θυτών τους, είναι βέβαιο πως θα το αγκαλιάσουν. Σε αντίθεση με τις λεγόμενες ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης όπου, λόγω διαφορετικής ιστορίας, υπάρχουν διαφορετικές αντιστάσεις, οπότε αυτές οι κοινωνίες θα πρέπει να εκβιαστούν ώστε να προσαρμοστούν, να περάσουν δηλαδή από μια αντίστοιχη διαδικασία διάβρωσης του κοινωνικού ιστού. Έτσι η παγκόσμια ελίτ για πρώτη φορά θέτει τον λεγόμενο «Τρίτο Κόσμο» πιο μπροστά από τον επίσης λεγόμενο «Πρώτο» ώστε να μπορεί να λειτουργεί ως παράδειγμα. Εκεί, θεωρούν πως οι κοινωνικοί πειραματισμοί τους μπορούν να έχουν πιο άμεση επιτυχία λόγω της πάγιας απελπισίας αυτών των περιοχών, απελπισίας, όμως για την οποία ευθύνονται άμεσα οι Gates και οι «φιλάνθρωποι» αυτού του κόσμου.

Ίσως, όμως, το πιο εντυπωσιακό παράδειγμα να αποτέλεσε ο Γάλλος υπουργός οικονομικών Michel Sapin, ο οποίος μετά τις δολοφονικές επιθέσεις στο Charlie Hebdo και στο Εβραϊκό παντοπωλείο στο Παρίσι, δήλωσε πως αυτό συνέβη, επειδή οι επιτιθέμενοι είχαν τη δυνατότητα να έχουν απτό χρήμα στα χέρια τους, ώστε να προμηθευτούν τον εξοπλισμό που ήταν αναγκαίος για την επίθεση. Εάν των «οικονομικών κρίσεων» εφ' όσον θα σταματήσει η φοροδιαφυγή και επιπλέον οι τράπεζες θα μπορούν να επιβάλλουν περισσότερο «ορθολογικές» πολιτικές. 3) Η εξάλειψη της φτώχειας σε υποβαθμισμένες περιοχές του πλανήτη. 4) Όλα τα παραπάνω συνοδεύονται από μια επίθεση στην αναγκαιότητα και την ύπαρξη της ιδιωτι-

κότητας. Οι άνθρωποι κατά βάση είναι «κακοί» και μπορούν να δρουν κατά το συμφέρον τους εναντίον όλων των υπολοίπων επειδή έχουν τη δυνατότητα να κρύβονται και να δρουν στην αφάνεια. Εάν δεν θα μπορούν πλέον να κρύβονται, υπό την κυριαρχία ενός άτεγκτου αλλά «πεφωτισμένου» ελέγχου, τότε επιτέλους ο κόσμος θα ηρεμήσει και θα ευημερήσει.

Όσον αφορά την εξάλειψη των «οικονομικών κρίσεων» οι τραπεζίτες λένε, μερικώς, την αλήθεια. Το σταθερό τους επιχείρημα, από το 2008 και δώθε, είναι πως εάν είχαν περισσότερες εξουσίες και θεσμικά «εργαλεία» στα χέρια τους οι κεντρικές τράπεζες, η «κρίση» θα είχε αποφευχθεί. Η πραγματικότητα είναι πως οι άρχοντες του χρήματος εξαπέλυσαν την οικονομική εκδοχή του «σοκ και δέους» στον πλανήτη ακριβώς ώστε να γίνει εκμεταλλεύσιμη με σκοπό να συγκεντρώσουν -**θεσμικά** πλέον, δηλαδή **κοινωνικώς**

κονομικές κρίσεις» δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης (εκτός ίσως από περιπτώσεις «απειθαρχίας»...). Τυπικές τακτικές των κοινών κακοποιών του πεζοδρομίου: Ο τραπεζίτης πληρώνει έναν μπράβο για να τσακίσει τον ιδιοκτήτη ενός μικρομάγαζου που αρνείται να το πουλήσει. Μετά λέει στον ημιθανή ιδιοκτήτη πως μπορεί να τον προστατεύσει από τον μπράβο εάν του πουλήσει το μαγαζί του και πως φταίει ο ίδιος για την κατάστασή του εφ' όσον δεν το πούλησε ευθύς εξ αρχής. Να μην αποζημιωθεί και ο τραπεζίτης για τις «υπηρεσίες» του;

Ερχόμαστε τώρα στο θέμα των «εγκληματικών οργανώσεων». Μπορούμε να διατηρούμε πολύ σοβαρές αμφιβολίες για το κατά πόσο θα εξαφανιστεί το ναρκοχρήμα ή γενικώς το λεγόμενο χρήμα-«προϊόν εγκλήματος», εφ' όσον δεν υπάρχει περίπτωση ξεπλύματος χρήματος τέτοιας προέλευσης, που να μην είναι μπλεγμένοι τραπεζίτες. Πέρα από το γενικότερο (και πολλαπλώς αποδεδειγμένο) γεγονός, πως αυτού του είδους οι ευγενείς δραστηριότητες κατά κύριο λόγο ανήκουν στα κράτη και τις μυστικές τους υπηρεσίες, ακόμα και για την περίπτωση συμμοριών μη άμεσα εποπτευόμενων από κάποιο κράτος, κάποια στιγμή θα απαιτηθεί το «άσπρισμα» του

λύτερα τη σχετική προπαγάνδα που αναπτύσσεται.

Τον περασμένο Μάιο ο Γερμανός οικονομολόγος Peter Bofinger, μέλος του Γερμανικού Συμβουλίου Σοφών της Οικονομίας, δήλωνε στο Spiegel ότι «***τα νομίσματα είναι ξεπερασμένα και το μόνο που κάνουν είναι να περιορίζουν τις δυνατότητες των κεντρικών τραπεζών***... *Με τις σημερινές τεχνικές δυνατότητες τα νομίσματα είναι στην πραγματικότητα ένας αναχρονισμός. Εάν καταργηθούν, η αγορά μαύρης εργασίας και η αγορά των ναρκωτικών θα εξαφανιστούν...* ***Επιπρόσθετα θα είναι ευκολότερο για τις κεντρικές τράπεζες να επιβάλλουν τη νομισματική πολιτική τους***...».

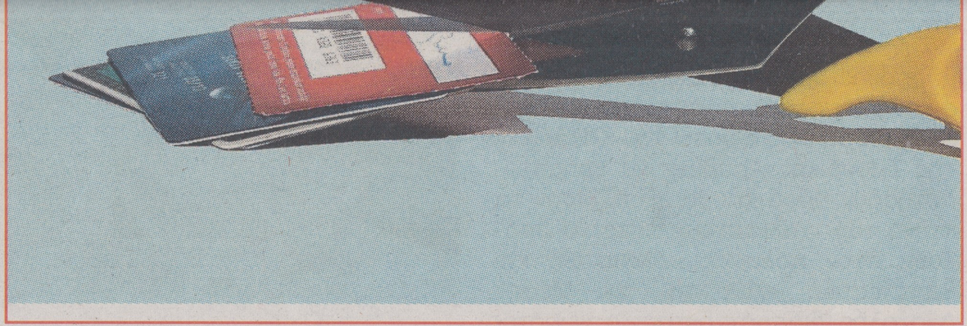
Ο Willem Buiter, επικεφαλής οικονομολόγος της Citigroup είπε πως «...*θα πρέπει να δούμε το κόστος που έχει η* ***ανωνυμία*** *του χρήματος στην κοινωνία. Παρ' όλο που δεν μπορεί να αποδειχθεί αυστηρά, το πιθανότερο είναι πως η παραοικονομία και οι εγκληματικές οργανώσεις είναι οι μεγαλύτεροι χρήστες του φυσικού νομίσματος*...».

Ο γνωστός «φιλάνθρωπος» και επί σειρά ετών πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου Bill Gates, δια μέσου του ιδρύματός του (Bill & Melinda Gates Foundation), δήλωσε ότι: «...Η τεχνολογία υπάρχει. Το μόνο ζήτημα είναι να την χρησιμοποιήσουμε ώστε όλοι να επωφεληθούμε από έναν κόσμο χωρίς έγκλημα και **χωρίς ανωνυμία**...». Και παρακάτω: «...*Επειδή υπάρχει ισχυρή ζήτηση τραπεζικών υπηρεσιών μεταξύ των φτωχών και επειδή οι φτωχοί στην πραγματικότητα είναι μια επικερδής πελατειακή βάση, επιχειρηματίες στις αναπτυσσόμενες χώρες κάνουν καταπληκτική δουλειά η οποία θα μεταλαμπαδευτεί και στις ανεπτυγμένες χώρες συν τω χρόνο*...». Αυτό στο οποίο αναφέρεται είναι η δράση ενός δικτύου μη κυβερνητικών οργανώσεων (NGOs), τραπεζών και τηλεπικοινωνια-

αρρώστιες και το λιμό, ώστε εάν τους δωθεί μια «ελπίδα» ανάνηψης ακολουθώντας απευθείας το τελικό επιθυμητό μοντέλο των ίδιων των θυτών τους, είναι βέβαιο πως θα το αγκαλιάσουν. Σε αντίθεση με τις λεγόμενες ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης όπου, λόγω διαφορετικής ιστορίας, υπάρχουν διαφορετικές αντιστάσεις, οπότε αυτές οι κοινωνίες θα πρέπει να εκβιαστούν ώστε να προσαρμοστούν, να περάσουν δηλαδή από μια αντίστοιχη διαδικασία διάβρωσης του κοινωνικού ιστού. Έτσι η παγκόσμια ελίτ για πρώτη φορά θέτει τον λεγόμενο «Τρίτο Κόσμο» πιο μπροστά από τον επίσης λεγόμενο «Πρώτο» ώστε να μπορεί να λειτουργεί ως παράδειγμα. Εκεί, θεωρούν πως οι κοινωνικοί πειραματισμοί τους μπορούν να έχουν πιο άμεση επιτυχία λόγω της πάγιας απελπισίας αυτών των περιοχών, απελπισίας, όμως για την οποία ευθύνονται άμεσα οι Gates και οι «φιλάνθρωποι» αυτού του κόσμου.

Ίσως, όμως, το πιο εντυπωσιακό παράδειγμα να αποτέλεσε ο Γάλλος υπουργός οικονομικών Michel Sapin, ο οποίος μετά τις δολοφονικές επιθέσεις στο Charlie Hebdo και στο Εβραϊκό παντοπωλείο στο Παρίσι, δήλωσε πως αυτό συνέβη, επειδή οι επιτιθέμενοι είχαν τη δυνατότητα να έχουν απτό χρήμα στα χέρια τους, ώστε να προμηθευτούν τον εξοπλισμό που ήταν αναγκαίος για την επίθεση. Εάν δηλαδή δεν υπήρχε φυσικό νόμισμα, δεν θα είχαν τη δυνατότητα οι δράστες να προμηθευτούν παράνομα τον οπλισμό τους, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί, επομένως δεν θα πραγματοποιούσαν την επίθεση. Λίγο αργότερα, το επιτρεπόμενο ποσό συναλλαγών σε μετρητά, μειώθηκε στη Γαλλία από 3.000 σε 1.000 ευρώ.

Τα παραδείγματα κάθε άλλο παρά εξαντλούνται εδώ, αλλά είναι, πιστεύουμε, ενδεικτικά της καθεστωτικής

κότητας. Οι άνθρωποι κατά βάση είναι «κακοί» και μπορούν να δρουν κατά το συμφέρον τους εναντίον όλων των υπολοίπων επειδή έχουν τη δυνατότητα να κρύβονται και να δρουν στην αφάνεια. Εάν δεν θα μπορούν πλέον να κρύβονται, υπό την κυριαρχία ενός άτεγκτου αλλά «πεφωτισμένου» ελέγχου, τότε επιτέλους ο κόσμος θα ηρεμήσει και θα ευημερήσει.

Όσον αφορά την εξάλειψη των «οικονομικών κρίσεων» οι τραπεζίτες λένε, μερικώς, την αλήθεια. Το σταθερό τους επιχείρημα, από το 2008 και δώθε, είναι πως εάν είχαν περισσότερες εξουσίες και θεσμικά «εργαλεία» στα χέρια τους οι κεντρικές τράπεζες, η «κρίση» θα είχε αποφευχθεί. Η πραγματικότητα είναι πως οι άρχοντες του χρήματος εξαπέλυσαν την οικονομική εκδοχή του «σοκ και δέους» στον πλανήτη ακριβώς ώστε να γίνει εκμεταλλεύσιμη με σκοπό να συγκεντρώσουν -**θεσμικά** πλέον, δηλαδή **κοινωνικώς αναγνωρίσιμα**- περισσότερες εξουσίες στα χέρια τους και να προωθήσουν την αυτοκρατορική δόμηση όλου του πλανήτη σύμφωνα με το μοντέλο που επεξεργάστηκαν οι δεξαμενές σκέψης τους εδώ και πολλές δεκαετίες. Μέρος του μοντέλου είναι και η υποχρεωτική επιβολή των ηλεκτρονικών συναλλαγών που δίνει απεριόριστες δυνατότητες ελέγχου στους ίδιους. Ασφαλώς, εάν όλα αυτά υπήρχαν από πριν, εάν, δηλαδή, είχαν ήδη κατα-

μπράβο εάν του πουλήσει το μαγαζί του και πως φταίει ο ίδιος για την κατάστασή του εφ' όσον δεν το πούλησε ευθύς εξ αρχής. Να μην αποζημιωθεί και ο τραπεζίτης για τις «υπηρεσίες» του;

Ερχόμαστε τώρα στο θέμα των «εγκληματικών οργανώσεων». Μπορούμε να διατηρούμε πολύ σοβαρές αμφιβολίες για το κατά πόσο θα εξαφανιστεί το ναρκοχρήμα ή γενικώς το λεγόμενο χρήμα-«προϊόν εγκλήματος», εφ' όσον δεν υπάρχει περίπτωση ξεπλύματος χρήματος τέτοιας προέλευσης, που να μην είναι μπλεγμένοι τραπεζίτες. Πέρα από το γενικότερο (και πολλαπλώς αποδεδειγμένο) γεγονός, πως αυτού του είδους οι ευγενείς δραστηριότητες κατά κύριο λόγο ανήκουν στα κράτη και τις μυστικές τους υπηρεσίες, ακόμα και για την περίπτωση συμμοριών μη άμεσα εποπτευόμενων από κάποιο κράτος, κάποια στιγμή θα απαιτηθεί το «άσπρισμα» του συγκεντρωμένου χρήματος και εκεί φυσικά παρεμβαίνουν οι τραπεζίτες με το ανάλογο αντίτιμο. Πρόσφατη είναι η περίπτωση της HSBC, της οποίας η φήμη «διεσύρθη» λόγω του συστηματικού ξεπλύματος ναρκοχρημάτων από τα καρτέλ ναρκωτικών του Μεξικό. Ευτυχώς υπάρχει και ο ενδοεξουσιαστικός ανταγωνισμός και μαθαίνουμε κάποια πράγματα. «Υπάρχουν και κάποιοι διεφθαρμένοι» θα έλεγε κάποιος, και όντως κάτι τέτοιο είπε και ο διευ-

θύνων σύμβουλος της HSBC. Να μην τους βάλουμε τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι εξαφανίζοντας το απτό χρήμα από την κυκλοφορία; Δεν πρόκειται περί «εξατομικευμένης» διαφθοράς. Η σχέση τραπεζών και πάσης φύσεως εγκληματιών ήταν ανέκαθεν πάγια. Η περισσότερο χαρακτηριστική και γνωστή περίπτωση είναι ίσως η εποχή της ποτοαπαγόρευσης στην Αμερική, όπου οι τράπεζες στην ουσία έλεγχαν όλο το λεγόμενο «οργανωμένο έγκλημα», μετατρέποντάς το σε έναν από τους πυλώνες της κοινωνικής και πολιτικής τους κυριαρχίας, σε συνεργασία πάντα με τις μυστικές υπηρεσίες. Οι μαφιόζοι σκοτώνονταν στους δρόμους και οι τραπεζίτες έδρεπαν τη μερίδα του λέοντος των κερδών. Οι μαφιόζοι παρίσταναν τους σκληρούς, αλλά ίδρωναν κάθε φορά που έπρεπε να συνεννοηθούν με τον τραπεζίτη για το ξέπλυμα, μην ξύπνησε άσχημα και τους ζητήσει παραπάνω από το 40%. Ποσοστό που δεν υπήρχε περίπτωση να αρνηθούν, γιατί πάντα ο τραπεζίτης μπορούσε να πληρώσει την αντίπαλη συμμορία για να τους βγάλει από τη μέση.

Συνεχίζοντας, αστειευόμενοι, θα μπορούσε άραγε η εξαφάνιση του φυσικού χρήματος να αποτρέψει τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, δια μέσω του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας, να χρηματοδοτήσουν αδρά και να εξοπλίσουν τα κτήνη του «χαλιφάτου» ώστε να προβούν στην πολιτική, πολιτιστική και θρησκευτική «κάθαρση» της Μέσης Ανατολής, διαπράττοντας τα χειρότερα των εγκλημάτων; Θα μπορούσε να τους αποτρέψει από το να συντηρούνται πουλώντας πετρέλαιο; Πουλώντας γυναίκες για σκλάβες; Συμμετέχοντας στη διακίνηση των προσφύγων - θυμάτων τους; Όχι βέβαια. Όλα αυτά είναι μέρος των αντικειμενικών στόχων αυ-

οργανώσεων φαντάζει τουλάχιστον αστεία. Ελίτ, που ανδρώθηκε επί τουλάχιστον έναν αιώνα -για να μην πάμε πιο πίσω- ακριβώς επειδή ήξερε το πως να κρύβεται, το πως να δρα δηλαδή στην αφάνεια και αποπροσανατολίζοντας τις προθέσεις της. Δυνατότητα που επιθυμεί να στερήσει από τον καθένα ξεχωριστά, εφ' όσον, τώρα που η ίδια βγαίνει (με θόρυβο) από την αφάνεια ώστε να την αντικρύσουν έκθαμβοι οι σκλάβοι, πρέπει να μπορεί να «βλέπει» ανεξαιρέτως τον καθένα ξεχωριστά. Εξ ού και ο πόλεμος κατά της ιδιωτικότητας.

Από τη στιγμή που αποφάσισαν να ελέγξουν τον κόσμο ενιαία σε παγκόσμια κλίμακα, πέρα από τα όρια των παραδοσιακών εθνών-κρατών, ο απλός έλεγχος των κρατών δεν επαρκούσε

τα το «bail in», δηλαδή η χρηματοδότησή τους μέσω της κατάσχεσης στην ουσία των τραπεζικών λογαριασμών. Και χωρίς να υπάρχει κανένας φόβος κάποιου «τραπεζικού πανικού» (bank run) δηλαδή να τρέξουν όλοι να αποσύρουν τα χρήματά τους και να τα βάλουν κάτω από το μαξιλάρι, εφ' όσον, φυσικό χρήμα δεν θα υφίσταται. Συνεχίζοντας, για παράδειγμα, οι καταναλωτές αποταμιεύουν και δεν ξοδεύουν; Επιβολή αρνητικών επιτοκίων στα αποθέματα ώστε να εξαναγκαστούν να τα ξοδέψουν πριν εξαφανιστούν. Ή, το αντίστροφο, ξοδεύουν πολύ «υπερθερμαίνοντας» την οικονομία; Αύξηση της φορολογίας στις συναλλαγές για να περιοριστούν. Κάθε εξατομικευμένη συναλλαγή μπορεί να φορολογηθεί ή να της αντιστοιχίζεται ένα αντίτιμο

παρατηρεί στενά τον εαυτό του και τις ατομικές του πράξεις και λειτουργίες (**που είναι και το πραγματικό πρόβλημα συνειδητότητας**), είναι βέβαιο πως το σύστημα θα γνωρίζει για τον καθένα, περισσότερα απ' όσα ο ίδιος θα γνωρίζει για τον ίδιο του τον εαυτό. Και το σύστημα έχει αποδείξει και αποδεικνύει διαρκώς τις «άσχημες» προθέσεις του... Τί πιθανότητες, όμως, έχει η συνειδητότητα απέναντι σε μια πανστρατιά ψευδεπίγραφων lifestyle; Η τεχνολογία έχει γίνει μέρος του lifestyle και είμαστε βέβαιοι πως οι συγκεκριμένες τεχνολογίες θα γίνουν πολύ «cool»...

Είναι γεγονός πως οι σύγχρονες γενιές εκπαιδεύονται στο να δίνουν μικρότερη σημασία στην ιδιωτικότητα. Η φράση «τα εν οίκω μη εν δήμω» αποτέλεσε νόμο για χιλιετηρίδες. Στην ουσία σηματοδοτούσε τον έλεγχο των ανθρώπων πάνω σε τί θέλουν να μοιραστούν, με ποιον και πότε. Κάποτε ένα άλμπουμ φωτογραφιών μπορούσε να είναι προσβάσιμο μόνο σε πολύ κοντινούς ανθρώπους, συγγενείς και φίλους, γιατί σηματοδοτούσε την αξία κάποιων στιγμών, άρα η έκθεσή του σε κάποιον σηματοδοτούσε και την αξία αυτού του κάποιου. Σήμερα ο καθένας «σηκώνει» την όποια προσωπική στιγμή στο facebook, διανθισμένη με σχόλια σε πραγματικό χρόνο για τα μάτια του οποιουδήποτε. Ούτε η στιγμή βιώνεται, εφ' όσον προέχει η «απαθανάτιση», και όλο το φιλοθεάμων κοινό αποκτά ισοδύναμη αξία. Ίσως γιατί κάπου εκεί θα είναι κρυμμένος ένας μελλοντικός εργοδότης που θα εκτιμήσει την εικόνα. Ίσως ο λευκός καβαλάρης... Ποιος ξέρει; Κυρίως, όμως, η έννοια της ιδιωτικότητας ελαστικοποιείται κι αυτό είναι το ζητούμενο. Γιατί να έχεις πρόβλημα μετά εάν κάποιος σε παρακολουθεί; Τι

οι τράπεζες στην ουσία έλεγχαν όλο το λεγόμενο «οργανωμένο έγκλημα», μετατρέποντάς το σε έναν από τους πυλώνες της κοινωνικής και πολιτικής τους κυριαρχίας, σε συνεργασία πάντα με τις μυστικές υπηρεσίες. Οι μαφιόζοι σκοτώνονταν στους δρόμους και οι τραπεζίτες έδρεπαν τη μερίδα του λέοντος των κερδών. Οι μαφιόζοι παρίσταναν τους σκληρούς, αλλά ίδρωναν κάθε φορά που έπρεπε να συνεννοηθούν με τον τραπεζίτη για το ξέπλυμα, μην ξύπνησε άσχημα και τους ζητήσει παραπάνω από το 40%. Ποσοστό που δεν υπήρχε περίπτωση να αρνηθούν, γιατί πάντα ο τραπεζίτης μπορούσε να πληρώσει την αντίπαλη συμμορία για να τους βγάλει από τη μέση.

Συνεχίζοντας, αστειευόμενοι, θα μπορούσε άραγε η εξαφάνιση του φυσικού χρήματος να αποτρέψει τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, δια μέσω του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας, να χρηματοδοτήσουν αδρά και να εξοπλίσουν τα κτήνη του «χαλιφάτου» ώστε να προβούν στην πολιτική, πολιτιστική και θρησκευτική «κάθαρση» της Μέσης Ανατολής, διαπράττοντας τα χειρότερα των εγκλημάτων; Θα μπορούσε να τους αποτρέψει από το να συντηρούνται πουλώντας πετρέλαιο; Πουλώντας γυναίκες για σκλάβες; Συμμετέχοντας στη διακίνηση των προσφύγων - θυμάτων τους; Όχι βέβαια. Όλα αυτά είναι μέρος των αντικειμενικών στόχων αυτού του πολέμου και όχι «παράπλευρες» απώλειές του. Είναι γνωστό δε πως η τραπεζική συμμορία βρίσκεται σε περίοπτη θέση μεταξύ αυτών που κυβερνούν τις ΗΠΑ, αν είναι να μιλήσουμε για οργανώσεις σαν το CFR κλπ. Η ίδιες οι Αμερικάνικες υπηρεσίες είναι πρωτίστως δικά τους όργανα και δευτερευόντως της ομοσπονδιακής κυβέρνησης των ΗΠΑ.

Όσο για τον Γάλλο υπουργό οικονομικών τι να πούμε; Έχουμε αναφερθεί στο παρελθόν στα γεγονότα του Charlie Hebdo όπου το «άρωμα» των κρατικών υπηρεσιών πλανάται παραπάνω από αισθητό στην ατμόσφαιρα. Αλλά ισχύει το «ποτέ μην αφήνεις μια καλή κρίση να πάει χαμένη». Ας κερδοσκοπήσει προπαγανδιστικά κι αυτός

αφάνεια ώστε να την αντικρύσουν έκθαμβοι οι σκλάβοι, πρέπει να μπορεί να «βλέπει» ανεξαιρέτως τον καθένα

ξεχωριστά. Εξ ού και ο πόλεμος κατά της ιδιωτικότητας.

Από τη στιγμή που αποφάσισαν να ελέγξουν τον κόσμο ενιαία σε παγκόσμια κλίμακα, πέρα από τα όρια των παραδοσιακών εθνών-κρατών, ο απλός έλεγχος των κρατών δεν επαρκούσε πλέον. Για να είναι σίγουροι θέλησαν να γίνουν οι πραγματικοί ιδιοκτήτες των πάντων. Θεσμοθετημένοι ιδιοκτήτες όλων των υλικών υποδομών, και όλων των ανθρώπων, σε μια τεχνοκρατική αναβίωση του παλαιότερου φεουδαλικού συστήματος. Όταν όμως θέλεις να γίνεις πραγματικός ιδιοκτήτης της -και όχι απλά ελεγκτής- του πλανήτη Γη, τότε συνειδητοποιείς πως απειλείσαι από τους πάντες και τα πάντα. Οπότε το καθεστώς θα πρέπει να έχει ολοκληρωτικό χαρακτήρα, χαρακτήρα παντεποπτικού ελέγχου, αντίστοιχο με αυτό που ονειρεύτηκαν οι κομμουνιστικές και οι εθνικοσοσιαλιστικές δικτατορίες, που στον τομέα αυτό ήταν πολύ πιο μπροστά από τις «απλά» στυγνές δικτατορίες τύπου Πι-

λωτές αποταμιεύουν και δεν ξοδεύουν; Επιβολή αρνητικών επιτοκίων στα αποθέματα ώστε να εξαναγκαστούν να τα ξοδέψουν πριν εξαφανιστούν. Ή, το αντίστροφο, ξοδεύουν πολύ «υπερθερμαίνοντας» την οικονομία; Αύξηση της φορολογίας στις συναλλαγές για να περιοριστούν. Κάθε εξατομικευμένη συναλλαγή μπορεί να φορολογηθεί ή να της αντιστοιχίζεται ένα αντίτιμο «για την υπηρεσία». Στην ουσία το bail in και τα αρνητικά επιτόκια που με μαθηματική ακρίβεια θα δούμε, θα είναι η επισημοποίηση της θεσμικής πλέον ληστείας που θα κρύβεται κάτω από τεχνοκρατικούς όρους. Μία οικονομία θα μπορεί πολύ εύκολα να «φουσκώνει» και να «ξεφουσκώνει» στην επιθυμητή κατεύθυνση κατά το δοκούν. Πράγμα που συμβαίνει και σήμερα, βέβαια, αλλά δυσκολότερα.

Το σημαντικότερο, όμως, είναι η καθολική εποπτεία της καθημερινότητας των ανθρώπων. Όταν κάθε αγορά καταγράφεται στον τόπο και στον χρόνο (πού έγινε, πότε έγινε, από ποιον, προς ποιον) δημιουργείται ένα προφίλ των ανθρώπινων δραστηριοτήτων σε καθημερινό επίπεδο, που συνδυαζό-

όμως, έχει η συνειδητότητα απέναντι σε μια πανστρατιά ψευδεπίγραφων lifestyle; Η τεχνολογία έχει γίνει μέρος του lifestyle και είμαστε βέβαιοι πως οι συγκεκριμένες τεχνολογίες θα γίνουν πολύ «cool»...

Είναι γεγονός πως οι σύγχρονες γενιές εκπαιδεύονται στο να δίνουν μικρότερη σημασία στην ιδιωτικότητα. Η φράση «τα εν οίκω μη εν δήμω» αποτέλεσε νόμο για χιλιετηρίδες. Στην ουσία σηματοδοτούσε τον έλεγχο των ανθρώπων πάνω σε τί θέλουν να μοιραστούν, με ποιον και πότε. Κάποτε ένα άλμπουμ φωτογραφιών μπορούσε να είναι προσβάσιμο μόνο σε πολύ κοντινούς ανθρώπους, συγγενείς και φίλους, γιατί σηματοδοτούσε την αξία κάποιων στιγμών, άρα η έκθεσή του σε κάποιον σηματοδοτούσε και την αξία αυτού του κάποιου. Σήμερα ο καθένας «σηκώνει» την όποια προσωπική στιγμή στο facebook, διανθισμένη με σχόλια σε πραγματικό χρόνο για τα μάτια του οποιουδήποτε. Ούτε η στιγμή βιώνεται, εφ' όσον προέχει η «απαθανάτιση», και όλο το φιλοθεάμων κοινό αποκτά ισοδύναμη αξία. Ίσως γιατί κάπου εκεί θα είναι κρυμμένος ένας μελλοντικός εργοδότης που θα εκτιμήσει την εικόνα. Ίσως ο λευκός καβαλάρης... Ποιος ξέρει; Κυρίως, όμως, η έννοια της ιδιωτικότητας ελαστικοποιείται κι αυτό είναι το ζητούμενο. Γιατί να έχεις πρόβλημα μετά εάν κάποιος σε παρακολουθεί; Τι έχεις να κρύψεις και τι άλλωστε κρύβεις;

Ας δούμε, λοιπόν, τη μελλοντική δυστοπία, όπως περιγράφηκε από τον Chris Skinner, συγγραφέα του βιβλίου «το μέλλον των τραπεζών και η ψηφιακή τράπεζα»:

«...Φαντάσου ότι ο μηχανισμός πληρωμής είναι δομημένος μέσα σ' ένα ρολόι που η τράπεζά σου σου έδωσε. Το ρολόι περιέχει ένα RFID, βιομετρική αναγνώριση και υποστηρίζεται από υπάρχουσες υποδομές τόσο των εμπόρων όσο και της διαδικασίας αποστολής χρηματικών δεδομένων στην τράπεζα. Ο καταναλωτής, λοιπόν, μπορεί να πάει σε οποιοδήποτε κατάστημα, να ανεμίσει το ρολόι του στο ασύρματο τερματικό, να πατήσει με

για να τους βγάλει από τη μέση.

Συνεχίζοντας, αστειευόμενοι, θα μπορούσε άραγε η εξαφάνιση του φυσικού χρήματος να αποτρέψει τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, δια μέσω του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας, να χρηματοδοτήσουν αδρά και να εξοπλίσουν τα κτήνη του «χαλιφάτου» ώστε να προβούν στην πολιτική, πολιτιστική και θρησκευτική «κάθαρση» της Μέσης Ανατολής, διαπράττοντας τα χειρότερα των εγκλημάτων; Θα μπορούσε να τους αποτρέψει από το να συντηρούνται πουλώντας πετρέλαιο; Πουλώντας γυναίκες για σκλάβες; Συμμετέχοντας στη διακίνηση των προσφύγων - θυμάτων τους; Όχι βέβαια. Όλα αυτά είναι μέρος των αντικειμενικών στόχων αυτού του πολέμου και όχι «παράπλευρες» απώλειές του. Είναι γνωστό δε πως η τραπεζική συμμορία βρίσκεται σε περίοπτη θέση μεταξύ αυτών που κυβερνούν τις ΗΠΑ, αν είναι να μιλήσουμε για οργανώσεις σαν το CFR κλπ. Η ίδιες οι Αμερικάνικες υπηρεσίες είναι πρωτίστως δικά τους όργανα και δευτερευόντως της ομοσπονδιακής κυβέρνησης των ΗΠΑ.

Όσο για τον Γάλλο υπουργό οικονομικών τι να πούμε; Έχουμε αναφερθεί στο παρελθόν στα γεγονότα του Charlie Hebdo όπου το «άρωμα» των κρατικών υπηρεσιών πλανάται παραπάνω από αισθητό στην ατμόσφαιρα. Αλλά ισχύει το «ποτέ μην αφήνεις μια καλή κρίση να πάει χαμένη». Ας κερδοσκοπήσει προπαγανδιστικά κι αυτός λοιπόν.

Κυβερνώμεθα -κυριολεκτικά και όχι μεταφορικά- από εγκληματικές οργανώσεις. Και η σημερινή παγκόσμια ελίτ που δομείται και επεκτείνεται ενοποιούμενη (είτε με το καλό είτε με το άγριο) με την κάθε τοπική ελίτ κάθε κράτους, είναι η μεγαλύτερη εγκληματική οργάνωση-συμμορία όλων των εποχών. Οπότε, η επιχειρηματολογία περί εξάλειψης των εγκληματικών

ξεχωριστά. Εξ ού και ο πόλεμος κατά της ιδιωτικότητας.

Από τη στιγμή που αποφάσισαν να ελέγξουν τον κόσμο ενιαία σε παγκόσμια κλίμακα, πέρα από τα όρια των παραδοσιακών εθνών-κρατών, ο απλός έλεγχος των κρατών δεν επαρκούσε πλέον. Για να είναι σίγουροι θέλησαν να γίνουν οι πραγματικοί ιδιοκτήτες των πάντων. Θεσμοθετημένοι ιδιοκτήτες όλων των υλικών υποδομών, και όλων των ανθρώπων, σε μια τεχνοκρατική αναβίωση του παλαιότερου φεουδαλικού συστήματος. Όταν όμως θέλεις να γίνεις πραγματικός ιδιοκτήτης -και όχι απλά ελεγκτής- του πλανήτη Γη, τότε συνειδητοποιείς πως απειλείσαι από τους πάντες και τα πάντα. Οπότε το καθεστώς θα πρέπει να έχει ολοκληρωτικό χαρακτήρα, χαρακτήρα παντεποπτικού ελέγχου, αντίστοιχο με αυτό που ονειρεύτηκαν οι κομμουνιστικές και οι εθνικοσοσιαλιστικές δικτατορίες, που στον τομέα αυτό ήταν πολύ πιο μπροστά από τις «απλά» στυγνές δικτατορίες τύπου Πινοτσέτ. Αυτός είναι και ο λόγος που οι περισσότερο «υπερτιμημένοι» οικονομολόγοι στη Δύση σήμερα είναι Μαρξιστές. Ο Βαρουφάκης είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση.

Με την υποχρεωτική χρήση ηλεκτρονικού χρήματος τα πράγματα σε επίπεδο οικονομικής διαχείρισης απλοποιούνται. Για παράδειγμα, χρειάζονται «ανακεφαλαιοποίηση» οι τράπεζες; Θα μπορεί να εφαρμόζεται άνετα ξοδέψουν πριν εξαφανιστούν. Ή, το αντίστροφο, ξοδεύουν πολύ «υπερθερμαίνοντας» την οικονομία; Αύξηση της φορολογίας στις συναλλαγές για να περιοριστούν. Κάθε εξατομικευμένη συναλλαγή μπορεί να φορολογηθεί ή να της αντιστοιχίζεται ένα αντίτιμο «για την υπηρεσία». Στην ουσία το bail in και τα αρνητικά επιτόκια που με μαθηματική ακρίβεια θα δούμε, θα είναι η επισημοποίηση της θεσμικής πλέον ληστείας που θα κρύβεται κάτω από τεχνοκρατικούς όρους. Μία οικονομία θα μπορεί πολύ εύκολα να «φουσκώνει» και να «ξεφουσκώνει» στην επιθυμητή κατεύθυνση κατά το δοκούν. Πράγμα που συμβαίνει και σήμερα, βέβαια, αλλά δυσκολότερα.

Το σημαντικότερο, όμως, είναι η καθολική εποπτεία της καθημερινότητας των ανθρώπων. Όταν κάθε αγορά καταγράφεται στον τόπο και στον χρόνο (πού έγινε, πότε έγινε, από ποιον, προς ποιον) δημιουργείται ένα προφίλ των ανθρώπινων δραστηριοτήτων σε καθημερινό επίπεδο, που συνδυαζόμενο και ενοποιούμενο με ένα σύνολο άλλων προφίλ από τη χρήση της ασύρματης τεχνολογίας και των «κοινωνικών δικτύων» και «υπηρεσιών» του διαδικτύου κάνει τα πράγματα σχεδόν ανίκητα. Τα εργαλεία ανάλυσης, συσχέτισης και εύρεσης κρυμμένων μοτίβων σε τεράστιες ποσότητες δεδομένων, δεν είναι πλέον ούτε καν τεχνολογία αιχμής. Δεδομένου πως η πλειοψηφία των ανθρώπων σπανίως φίλους, γιατί σηματοδοτούσε την αξία κάποιων στιγμών, άρα η έκθεσή του σε κάποιον σηματοδοτούσε και την αξία αυτού του κάποιου. Σήμερα ο καθένας «σηκώνει» την όποια προσωπική στιγμή στο facebook, διανθισμένη με σχόλια σε πραγματικό χρόνο για τα μάτια του οποιουδήποτε. Ούτε η στιγμή βιώνεται, εφ' όσον προέχει η «απαθανάτιση», και όλο το φιλοθεάμων κοινό αποκτά ισοδύναμη αξία. Ίσως γιατί κάπου εκεί θα είναι κρυμμένος ένας μελλοντικός εργοδότης που θα εκτιμήσει την εικόνα. Ίσως ο λευκός καβαλάρης... Ποιος ξέρει; Κυρίως, όμως, η έννοια της ιδιωτικότητας ελαστικοποιείται κι αυτό είναι το ζητούμενο. Γιατί να έχεις πρόβλημα μετά εάν κάποιος σε παρακολουθεί; Τι έχεις να κρύψεις και τι άλλωστε κρύβεις;

Ας δούμε, λοιπόν, τη μελλοντική δυστοπία, όπως περιγράφηκε από τον Chris Skinner, συγγραφέα του βιβλίου «το μέλλον των τραπεζών και η ψηφιακή τράπεζα»:

«...*Φαντάσου ότι ο μηχανισμός πληρωμής είναι δομημένος μέσα σ' ένα ρολόι που η τράπεζά σου σου έδωσε. Το ρολόι περιέχει ένα RFID, βιομετρική αναγνώριση και υποστηρίζεται από υπάρχουσες υποδομές τόσο των εμπόρων όσο και της διαδικασίας αποστολής χρηματικών δεδομένων στην τράπεζα. Ο καταναλωτής, λοιπόν, μπορεί να πάει σε οποιοδήποτε κατάστημα, να ανεμίσει το ρολόι του στο ασύρματο τερματικό, να πατήσει με το δάκτυλό του στο σημείο πληρωμής, και έτσι να αγοράσει τα αγαθά. Ούτε κάρτες, ούτε ρευστό εμπλέκεται στη διαδικασία....*»

Φαντάσου, δεδομένης και της εξέλιξης της τεχνολογίας εμφυτευμάτων, το ρολόι να αντικατασταθεί από ένα υποδόριο εμφύτευμα στο χέρι σου. Έτσι, για να μην υπάρχει και περίπτωση να το χάσεις. Φαντάσου...

Θ.